JANICE MAYNARD

Valea cascadelor

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de NICOLETA NEAGOE

Capitolul 1

In miezul nopţii aceleia, Jane deschise ochii şi văzu pe peretele vopsit în alb umbra unui bărbat. Acesta era în spatele ei, agăţat de fereastră pentru a putea intra.

Visase şi pentru câteva secunde, i se păru că şi acesta face parte din vis.

Deloc surprinsă sau alarmată, urmări dansul umbrei tăcute. Abia în clipa în care un nor acoperi luna şi auzi un zgomot în încăpere, i se făcu frică.

încercă, pe dibuite, să aprindă veioza, dar cum mâinile îi tremurau, tot ce reuşi fu s-o răstoarne de pe noptieră.

Prima reacţie fu de a se da jos din pat şi de a porni în goană spre uşă. Dar nici nu apucă bine să se aşeze în capul oaselor, că intrusul aprinse o lumânare pe care i-o puse în ochi.

- O, Doamne! O fată! spuse el încet.

Părea surprins, dar stăpân pe sine.

în mod paradoxal, vocea acestuia o linişti pe Jane, deoarece era prea calmă, prea politicoasă pentru a aparţine unui hoţ.

- Nu-ţi fie teamă! Nu sunt hoţ.

întrucât ei parcă îi pierise graiul, spuse aceleaşi vorbe în franceză, iar apoi în germană.

în cele din urmă, ea îşi reveni şi-l întrebă :

- Spune-mi şi mie atunci, cum se face că te afli aici?

Vocea ei exprima indignarea.

- Sunt David Carleton, cumnatul doctorului Wroxham. încercam să intru în casă fără a deranja pe cineva. Credeam că această cameră e goală şi că pot să stau în ea.

- Uite că nu e, îi replică imediat Jane. De ce n-ai spus că vii? Am fi lăsat uşa de la intrarea din faţă deschisă. Când i-ai telefonat de dimineaţă lui Mary, ai spus că nu vii.

Se aplecă pentru a lua veioza căzută pe jos şi a o pune la loc.

- Ştiu, dar mi-am schimbat...

Se opri, când aceasta aprinse lumina. Se examinară unul pe celălalt. Nu semăna cu sora lui. Era înalt şi brunet, deşi ochii săi nu erau căprui, aşa cum s-ar fi cuvenit pentru a fi în concordanţă cu părul şi culoarea pielii.

Totuşi, privirea nu-i fu atrasă de culoarea ochilor bărbatului din faţa ei, ci de expresia care se putea citi în ei. Felul ciudat în care o privea, o făcu să-şi dea seama că purta o caraghioasă cămaşă de noapte pe care i-o dăduse Bettina.

Cămaşa aceasta de noapte nu-i aparţinuse Bettinei, ci o primise în dar de Crăciun de la aceasta. Prietena ei încercase în acest fel să aducă puţină strălucire în garderoba destul de săracă a lui Jane.

De obicei, Jane, care nu împlinise încă douăzeci de ani, purta aceeaşi pijama pe care o tot îmbrăca de la vârsta de doisprezece ani.

Cămaşa de noapte pe care o primise de la Bettina se potrivea mai degrabă unei fete bogate şi, în mod cert, era cea mai nepotrivită costumaţie pentru o întâlnire cu un necunoscut în miez de noapte.

Din fericire, Jane îşi lăsase capotul pe marginea patului, aşa încât îl luă imediat şi-l puse pe ea.

- Nu e nici o cameră pregătită pentru tine, spuse ea.

- Nu-i nimic. Am să dorm în patul din cabinet. Am mai făcut-o, spuse el încetişor. Dar mai întâi, trebuie să mănânc ceva. Sper că am să găsesc nişte şuncă în bucătărie. N-am mai mâncat nişte şuncă sau nişte brânză ca lumea de când am plecat din Anglia.

- Cred că există ceva, zise Jane. Nu poţi aştepta până la micul dejun? O să scoli pe toată lumea, dacă te duci în bucătărie pentru a-ţi pregăti ceva de mâncare.

- Mă gândeam că, poate, îmi vei pregăti tu o gustare, de vreme ce ţi-am stricat oricum somnul de frumuseţe, spuse el pe un ton îndrăzneţ. Nu e decât două noaptea. Nu pot să stau nemâncat încă şase ore. N-am mai mâncat de ieri de la prânz.

- Ce Dumnezeu ai făcut în tot acest timp ?

- O, una şi alta.

Jane îşi aminti ceea ce-i spusese sora lui după ce vorbise la telefon cu el.

- Sper că nu vine la Norfolk doar pentru că vreo fată îl aşteaptă cu nerăbdare, spusese ea zâmbind şi dând din umeri.

- După atâta timp petrecut în străinătate? întrebase Jane cu îndoială în glas, ştiind foarte bine că fratele celui care o angajase lucrase ca topograf în domeniul exploatării ţiţeiului

în America de Sud.

- O, David e genul acela de bărbat pe care femeile par a-l aştepta arzând de dorinţă, Dumnezeu ştie de ce. Nu e nici foarte chipeş, şi nici bogat nu e. Probabil că are un anume farmec.

Dar poate că fata se gândise că un an şi jumătate era totuşi prea mult, trase Jane concluzia, privindu-l la lumina difuză răspândită de veioză.

Probabil că fiecare fată pe care o cunoştea, fie se căsătorise între timp, fie era logodită, fie nu mai era interesată de persoana lui.

Mai că-i stătea pe limbă să-i spună că n-are decât să-şi pregătească singur gustarea, dacă vrea să mănânce, dar îi trecu prin cap că ar fi suficient de egoist încât s-o trezească pe sora lui. Iar unul din motivele pentru care fusese angajată pe o perioadă determinată de timp, era să-i uşureze doamnei Wroxham munca în gospodărie.

- Prea bine, spuse ea pe un ton glacial, vârându-şi picioarele în papuci.

îndreptându-se spre uşă, îşi luă de pe noptieră cordeluţa de prins părul şi-şi făcu imediat o coadă la spate.

- Mi-am lăsat maşina în josul străzii, spuse el când ajunseră la parter. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Când se întoarse, şunca sfârâia pe grătar, iar cafeaua fierbea în ibric. Jane scoatea nişte mirodenii din dulap pentru a le presăra peste omleta gata făcută.

După ce puse masa, se pregăti să plece, dar nu apucă să facă asta, deoarece el se grăbi să spună :

- Nu pleca ! Pune-ţi o ceaşcă de cafea şi spune-mi ce mai

e pe aici. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

- Jane Winfarthing. Am fost angajată să am grijă de copii în timpul vacanţei, dar mai ales în timpul celor trei săptămâni pe care le vor petrece pe continent, în vacanţă.

- Iarăşi pornesc la drum şi iau corturile după ei ? Cu cinci copii, nici nu-i de mirare. Când începe călătoria şi unde vreţi să ajungeţi ?

- Plecăm pe optsprezece august, dar nu există un itinerar stabilit.

- Pe optsprezece... adică, de azi într-o săptămână. Pică foarte bine, spuse el pe un ton gânditor.

Cum se face că eşti liberă în timpul vacanţei ? Sau nu ţi-ai terminat şcoala ?

- Studiez istoria la universitate.

- La care ?

- La Universitatea de Est din Anglia.

Acum putea să-l vadă mai bine, deoarece lumina de la bucătărie era mai puternică. Observă că avea ochii de un albastru închis, nu deschis, aşa cum crezuse mai devreme.

- Aşa deci ? O tânără studioasă, suficient de inteligentă să-şi dea seama că e important să-ţi ascunzi inteligenţa îmbrăcându-te cu nişte haine zorzonate şi învăţând să faci omletă. Ba uneori, o omletă valorează mai multe titluri universitare la un loc, spuse el pe un ton ironic.

Jane nu prea ştia cum anume să ia această replică, însă aversiunea pentru el îi spori.

Se pare că prima impresie fusese corectă. Era unul din acei bărbaţi nesuferiţi, care le priveau pe femeile necăsătorite ca pe nişte jucării, iar pe cele căsătorite ca pe

nişte menajere, care erau bucuroase că rămân acasă, în timp ce bărbaţii făceau atât de multe lucruri interesante.

- Din câte pot să-mi dau seama, domnule Carleton, aţi lipsit destul de mult din Anglia, îi replică ea. Vremurile s-au schimbat. Femeile nu mai sunt nevoite să-şi ascundă inteligenţa ; sau cel puţin nu faţă de bărbaţi. Cred, mai degrabă, că bărbaţii înceţi la minte preferă femeile sărace cu duhul.

El râse cu atâta poftă, încât o făcu să spună :

- Taci! O să-i trezeşti pe ceilalţi.

- A făcut-o deja! se auzi o voce din spatele lui.

- Mary! exclamă acesta.

David se ridică imediat în picioare şi se duse să-şi îmbrăţişeze sora.

Văzându-i cât de afectuos se strângeau în braţe, Jane îşi dădu seama de cât de mult pierduse datorită faptului că nu avea prieteni cu care să întreţină relaţii atât de apropiate. Prietenia ei cu Bettina Brooke era singura relaţie de acest gen.

- Dar cum ai intrat în casă ? îl întrebă doamna Wroxham, după ce-şi reveni din uimirea şi plăcerea pe care venirea lui neaşteptată i le produsese.

- Pe fereastra din dormitorul lui Jane.

- Ce ? O, ce gest nebunesc ! Mă mir că n-a ţipat să ne trezească pe toţi. Nu ţi-a fost teamă? o întrebă ea pe Jane.

înainte ca ea să răspundă, David se grăbi să spună pe un ton ironic:

- S-au schimbat vremurile, draga mea Mary. Numai o prostuţă ar fi ţipat la vederea unui bărbat agăţat de fereastra

ei. Lucrul cel mai inteligent pe care-l poţi face într-o asemenea situaţie, e să te prefaci că dormi profund. în ziua de azi, când spărgătorii sunt nişte jalnici amatori, e o greşeală să-i iei prin surprindere. Dacă sunt înarmaţi, pot oricând trage în tine.

- Asta a făcut Jane? S-a prefăcut că doarme? întrebă sora lui.

- Nu, s-a ridicat brusc din pat, continuă el cu un zâmbet în colţul gurii, dar a făcut o mişcare greşită, iar eu am reuşit să-mi recapăt echilibrul. Altminteri, cred că v-aţi fi trezit cu toţii auzindu-mă cum ţip în timp ce mă prăbuşesc la pământ.

- Ţi-ar fi fost învăţare de minte, spuse doamna Wroxham. Sper că ţi-ai cerut scuze, aşa cum se cuvine într-o asemenea situaţie. A fost foarte frumos din partea lui Jane că te-a primit în felul acesta. Nu meritai o aşa primire.

Ca să fiu sinceră, nu zgomotul m-a trezit, ci mirosul de şuncă friptă.

- Vă rog să mă scuzaţi, eu am să mă întorc la mine în cameră, spuse Jane.

- Da, du-te! spuse zâmbind doamna Wroxham.

- Somn uşor! îi ură şi fratele ei, ridicându-se în picioare.

- Noapte bună! spuse Jane fără să-l privească.

Când ajunse la ea în cameră, îşi dădu seama că se trezise de-a binelea şi că-i va fi foarte greu să adoarmă din nou.

Va mai citi ceva. însă cartea pe care o avea pe noptieră o terminase chiar înainte de a se duce la culcare.

în camera de zi, pereţii erau plini cu rafturi de cărţi. Se hotărî să coboare din nou, pentru a-şi lua o carte de citit.

întrucât papucii nu făceau deloc zgomot pe duşumea, se

putu strecura la parter fără a fi observată. îl auzi pe David Carleton spunând :

-îmi plăcea mai mult de micuţa aceea care era data trecută aici.

- Te referi la Helga ? O, dar nu erai singurul ! îi replică sora lui, râzând uşor. Toţi bărbaţii necăsătoriţi de pe o arie de câteva zeci de kilometri erau fermecaţi de ea. Ba chiar şi câţiva căsătoriţi, trebuie s-o spun cu părere de rău. Roiau în jurul ei. însă nu m-a ajutat deloc. Nu puteam să mă bazez pe ea în nici o situaţie. Jane e mult mai folositoare şi sensibilă. Copiii au îndrăgit-o imediat.

- Parc-o şi văd cum îi ţine în frâu. Am simţit eu însumi că are calităţile necesare pentru o bună guvernantă.

- Haide, David, termină! Nu joci corect. Cred că ai speriat-o de moarte. Să ştii că e o persoană cu foarte mult caracter.

Jane îşi dădu seama că nu avea dreptul să tragă cu urechea la ce discutau cei doi. Uitând de ce venise, se grăbi să urce scările.

Dar, înainte de a ajunge sus, îl auzi spunând :

- Poate că ai dreptate. Am să aştept până mâine pentru a-mi face o părere.

Neavând nici o carte pe care s-o citească şi simţind cum îi creşte antipatia faţă de David, se hotărî să-i scrie câteva rânduri Bettinei.

Bettina nu era nevoită să se întreţină singură, aşa încât se afla la vila părinţilor săi din Majorca. O invitase şi pe Jane, dar aceasta refuzase. Ştia foarte bine că nu va putea să studieze cu Bettina prin preajmă. Prietena n-avea nevoie de o

diplomă, însă viitorul lui Jane depindea de asta.

" De azi într-o săptămână, o să fim prin Europa " îşi încheie ea scrisoarea.

A doua zi dimineaţă, Jane fu trezită de sărutul fiului celui mai mic al familiei Wroxham.

- Mi-ai promis că o să-mi citeşti ceva azi, spuse el când aceasta deschise un ochi şi-l privi.

Tuturor copiilor le plăcea să li se citească, dar cărţile acelea nu erau pentru mezinul familiei.

- O, Thomas ! Dar nu la ora asta ! E de-abia şapte şi zece, protestă ea, după ce aruncă o scurtă privire la ceasul de pe masă. Presupun că te-ai trezit încă din zori, spuse ea chicotind. Bine, suie-te în pat !

Thomas se căţără în vârful patului şi se aşeză lângă ea.

Avea aproape cinci ani, iar în septembrie urma să înceapă şcoala.

Ca şi Jane, nu mai fusese niciodată cu cortul prin Europa.

Vara trecută stătuse cu bunicii săi.

Nu peste mult timp, veniră şi Francesca şi Emma lângă ei. Jane îşi duse degetul la gură pentru a-i atenţiona că era ora la care-i citea o poveste lui Thomas, iar lor le era interzis s-o întrerupă.

Francesca se apropia de împlinirea a şapte ani, iar Emma avea nouă.

Povestea era pe sfârşite când îşi făcură apariţia şi ceilalţi doi copii, John şi Edward. Edward era fratele geamăn al Emmei. John urma să împlinească unsprezece ani în octombrie.

- Putem să mergem azi pe plajă, Jane? o întrebă Emma,

după ce închise cartea.

Mary, care văzuse că Jane era o înotătoare foarte bună, iar copiii aveau încredere în ea, îi lăsa în seama ei de fiecare dată când era ocupată.

- O să vedem cum e vremea după micul dejun. Buletinul meteo nu era foarte promiţător. O, Doamne! Am uitat că azi ai programare la dentist. Asta înseamnă că va trebui să mergem la Norwich.

- O să mergem cu tine sau cu mami ?

- Putem să ne plimbăm pe la Woolworths ?

- Putem să mergem la muzeu?

- Putem să mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi în maşină, aşa cum am făcut ultima dată?

- Nu ştiu. O să vedem, spuse Jane râzând. Trebuie să mergem să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm. Si tu, Thomas, gogoaşa mea.

- De ce-mi spui "gogoaşa mea", Jane?

- Pentru că gogoşile sunt o mâncare tradiţională a Norfolkului. Sunt de-a dreptul delicioase. Oamenii care trăiesc în această regiune sunt adesea numiţi " gogoşi Norfolk ".

îl strânse cu afecţiune în braţe, după care-i spuse să se ducă repede şi să se spele pe dinţi.

Mai târziu, îl auzi adresându-i-se pe un ton important lui Edward:

- Eu m-am născut la Norfolk.

- Toţi ne-am născut la Norfolk, prostuţule.

Zilele pe care le petrecea cu familia Wroxham erau pline de momente încântătoare.

Descoperise plăcerea de a locui într-o ambianţă foarte plăcută. Casa care o găzduia era frumos aranjată. Piese vechi de mobilier stăteau drept mărturie a faptului că mai multe generaţii locuiseră acolo. Lui Jane îi plăcea în mod special cutia în stil georgian care acum adăpostea cosmeticalele lui Mary. Era făcută din lemn de mahon şi avea mai multe sertare.

Mary Wroxham era foarte pricepută la brodat, aşa încât casa era plină de tot felul de broderii. Scaunele din sufragerie erau frumos tapisate. Perdelele din camera fetelor erau înfrumuseţate cu broderii care înfăţişau diferite vietăţi : veveriţe, melci, omizi sau fluturi.

Jane nu-şi dăduse seama că toate acele minunăţii ieşiseră din mâna doamnei Wroxham decât după vreo săptămână.

- Nu ştiu cât îţi mai găseşti timp şi pentru aşa ceva, îi spuse ea cu admiraţie.

- N-ai remarcat ceva ciudat cu privire la casa noastră? o întrebă Mary zâmbind. N-avem televizor. Şi atâta vreme cât am un cuvânt de spus în casa asta, nu vom avea. Am avut la un moment dat un aparat, dar s-a stricat după câteva luni şi nu ne-am mai luat altul. Nu cred că am să-ţi par foarte ciudată, dacă afirm că nu-mi plăcea deloc că aveam un televizor în casă. Poate fi considerat un dar picat din cer pentru invalizi, dar altminteri mi se pare o teribilă pierdere de timp. Sunt alte modalităţi mult mai interesante de a-ţi petrece timpul. Eşti de acord cu mine ? Sau ţi se pare că sunt o ciudată ?

- Nu, deloc, spuse Jane. Cred că modul tău de abordare a lucrurilor e foarte înţelept, mai ales că din acest raţionament

nu pot fi excluşi copiii.

Fu cât pe ce să spună : " Am învăţat într-un dormitor îngheţat, pentru că tatăl meu era dependent de televizor. " Dar, până la urmă, spuse :

- Ce mai vrei să confecţionezi acum ?

în timp ce vorbeau, Mary cosea ceva.

- Asta e un fel de cutie pe care vreau să i-o ofer cumnatei mele de Crăciun. încerc să fac eu însămi toate cadourile. E mult mai ieftin decât să le cumperi.

- Si mult mai plăcut pentru cei care le primesc, se grăbi Jane să spună.

Dintre toate camerele, lui Jane îi plăcea cel mai mult bucătăria. Dimineaţa, era trezită de lăptarul care lăsa pe scările de la uşa din spate opt sticle de lapte. Jane punea sticlele în firigider şi deschidea larg ferestrele. în mijlocul bucătăriei, erau două mese şi opt scaune.

Jane umplu cele cinci castronaşe ale copiilor cu cereale.

Era opt dimineaţa, iar copii luau micul dejun.

Când doamna Wroxham îşi făcu apariţia, spuse cu admiraţie :

- O, Doamne ! Ce copii curaţi ! Cum de reuşeşti, Jane ? Nu te-am auzit niciodată strigând la ei, aşa cum eu fac adesea.

- Prin ameninţări, spuse Jane. Stiu că sunt mult mai dură cu ei decât tine. Apoi îi aminti lui Mary de programarea la dentist.

- Da, aşa e. După aceea, trebuie să mă duc să cumpăr material pentru uniformele lui John şi ale gemenilor.

în clipa aceea, îşi făcu apariţia domnul Wroxham, cu un

ziar în mâini. După ce dădu bineţe celor prezenţi, i se adresă lui Jane:

- Am auzit că ai avut o noapte agitată.

- Da, aprobă ea, deşi până în clipa aceea uitase că există un nou-venit în casă.

- Ţi-a fost rău ? o întrebă Francesca, plină de compasiune.

înainte ca Jane să-i poată răspunde, doctorul Wroxham îi zâmbi
complice. Iar soţiei sale, i se adresă pe tonul următor:

- Apropo, Mary, sunt cinci pachete în hol. Par a fi fost aduse pentru copii, dar habar n-am de unde au apărut. E ziua de naştere a cuiva azi ?

- Pachete ? Pentru noi ? spuseră într-un glas cei doi gemeni, năpustindu-se afară din bucătărie.

- De la cine e, mami ? întrebă Emma, în timp ce privea cu vădită satisfacţie piciorongul cu arc pe care-l primise.

- E de la unchiul David, le explică Mary Wroxham. Vă mai amintiţi, nu-i aşa, că m-a sunat ieri din Londra ? Ei bine, a venit pe la noi şi o să rămână o săptămână. A sosit aseară, foarte târziu.

- Cred că John e singurul care-şi aminteşte de mine, spuse David Carleton de sus.

Pesemne că lăsase pachetele în hol când se dusese la baie pentru a se spăla şi bărbieri.

în timp ce acesta cobora scările pentru a da mâna cu doctorul Wroxham şi a discuta cu cei mici, Jane se întoarse în bucătărie pentru a strânge masa.

îşi dăduse seama că jucăriile fuseseră cumpărate de la magazinul Hamley din Londra, deci David nu-şi consacrase

tot timpul lui însuşi.

Când se întoarse în bucătărie, Mary îi spuse :

- Jane, întrucât David a închiriat o maşină şi vrea să ne ajute, cred că ar fi foarte bine să te duci cu el la cumpărături, în vreme ce eu am să merg la dentist cu cei mici. O să ne întâlnim cu toţii la prânz. David s-a oferit să-i ducă apoi pe copii într-o plimbare la castel, în timp ce eu am să merg la coafor. Pe tine o să te lăsăm liberă, ca să dai o fugă la Biblioteca Centrală, sau oriunde vrei tu.

Planul acesta nu era deloc pe placul lui Jane, deoarece ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi petreacă dimineaţa cu David Carleton. Nu cumpărăturile erau problema, ci cele douăzeci de minute cât dura drumul până în oraş.

- N-o să luăm masa într-un loc şic, nu ? întrebă ea, aruncând o privire la felul în care era îmbrăcată.

- O, nu ! Stai liniştită. Dacă David vrea să-i răsfeţe pe copii, va trebui să mai aştepte.

- Bună dimineaţa ! spuse fratele ei, intrând în bucătărie. Am auzit c-o să am plăcerea de a te însoţi prin magazine, i se adresă el lui Jane.

- Dacă tu vei duce căruciorul, iar Jane va lua produsele de pe rafturi, totul va merge foarte repede, spuse Mary, scutind-o pe Jane de-a mai da vreo replică.

- Ce vreţi să mănâncaţi, domnule Carleton ? îl întrebă ea.

- Văd că eşti foarte protocolară, remarcă el. Surorii mele îi spui Mary. De ce nu-mi spui şi mie pe numele mic? Nu intenţionez deloc să-şi spun domnişoară Winfarthing.

- Bine. Ce vrei să mănânci... David ?

- Nişte şuncă, dacă a mai rămas. Dar pot să-mi prepar şi

singur. Cred că vrei să te pregăteşti pentru plecarea în oraş.

- Sunt gata, dar trebuie să-i supraveghez şi pe copii. Crezi c-o să te descurci singur?

- Cred că da, spuse el pe un ton destul de sec.

Jane se duse în grădină şi-i găsi pe cei mici jucându-se. îi chemă înăuntru şi-i puse să se îmbrace.

Când o cunoscuse pe Mary, fusese uimită să descopere că această femeie zveltă, la modă şi plină de viaţă era soţia unui doctor de ţară şi mama a cinci copii. Să porţi pe umerii tăi grijile unei case nu era ceva neapărat monoton şi dăunător pentru propria persoană. Putea fi o carieră la fel de interesantă şi plină de satisfacţii ca oricare alta. Cu toate acestea, descoperirea nu-i clătină convingerea că orice femeie ar trebui să se întreţină singură.

Nimeni nu ştia mai bine decât Jane că nu orice căsnicie era la fel de fericită ca a acestora.

Un cuplu putea foarte bine să nu se despartă, fie şi numai pentru faptul că femeia nu era independentă. Rezultatul nu putea fi decât unul dezastruos pentru toată lumea. Părinţii ei erau cel mai grăitor exemplu în această privinţă. Jane îşi promisese ei însăşi că nu va cădea niciodată într-o asemenea capcană. Dacă se va căsători cândva, într-un viitor îndepărtat, o va face numai de pe picior de egalitate.

- Dar dacă o să te îndrăgosteşti ? Ce vei face atunci ? o întrebase Bettina, în cursul uneia dintre discuţiile purtate pe această temă.

- Nu prea cred că se va întâmpla asta. Ştiu foarte bine că nu sunt o persoană cu lipici, aşa încât sunt încredinţată că o atracţie reciprocă nu se va întâmpla prea curând, îi

răspunsese Jane. Dacă totuşi se va întâmpla, am să rezist.

Totul e să treci cu bine peste vârsta de douăzeci de ani, când instinctul de a perpetua specia e foarte puternic. Pe la vreo douăzeci şi opt de ani, lucrurile se mai schimbă. Poţi să-ţi alegi un partener cu mintea, nu cu inima.

- Dar atunci, cei mai mulţi bărbaţi nu vor mai fi liberi, îi replicase Bettina.

Aceasta era ferm convinsă că Jane e o femeie foarte atrăgătoare, dar foarte puţini erau cei care observau asta, deoarece părea că-şi doreşte să mascheze înfăţişarea îmbrăcându-se cu haine demodate.

Puţin după ora nouă, Mary şi copiii se urcară în camionetă.

- Cred că, în comparaţie cu Peru, aici ţi se pare foarte frig, spuse Jane în timp ce se îndrepta împreună cu David spre maşina pe care acesta o închiriase.

Era o dimineaţă mohorâtă, dar ei îi era cald.

- Da, ai nevoie de câteva zile până să te obişnuieşti din nou cu clima. Din ce ţinut eşti ?

De fiecare dată când i se punea această întrebare, Jane răspundea fără ezitare : " De la Londra ", deşi, dacă era să înţeleagă această întrebare în vechiul sens al termenului, nu se simţea aparţinând nici unui loc.

Auzindu-i răspunsul, David nu se putu abţine să nu-i arunce o privire surprinsă.

- Atât de aproape? M-am gândit că, dacă te afli aici, părinţii tăi nu pot locui decât peste mări şi ţări.

Era neîndoielnic faptul că sora lui îi spusese, cu mult tact, că era mai degrabă ciudat din partea lui Jane să nu vrea să-şi

petreacă o parte din vacanţă cu propria familie.

Jane îi dădu şi lui explicaţia pe care i-o dăduse lui Mary :

- Tatăl meu a murit, iar mama s-a recăsătorit. Soţul ei are copii din prima căsătorie. Nu mi se pare cinstit să aştept vreun sprijin din partea lui, mai ales la vârsta asta. Trebuie să mă întreţin singură.

Explicaţia nu era conformă cu realitatea decât parţial. Dar Mary o acceptase.

Probabil înţelesese că Jane nu era în cele mai bune relaţii cu tatăl vitreg.

Lucrurile chiar aşa stăteau, dar nu pentru că ar fi fost gelos pe el. Sau el, pe ea. Se bucurase pentru că mama ei se recăsătorise şi spera că va găsi alături de acest bărbat liniştea de care nu avusese parte alături de tatăl ei.

Richard Kirstead fusese cel care produsese ruptura între el şi fiica lui vitregă. Era un om înstărit, iar ea n-ar fi reprezentat o povară pentru el.

Recăsătorindu-se, nu mai avea nevoie de o menajeră, aşa cum se întâmplase la moartea primei soţii.

Când avusese loc căsătoria, Jane era în ultimul an de liceu.

Bărbatul s-a supărat aşa de tare când i-a spus că vrea să meargă la universitate, încât s-a dus la şcoală, a vorbit cu directoarea şi s-a întors triumfător cu informaţia că Jane nu era nici pe departe atât de inteligentă pe cât îşi închipuia.

De fapt, directoarea îi spusese că, deşi nu se număra printre elevele cele mai strălucitoare, avea o mare putere de concentrare şi autodisciplină, calităţi care o puteau ajuta să-şi realizeze ambiţiile.

Rezultatul ciocnirii dintre ei a fost că lui Jane i s-a spus fără înconjur că nu va primi nici un ban. Ba mai mult, nu avea ce să caute acasă în vacanţă.

însă, ceea ce a lovit-o cel mai tare a fost lipsa de susţinere a mamei sale. Departe de a fi bucuroască că fiica ei vrea să se împlinească, doamna Kirstead considera, ca şi soţul ei, că trei ani de studii nu erau decât o imensă pierdere de timp.

- Cum te-a găsit sora mea ? o întrebă David.

- A pus un anunţ la librăria din Norwich, unde cumpărătorii sunt în majoritate studenţi. Lucrul ăsta îmi aminteşte că trebuie să iau nişte cărţi pentru călătorie, murmură ea, mai mult pentru ea însăşi.

- Ce-ai să faci după terminarea studiilor ? Ce carieră vrei să urmezi?

- Vreau să fiu arhivist. Am să fac nişte cursuri postuniversitare de administrare a arhivelor, iar apoi am să-mi caut un loc de muncă în provincie. Nu vreau să mai locuiesc la Londra.

- Nu mi se pare că e o ocupaţie pentru o fată. E foarte plicticoasă.

- Aş spune că majoritatea ocupaţiilor sunt plicticoase pentru cei care nu ştiu mare lucru despre ele.

- Nu mă îndoiesc de asta. Dar oamenii cu care vei lucra? După mine, sunt toţi nişte indivizi rigizi, sau e şi asta o falsă impresie?

- Nu ştiu. N-am întâlnit nici unul.

- Si nu crezi c-ar trebui s-o faci? Asta, înainte de a fi prea târziu, iar tu să te pomeneşti că ai ajuns fată bătrână. Cam

aşa cum sunt puse arhivele la index.

- Doamne fereşte! spuse Jane cu ironie. Oricum, a trecut vremea când supremul ţel al tinerelor era căsătoria, iar femeile necăsătorite nu mai sunt considerate fete bătrâne.

în clipa aceea, David opri maşina pentru a lua o femeie care pierduse autobuzul şi care-i făcea semn cu disperare. De îndată ce se aşeză pe bancheta din spate, începu să vorbească şi nu se mai opri până nu ajunseră la marginea oraşului, în staţia unde o aştepta sora ei.

- Ce gură-spartă ! exclamă David, după ce femeia coborî din maşină.

- Mie mi-a plăcut foarte mult de ea ! spuse Jane, căreia îi plăcea să-i asculte pe oamenii care vorbeau cu accent local.

Monologul femeii era preferabil discuţiei pe care începuse s-o aibă cu David înainte. Iar acum nu mai aveau decât câteva minute până la destinaţie.

Capitolul 2

- O, Doamne ! Ai stat o veşnicie ! exclamă David când Jane se întoarse la maşină peste mai bine de o oră.

- Sora ta mi-a spus că totul e mult mai scump în străinătate. Fără a mai pune la socoteală faptul că unele lucruri nu le găseşti. Mi-a spus că vara trecută le-au lipsit biscuiţii englezeşti şi dulciurile de aici.

După ce transportară totul în portbagaj, David spuse :

- Da, aşa e. Majoritatea oamenilor din ţara asta habar n-au cât de norocoşi sunt să găsească o asemenea varietate de mâncare la preţuri mai mult decât acceptabile. De fiecare dată când mă întorc din străinătate, am nevoie de ceva timp să mă adaptez stării generale de prosperitate.

- Eşti nevoit să lucrezi în străinătate, sau e alegerea ta ?

David încuie portbagajul şi spuse :

- Hai să bem ceva într-o cafenea şi am să-ţi răspund la această întrebare. Am să-ţi spun şi povestea vieţii mele, dacă vrei.

După ce se aşezară la o masă mai retrasă, David fu cel care începu discuţia :

- Aşadar, căsătoria nu figurează printre planurile tale ? Faci parte din categoria acelor femei care preferă să schimbe bărbaţii precum îşi schimbă ciorapii, decât să-şi petreacă tot timpul lângă un soţ insipid?

- Nu, nu fac parte din acea categorie, spuse Jane cu mândrie.

- Ai un singur iubit ?

Spre indignarea ei, Jane simţi cum se îmbujorează la faţă.

- N-am spus că sunt împotriva căsătoriei, chiar dacă în zilele noastre o femeie nu-şi ratează viaţa dacă nu se căsătoreşte. O carieră care să te acapareze cu totul, te poate face mai fericită decât o căsătorie mediocră.

- Mi-ai spus deja asta. Dar după părerea mea, o femeie care e atât de acaparată de propria carieră, nu poate fi decât una rece, nepasională. Eu mă gândeam că o combinaţie între carieră şi viaţa de familie e soluţia cea mai potrivită.

- Din păcate, numai bărbaţii o pot adopta, pentru că ei se ocupă de carieră şi de nimic altceva, îi răspunse Jane. Din câte am văzut, după căsătorie tot greul familiei cade pe umerii femeii. Ea trebuie să împace viaţa de familie cu o carieră pusă de cele mai multe ori sub semnul întrebării. De exemplu, dacă unul dintre copii se îmbolnăveşte de pojar, tatăl nu-şi ia nicodată liber de la serviciu pentru a-l îngriji. Se consideră că asta e datoria mamei. Va trebui să mai treacă mult timp până când bărbaţii şi femeile vor fi egali.

- Sau până toate femeile vor fi egale între ele, îi răspunse el ironic. Stii, eşti mai norocoasă decât majoritatea tinerelor din lumea asta. Poţi să-ţi alegi singură soţul, nu s-o facă altcineva în locul tău. Poate vei fi nevoită la un moment dat să ai grijă de copilul tău bolnav, dar nu va trebui să aduci pe lume în fiecare an un copil, şi asta de foarte tânără. Nu vei fi considerată o ratată, dacă nu vei naşte fii. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar eşti cu mult deasupra multor bărbaţi de pe lumea asta.

Eşti educată şi bine hrănită.

- Iată un răspuns tipic masculin! Evident că sunt o norocoasă pentru că m-am născut în Anglia anului 1950 şi nu a anului 1900, aici şi nu în altă parte a lumii, unde femeile sunt sclave. Dar nu ai cum să opreşti progresul din ţările mai avansate, numai pentru ca ţările subdezvoltate să recupereze deficitul de civilizaţie.

- Mă întreb dacă emanciparea continuă a femeilor din lumea occidentală e o evoluţie.

îşi aruncă ochii asupra ceasului pe care-l avea la mână şi spuse :

- Mai avem o oră la dispoziţie. Ce-ar fi să mergem la librăria aceea despre care ai vorbit mai devreme ? Mi-aş lua şi eu nişte cărţi uşoare.

- Dacă vrei, de ce nu ! zise ea pe un ton care exprima îndoiala. Dar să ştii că nu sunt specializaţi în cărţile de larg consum. Găseşti mai degrabă romane clasice şi lucrări ştiinţifice.

Ochii acestuia se umbriră puţin.

- Să ştii că am mai citit din când în când şi câte o carte serioasă.

- N-am vrut să insinuez că lucrurile ar sta altfel. M-am gândit numai că doreşti să citeşti ceva uşor, de vacanţă.

în timp ce se pregăteau să iasă din cafenea, apăru o fată dintr-una din încăperile vecine şi spuse cu ochii strălucindu-i:

- David! Când te-ai întors?

- Bună, Harriet ! Arăţi foarte bine. Să înţeleg că eşti îmbrăcată după ultima modă, nu?

- Păi... da. E ceva ce nu va fi cunoscut în Norfolk decât

la sfârşitul verii. Abia atunci oamenii încep să se gândească la îmbrăcămintea de iarnă, îi explică ea.

Purta o fustă midi din lână şi o bluză cu mâneci largi.

în picioare, avea nişte cizme lungi din piele de antilopă de un verde pal.

- îmi place. E o costumaţie foarte feminină. Ţi se potriveşte, spuse David aprobator. Jane, ea e Harriet Martham. Jane o ajută pe Mary să aibă grijă de copii câteva săptămâni.

- îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Harriet, măsurând-o din priviri.

Apoi, întorcându-şi din nou capul spre David, spuse :

- Am venit să beau nişte cafea. Aţi băut deja ?

- Ce-ar fi să te duci să mai bei încă o ceaşcă, David? se grăbi să spună Jane. Sunt sigură că aveţi multe să vă povestiţi. Ne vedem mai târziu. La revedere, îi zise ea lui Harriet.

în timp ce păşea în magazinul de fructe şi legume, Jane se trezi întrebându-se dacă Harriet Martham făcea parte din acea categorie de femei despre care Mary Wroxham spusese : " David e genul de bărbat pe care femeile îl aşteaptă cu plăcere."

Deşi de departe arăta mai tânără, de aproape îţi dădeai seama foarte bine că trebuie să fi avut vreo douăzeci şi şase- douăzeci şi şapte de ani. Cu toate acestea, era foarte atrăgătoare. Probabil că nu era singură din cauza lipsei de pretendenţi, ci pentru că singurul bărbat care însemna ceva pentru ea îi scăpa printre degete. Bărbatul acela putea fi chiar David. De îndată ce-l văzuse, ochii începuseră să-i sclipească. înainte

de asta, nu ieşea cu nimic în evidenţă.

Poate că văzând-o arătând atât de bine, lui David i se va trezi din nou interesul. Deşi nu stătuse lângă ei decât câteva minute, Jane îşi dădu imediat seama că fuseseră cândva foarte apropiaţi.

De aceea, fu surprinsă când văzu că David n-a întârziat la întâlnirea cu ceilalţi membri ai familiei.

îşi petrecu după-amiază cu cei mici, aşa cum promisese.

- Cum ţi-ai petrecut după-amiaza ? Te-ai întâlnit cu vreunul dintre colegii tăi? o întrebă Mary la întoarcere.

- Nu, dar fratele tău s-a întâlnit cu cineva. O femeie pe care-o cheamă Harriet Martham.

- O, da? E o drăgălaşă, nu-i aşa? Se îmbracă întotdeauna cu mult gust. E o obişnuită a magazinelor. Aş zice că e chiar dependentă. Cum era îmbrăcată?

Jane îi descrise îmbrăcămintea.

- David a fost coleg cu fratele ei, spuse Mary. Era o vreme când... o, Doamne! Uită-te la idiotul ăla din faţă!

Un şofer cu beţia vitezei făcea slalom printre maşini. Cert e că Mary nu-şi termină fraza. Poate că uitase, sau poate că fusese un mod de a evita să vorbească despre un lucru prea intim. Oricum, restul drumului singurul subiect de discuţie fu moda. Mary plănuia să se îmbrace la petrecerea din acea seară dată de familia Plumstead cu un costum format dintr-o pereche de pantaloni din mătase şi un jerseu. Cuvintele acesteia o făcură pe Jane să tânjească ea însăşi după haine, lucru care i se întâmpla destul de rar. Trebuia să recunoască faptul că în materie de modă se afla pe aceeaşi lungime de undă cu Mary. Bettina nu

reuşise niciodată s-o facă să tânjească după haine, tocmai pentru că garderoba ei se schimba prea repede şi avea multe articole prea lucioase, după gustul lui Jane.

Din contră, doamna Wroxham se îmbrăca simplu, dar cu gust. Aşa îşi dorea şi Jane să fie când va avea o carieră.

La puţin timp după ce domnul şi doamna Wroxham plecară la petrecere, David ieşi şi el. Nu menţionase unde se va duce, sau când se va întoarce, iar Jane presupuse că va veni foarte târziu. Cum ea ocupa singurul dormitor care mai rămăsese liber, probabil că în noaptea aceea David va dormi pe un pat improvizat în camera lui John.

După ce acesta se duse la culcare pe la vreo opt şi jumătate, având permisiunea de a citi până la nouă, Jane îşi făcu un duş. Mary îi dăduse voie să folosească foehnul, aşa că nu mult după aceea avea din nou părul uscat.

Se privi în oglină şi se întrebă dacă Bettina nu-i făcuse decât un compliment când îi spusese că, dacă s-ar machia puţin şi şi-ar pune nişte haine alese mai cu grijă, ar putea fi o fată de-a dreptul fermecătoare.

Dar nu trebuie să încerc să fiu atractivă, îşi spuse ea, deoarece s-ar putea să mă simt atrasă de cineva.

Atâta vreme cât nimeni nu e interesat de mine, n-o să-mi fie greu să-mi ţin emoţiile în frâu.

Tocmai se pregătea să coboare, când John deschise uşa şi spuse:

- Pot să cobor? Vreau să mănânc ceva. Mi-e foarte foame.

- Bine, dar ai grijă să te speli din nou pe dinţi.

Când ajunseră în bucătărie, îi întinse nişte unt pe pâine şi făcu ciocolată fierbinte pentru amândoi.

Stăteau şi sorbeau din ciocolată, când auziră motorul unei maşini care se apropia.

Nu peste mult timp se auzi soneria. Se duse să deschidă şi fu surprinsă văzându-l pe David.

- N-am fost decât să beau o bere, îi răspunse el, văzând-o cât de uimită e să-l vadă întorcându-se atât de repede.

In timp ce o urma în bucătărie, spuse :

- Imi place mai mult cum arăţi cu părul lăsat liber pe spate. Strâns la spate într-o coadă, te face să pari prea severă, prea matură.

Uitase că avea părul desfăcut. Işi scoase panglica din buzunar şi-l strânse.

- Mă incomodează să-l ţin desfăcut. E foarte dezordonat.

- Există un poem în legătură cu asta, spuse David : " Un aer neglijent în înfăţişarea unei tinere e mai fermecător decât perfecţiunea artei ".

- E din Robert Herrick, zise Jane crispată. Dar cred că e un poem anapoda.

- O, Doamne! Parcă ai trăi pe altă planetă, spuse el punându-şi mâna de-a latul uşii, aşa încât ea să nu poată trece fără a-i cere permisiunea. Cu toate acestea, arătai foarte bine aseară aşa cum erai îmbrăcată şi cu părul în vânt.

- John e în bucătărie şi trebuia să fie de mult în pat, zise ea, neluându-i în seamă vorbele.

Jane îşi dădu seama că, deşi nu o considera nici pe departe atât de atractivă precum era Helga, David era gata să flirteze cu ea. Probabil că făcea asta cu toate

femeile.

Era o atitudine pe care o detesta, deoarece i se părea înjositor gândul că orice femeie trebuia să fie flatată de atenţia unui bărbat. Reversul medaliei îl reprezenta convingerea cinică a Bettinei că orice bărbat cădea în capcana de a vorbi despre el însuşi, încurajat fiind de străvechea tehnică feminină de a cădea în extaz în faţa nimicurilor pe care acesta le debita, necontestându-i niciodată opiniile.

- Nu mi-aş dori un bărbat care să poată fi câştigat atât de uşor, îi spusese Jane în cursul uneia dintre numeroasele discuţii pe care le avuseseră cu privire la bărbaţi. Cred că femeile şi bărbaţii ar trebui să se respecte reciproc şi să fie sinceri.

în timp ce-l conducea pe John sus, se gândi că i-ar fi plăcut mai mult de David dacă ar fi tratat-o cu indiferenţă.

în mod inevitabil, călătoria pe care urmau s-o facă era preocuparea majoră a tuturor pe măsură ce ziua plecării se apropia.

- O să cumpărăm nişte ciocolată din aia bună în Olanda, mami ? întrebă Francesca.

- Despre ce vorbeşti ? întrebă David.

- Cred că Francesca se referă la la fideaua de ciocolată, un fel de marmeladă în versiune olandeză. Nu lipseşte un borcan de la nici un mic dejun. Copiilor le place foarte mult şi o pun peste untul întins pe pâine, îi explică Mary.

- Trebuie să văd şi eu cum e. Ai stabilit traseul? zise el, întorcându-se spre cumnatul lui. Sau ai să te laşi condus de instinct?

- Mai mult sau mai puţin, spuse doctorul Wroxham. O să mergem cu siguranţă în Munţii Pădurea Neagră, în Germania, iar punctul extrem unde vom ajunge va fi Tal der Wasserfalle, în Elveţia.

- Ce înseamnă asta, tati? îl întrebă John.

- Valea Cascadelor.

Apoi, întorcându-se spre David, continuă:

- Unul dintre pacienţii mei a fost acolo în urmă cu vreo doi ani şi mi-a spus că e un loc minunat. Probabil că ne vom petrece cea de-a doua săptămână în întregime acolo.

- Nu prea cred că lui Jane o să-i placă în Elveţia, spuse David, aruncându-i o privire amuzată.

- De ce nu ? întrebă Mary.

- N-ai aflat că e o feministă convinsă ? în Elveţia, numai bărbaţii se bucură de drepturi cetăţeneşti.

Văzând că John dorea să-l întrebe ceva, dar nu putea pentru că avea gura plină, David adăugă:

- Dreptul de a vota la alegeri.

Cum terminase de înghiţit ce avea în gură, John se grăbi să întrebe:

- Ce înseamnă " feministă " ?

- O persoană care crede că femeile sunt la fel de bune ca bărbaţii, dacă nu chiar mai bune, îl informă unchiul lui. Majoritatea feministelor sunt nişte sălbatice, de statură înaltă şi care au o idee fixă : lumea nu va fi niciodată dreaptă decât în clipa în care toţi prim-miniştrii şi toţi preşedinţii vor fi femei.

- Jane e înaltă, dar nu e sălbatică, spuse Emma.

- Deocamdată, zise el. Dar cred că va deveni, dacă nu-şi schimbă vederile.

- Unchiul David glumeşte. Nu-i acorda atenţie, spuse mama ei. O feministă e o persoană care crede că bărbaţii şi femeile sunt egali.

- Si sunt? întrebă Edward.

- Nu! spuse unchiul lui pe un ton hotărât.

- Nu ! îl aprobă doctorul Wroxham.

- Ei, haide, Peter! protestă Mary.

- Bărbaţii şi femeile sunt diferiţi, continuă doctorul pe un ton mai potolit. Unii bărbaţi sunt superiori anumitor femei şi invers. Sunt egali în sensul că ambele sexe sunt îndreptăţite la aceleaşi oportunităţi în viaţă. Eşti de acord cu asta, Jane?

- Da, zise ea zâmbind.

- Nu mi-am dat seama că eşti feministă, spuse Mary. Generaţia din care faci parte a obţinut toate drepturile pentru care a luptat. Sau acum luptaţi pentru femeile din alte părţi ale lumii?

- Nu sunt o feministă militantă, spuse Jane. Am nişte convingeri foarte ferme în această privinţă, dar nu mă înfierbânt decât în clipa în care dau peste un antifeminist deghizat.

în clipa aceea, Emma schimbă brusc subiectul, spunând :

- Tati, putem merge la castelul baronului Bomburst în Bavaria ? Am crezut că nu e real, dar l-am văzut într-una din revistele lui mami. O, spune "da"! Prefer să merg acolo decât în altă parte.

- Castelul cui?

- Cred că se referă la filmul acela pe care l-am văzut de curând, spuse Mary. Dar cred că era numai un decor

de film, nu un castel.

- Ba nu. E real.

Emma se dădu jos de pe scaun şi se duse în cealaltă cameră. Se întoarse cu o copie a ghidului turistic al Germaniei pe care mama sa îl cumpărase din Norwich.

- Are dreptate. Castelul e adevărat. E vorba de unul din castelele din Bavaria ale lui Ludwig cel Nebun. E aproape de Munchen, spuse Mary. Poate o să mergem să-l vizităm, dacă nu e prea departe de ruta noastră.

- Eu mi-aş dori cel mai mult să merg cu telecabina, spuse Edward. Mi-a spus un coleg că a văzut la televizor un film în care dintr-o dată telecabina n-a mai mers. Se aflau cu toţii suspendaţi undeva între munţi. O furtună năprasnică se abătuse asupra regiunii. Unul dintre pasageri era un criminal...

Cum acesta se opri pentru a-şi trage răsuflarea, tatăl său spuse pe un ton sec :

- Mamei tale i-ar fi plăcut o asemenea experienţă. Ar fi fost punctul culminant al vacanţei. In cursul zilei de duminică, cu două zile înainte de plecarea în vacanţă, unul dintre partenerii doctorului Wroxham, doctorul Swanton, a fost transportat de urgenţă la spital, deoarece avusese un atac de inimă. Avea cam patruzeci şi cinci de ani, era sănătos, aşa încât toată lumea fusese luată prin surprindere. Al treilea medic al grupului era doctorul Cringleford, un domn în vârstă care aştepta ca nepotul său să capete toate calificările necesare pentru a se putea retrage.

La început, nu fură îngrijoraţi decât de soarta bolnavului şi a familiei sale.

John fu cel care puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

- Asta înseamnă că nu mai mergem în vacanţă, mami?

- Nu ştiu, dragule. O să vedem, îi răspunse ea cu un aer absent.

Dar seara, când copiii se culcaseră deja, discută cu soţul ei
despre acest subiect.

- Crezi că tu şi Jane vă puteţi descurca fără mine în călătorie? o întrebă doctorul. Singura alternativă e să anulăm totul. Copiii vor fi foarte dezamăgiţi, dar nu putem face nimic în această privinţă.

- N-ar fi mai bine să facem o călătorie prin ţară? Măcar problema limbii ar fi rezolvată.

Domnul Wroxham era singura persoană care vorbea germana. Jane vorbea destul de bine franţuzeşte, iar Mary o rupea în spaniolă, dar în germană nici una dintre ele nu ştia mai mult de câteva cuvinte. Iar asta era cu adevărat o problemă, deoarece în Munţii Pădurea Neagră nu prea întâlneai oameni care să vorbească engleza.

- Dacă e să privim lucrurile din această perspectivă, ar fi într-adevăr mai bine să nu plecaţi peste hotare. Mă întreb dacă ni s-ar înapoia banii acum?

Mary stătu puţin pe gânduri, iar pe faţă i se întipări îngrijorarea.

- O să pierdem o mulţime de bani, dacă nu mai plecăm. O, dragule, nu ştiu cum e mai bine să procedăm. Chiar şi aici, tot avem nevoie de un bărbat în caz de urgenţă.

- Sunt sigur că Jane n-o să fie de acord, dar dacă ai

nevoie de un bărbat, pot merge eu, se oferi fratele ei.

- Dar tu ţi-ai făcut deja nişte planuri, David.

- Dar le pot schimba.

- Trebuie să recunosc că m-aş simţi mult mai bine dacă David te-ar însoţi, spuse doctorul Wroxham. Jane tresări. Peter Wroxham era un bărbat de treabă şi o companie plăcută. Aşteptase cu nerăbdare această călătorie, aproape la fel de mult ca Mary şi cei mici, dar acum, perspectiva de a petrece trei săptămâni în compania cumnatului acestuia o speria.

David putea fi orice altceva, dar nu o companie plăcută, se gândi ea în timp ce-l privea cu coada ochiului.

Mary era la fel de puţin dornică de a-l lua pe David în călătorie, dar din cu totul alte motive. Simţea că nu prea aveau cum să aibă o vacanţă tihnită alături de un celibatar căruia îi stătea mintea la altceva.

Până la urmă, cei doi bărbaţi reuşiră s-o convingă că aceasta era cea mai bună soluţie. Era posibil ca domnul Wroxham să-şi găsească un înlocuitor în a doua parte a vacanţei. Aşa încât, va putea să li se alăture, iar David îşi va vedea de treburile lui.

După ce stabiliră lucrul acesta, Jane se retrase la ea în cameră pentru a lucra. Era o seară călduroasă de august. Rezistă cu greu ispitei de a se aşeza cu coatele pe pervazul ferestrei, pentru a privi afară. Aproape că se întunecase, iar asta o făcu să-şi aprindă veioza. Moliile începură să zboare prin fereastra larg deschisă. încercă să se calmeze.

O insectă intră înăuntru şi se opri pe una din paginile cărţii pe care Jane o citea. Nevrând s-o omoare, încercă s-

o arunce pe fereastră, dar din păcate, aruncă şi cartea, deoarece insecta nu voia deloc să-şi ia zborul.

în carte avea câteva bucăţi de hârtie pe care avea nişte notiţe, pe care nu dorea nicidecum să le piardă. Aceste hârtiuţe poposiră pe acoperişul cabinetului medical şi puteau fi recuperate din dormitorul fetiţelor.

Reuşi să recupereze notiţele fără a le trezi pe Francesca şi pe Emma. Când trecu prin dreptul patului Francescăi, se opri şi fu cuprinsă de un val de tandreţe văzând-o pe copilă dormind.

Se gândi la ce norocoşi erau aceşti copii că se născuseră într-o asemenea familie şi erau înconjuraţi de afecţiune.

- Chiar trebuie s-o iei pe domnişoara asta plină de fumuri în călătorie ?

- Te referi la Jane ? O, David, dar e foarte urât din partea ta! Ce ai împotriva ei? Vocile veneau dinspre hol, iar Jane le auzea foarte clar.

- Draga mea Mary, oricât de folositoare ţi-ar fi, trebuie să recunoşti că e un caz mai rău decât al unei femei savante.

- Persistă în a-şi arăta dispreţul pentru toţi cei care sunt împotriva feminismului ?

- Trebuie să recunosc că femeile de genul ei m-au făcut să devin astfel. E pentru mine cel puţin o ciudăţenie cum de aceste sufragete întârziate par a avea o atitudine victoriană asupra sexului.

- David ! Sigur n-ai încercat s-o săruţi ? se auzi vocea surprinsă şi speriată a lui Mary.

- Ei, Doamne! Cine crezi că sunt ? Oi fi petrecut multă

vreme în sălbăticie, dar n-am ajuns atât de rău, încât vreo femeie să nu se simtă în siguranţă cu mine. Ca s-o găsesc pe domnişoara asta plină de fumuri irezisitiblă, ar fi trebuit să fi stat peste mări şi ţări cel puţin optsprezece ani.

- Atunci, ce-ai vrut să spui când te-ai referit la atitudinea ei în privinţa sexului ?

- Nu se poate relaxa când se află un bărbat în preajma ei. Cred că viaţa studenţească i se pare destul de tensionată. Probabil că majoritatea studenţilor sunt prea ocupaţi să-şi aranjeze părul şi să facă schimb de lanţuri între ei pentru a-i acorda atenţie.

- Cred că te înşeli, dragul meu. în pofida felului în care se îmbracă, sunt absolut convinsă că studenţii care-i sunt colegi lui Jane sunt la fel de virili ca aceia din generaţia ta.

- Unii dintre ei nu prea par. Tot aşa cum nici ea nu pare deloc feminină.

Nici nu apucă bine să-şi termine fraza, că telefonul începu să sune.

- O, Doamne! Cine o fi? se auzi vocea îngrijorată a lui Mary.

Coborî imediat pentru a răspunde, iar David se duse la baie. îl
auzi cum încuie uşa şi dă drumul la robinet. Abia atunci îşi luă inima-n dinţi şi se strecură până la ea în cameră.

De foarte mult timp nu mai plânsese, iar în clipa în care intră în cameră, ochii i se umplură de lacrimi. Ascultându-l pe David cum vorbeşte despre ea, îşi dădu seama că drumul pe care şi-l alesese era unul foarte lung

şi singuratic. Gândul acesta îi dădu fiori.

Nu era pentru prima dată când se simţea descurajată. I se mai întâmplase să fie cuprinsă de depresie când simţea că nu mai rezistă. Dar era pentru prima dată când se auzise descrisă ca fiind demodată şi plină de fumuri. Se simţea rănită şi umilită.

Trebuia să-i dea totuşi dreptate lui David Carleton. într-adevăr, nu încercase să-şi ascundă duşmănia pe care i-o trezea. Dar nu i se părea că fusese atât de neprietenoasă pe cât spunea el.

"O, Doamne! Ce fericită eram aici, înainte de a veni acest bărbat! " se gândi ea cu tristeţe. într-adevăr, această perioadă fusese printre cele mai sigure şi mai plăcute din viaţa ei.

Dacă Jane învăţase ceva din viaţă, era că totul trebuia tranşat, limpezit cât mai repede. Aşa încât, a doua zi dimineaţă, o abordă pe Mary.

- Nu crezi că, date fiind împrejurările, ar fi mai bine să nu vin cu voi în străinătate ? Sunt sigură că am să-mi găsesc altceva de lucru pe perioada care a mai rămas din vacanţă. Nu trebuie să te simţi obligată faţă de mine şi să mă mai ţii.

- Cum adică, să nu te mai ţin ? De unde ţi-a venit ideea asta ? o întrebă Mary uimită. De ce aş vrea să ne părăseşti?

- Păi, eu şi fratele tău nu ne înţelegem prea bine şi m-am gândit că poate...

- Vrei să-mi spui pe ocolite că nu vrei să vii cu noi? o întrerupse Mary.

- O, nu. Deloc. Ardeam de nerăbdare, dar...

- Eu cred că ne eşti mai mult decât necesară, o asigură Mary. N-am să mă simt prea bine cu David prin preajmă. O să plece la agăţat de fete, iar pe mine o să mă lase singură. Dacă vii şi tu, o să stea şi el cu copiii din când în când, iar noi vom fi libere seara.

- Eşti sigură că...

- Foarte sigură, draga mea, spuse Mary cu fermitate.

în seara zilei de marţi, copiilor li se administră un somnifer uşor şi fură transportaţi în camionetă.

- Cu puţin noroc, vor dormi tot drumul până vom ajunge pe malul apei. La sfatul doctorului Wroxham, Jane luă şi ea o pastilă. Eficacitatea acesteia fu atât de mare, încât nu ceasul deşteptător o trezi, ci o persoană care o scutura de umeri. Deschise ochii şi-i văzu pe David şi pe John.

- Haide, Jane. A sosit vremea să plecăm, o anunţă John cu entuziasm.

Capitolul 3

Jane nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a se spăla pe dinţi, a-şi strânge părul şi a se îmbrăca. Dar îi luă ceva vreme până ce reuşi să-şi limpezească gândurile.

Ieşiseră de mult din oraş, când John spuse:

- Cred că mami a adormit.

Mary stătea, într-adevăr, cu ochii închişi, dar nu pentru că dormea, ci pentru a-şi ascunde tristeţea pe care o resimţea deoarece îşi lăsase soţul singur.

"Cred că e minunat să ai o asemenea căsnicie", se gândi Jane. Dar ştia prea bine că lucrul acesta e o raritate. Majoritatea căsătoriilor se transformau într-un infern, aşa cum se întâmplase părinţilor ei.

I se părea de-a dreptul înfricoşător cum doi oameni care-şi promiseseră să-şi petreacă toată viaţa împreună, ajunseseră să aibă cel puţin o ceartă pe zi. Chiar şi acum îşi amintea cu precizie certurile care-i marcaseră copilăria. Nici unul dintre părinţi nu voia să-şi recunoască vina în eşecul căsniciei. Mama ei considerase că vina îi aparţine în întregime tatălui ei. El arunca, evident, vina pe ea.

Jane şi-a dat seama din copilărie că relaţia lor nu se stricase din pricina deselor cicăleli ale mamei sale sau a izbucnirilor de furie ale tatălui ei. Era vorba de o incompatibilitate funciară. Dacă fiecare dintre ei ar fi avut un alt partener, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Atracţia fatală pe care au resimţit-o la început s-a transformat imediat într-un coşmar.

Cum nu mai dorea să se gândească la un subiect atât

de delicat, îi aruncă o privire lui David. Probabil că nu luase o pastilă, sau poate că era obişnuit să se scoale la orice oră. Era proaspăt bărbierit şi avea privirea vioaie. Atât de vioaie, încât i-a simţit ochii aţintiţi asupra lui.

- Ai uitat să-ţi pui ceasul să sune ?

- Nu. Cred că pastila pe care am luat-o şi-a făcut efectul cu prisosinţă. N-am mai luat până acum aşa ceva.

El ridică uşor din sprâncene.

- E neobişnuit în zilele noastre.

îşi aminti gluma lui cu privire la studenţii din zilele noastre şi, pentru o clipă, se simţi tentată să-i spună că, indiferent ce credea el, existau mulţi oameni maturi care nu luau energizante, tranchilizante sau orice alt fel de pastile. Dar preferă să tacă, deoarece ştia foarte bine că David îi considera pe studenţi nişte anarhişti cu plete. Era puţin probabil ca acesta să-şi schimbe părerea.

Când ajunseră la periferia oraşului Yarmouth, Mary îi spuse fratelui său pe ce drum s-o ia pentru a ajunge pe chei.

Fură întâmpinaţi la bord de Purser, un tânăr olandez foarte prietenos, care vorbea fluent engleza şi care-şi amintea de Mary şi de copii din vara trecută.

în pofida întunericului şi a zgomotului de pe chei, David reuşi să-i ducă pe copiii cei mai mici în pătuţurile lor fără să-i trezească.

Thomas stătea în aceeaşi cabină cu mama lui. Gemenii stăteau împreună. Jane urma să stea în aceeaşi încăpere cu Francesca, iar David cu John.

Deşi se treziseră, gemenilor li se spuse să încerce să doarmă cel puţin până la micul dejun. Numai lui John i se

permise să-i însoţească pe cei mari la prăvălia de pe chei, la o cafea. îi văzu pe oamenii din port cum transportă cu rapiditate containerele. Oamenii aceştia îl fascinară, aşa încât se trezi spunând :

- Cred că asta am să mă fac când o să fiu mare. Docher, spuse John cu admiraţie.

Mary îşi goli ceaşca de cafea şi spuse:

- Mă duc să mă culc. Vii, Jane?

La cinci dimineaţa, după ce stătu în cuşetă timp de aproape o oră, era prea emoţionată de întâmplările pe care le trăia pentru a putea să adoarmă. Se dădu jos din pat şi se încălţă. Francesca dormea profund şi nu dădea semne că se va trezi prea curând.

Când ieşi din cabină, Jane se întâlni cu John.

- Vrei să-ţi arăt cum e pe-aici ? o întrebă el.

- Da, sigur. Unde e unchiul tău ? în pat ?

- Nu, e pe-aici pe undeva.

John îşi termină plimbarea, ducând-o pe puntea cea mai de sus. De acolo, te puteai bucura de briza Mării Nordului. întunericul se risipise, iar vântul uşor aducea mirosul de lemne, de motorină, dar şi de mare.

Suprafaţa apei se unduia datorită curenţilor puternici.

- Nu, cred că am să fiu căpitan, murmură John.

Jane vedea că visează cu ochii deschişi. Probabil că se vedea în ipostaza căpitanului Wroxham, erou al unor isprăvi cu totul ieşite din comun.

De altminteri, să stai rezemat de balustrada vaporului părea o stare propice reveriei. Nici Jane nu putu să-i scape. Se vedea cu ochii minţii într-un viitor în care, frumos îmbrăcată, foarte sigură pe ea însăşi, se afla pe

puntea unui vas care o ducea într-o croazieră de trei săptămâni pe Marea Mediterană.

- Iată-l pe pilotul vasului.

Tresări surprinsă şi văzu că locul lui John fusese luat de David.

îşi consultă ceasul şi constată cu surprindere că stătuse foarte mult timp cufundată în gânduri.

- Cred că am să mă întorc în cabină. S-ar putea ca Francesca să se fi trezit, spuse ea. David nu zise nimic, dar o privi într-un fel care-i aminti de remarca pe care o auzise luni seara.

"Nu se poate relaxa când se află un bărbat în preajma ei. "

Se îmbujoră la faţă. N-are decât să creadă ce-o vrea ! îşi zise în sinea ei cu năduf.

în cârciumă, câţiva dintre ofiţerii ambarcaţiunii şi cei patru camionagii care transportaseră încărcăturile, luau masa.

Nu peste mult timp, Norfolkul nu se mai zări deloc. Peste tot se întindea apă şi nu se auzeau decât ţipetele pescăruşilor care dădeau târcoale vasului.

- Pentru o călătorie plăcută ! spuse Mary, înălţându-şi ceaşca de cafea. Oare unde vom dormi diseară?

îşi petrecură prima noapte din vacanţa în străinătate la Strandhaus Sonsfeld, o tabără aflată la vreo douăzeci de kilometri depărtare de graniţa germană. Mary alesese locul acesta deoarece nu se afla prea departe de drumul lor, dar nici foarte aproape de vreun oraş mare.

Intrară în tabără trecând pe pământul unei ferme. Ajunseră pe la cinci şi jumătate după-amiază, iar locul era

aproape plin. O femeie le spuse că se pot aşeza într-un loc foarte apropiat de fermă, la poalele unui copac.

- Putem să mergem să înotăm, mami ? întrebă John.

Aşa cum se afla menţionat şi în ghid, tabăra era situată pe marginea unui lac.

- Nu înainte de a da o mână de ajutor la înălţarea cortului, îi răspunse Mary cu fermitate. După aceea, o să mergem cu toţii.

înainte de a cunoaşte familia Wroxham, Jane crezuse întotdeauna că spaţiul dintr-un cort este atât de strâmt, încât oamenii se lovesc unii de alţii. Evident că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Spaţiul era foarte generos, iar înălţimea cortului suficient de mare, încât nici măcar David nu era nevoit să se aplece când intra.

Reuşiră să se instaleze destul de repede, deoarece erau suficiente persoane care să dea o mână de ajutor. Mary contemplă rezultatul muncii lor şi spuse :

- O să vedem cum facem cu baia, după ce vă scăldaţi. Copii, aici sunt costumele voastre de baie. Daţi-i, mai întâi, voie lui Jane să se schimbe. Mă duc să cumpăr o sticlă de vin pentru masă. Ce preferi, David, vin sau bere?

Jane se duse în camionetă să se schimbe. Trase perdelele, dar nici nu apucă bine să se schimbe, că de afară se auziră vocile nerăbdătoare ale copiilor :

- Grăbeşte-te, Jane !

- Mai aşteptaţi puţin. Termin imediat, strigă ea.

Ambele costume de baie pe care le avea fuseseră ale Bettinei. Aceasta avea obiceiul de a le abandona aproape noi. Cel puţin aşa gândea Jane. Dacă ar fi fost după ea, ar fi cumpărat un costum de baie mai conservator, nu genul

acesta care-ţi atrăgea imediat atenţia prin faptul că era foarte provocator. Deşi îi era foarte greu să tot ia haine de la Bettina, totuşi bunul-simţ îi spunea că era o prostie să-şi cheltuie banii pe aşa ceva, când putea foarte bine să-şi cumpere cărţi. Si apoi, dacă Jane nu lua aceste lucruri, ele ajungeau oricum la gunoi.

Când ieşi din camionetă, purta nişte bikini de un albastru pal şi atât de scurţi, încât nu aveau cum să nu-ţi atragă privirea. Asta cu atât mai mult cu cât Jane era obişnuită cu pantaloni lungi şi pulovăre la fel.

Zilele petrecute cu Mary şi cu cei mici pe coasta Norfolkului o făcuseră să se bronzeze uşor. Multe dintre fetele de-o seamă cu ea ar fi fost foarte încântate să aibă o asemenea piele.

Când Jane coborî din camionetă, David care tocmai îşi luase o sticlă cu bere, o privi uimit. Dar el n-avea de unde să ştie că acel frivol costum de baie nu fusese ales de ea, ci de altcineva.

-Arăţi grozav ! spuse el cu admiraţie.

Felul în care o privi, o făcu pe Jane să se simtă ca la un târg de sclave. Cu obrajii împurpuraţi, se grăbi să se ducă lângă cei mici.

Era evident că majoritatea caravanelor care poposiseră între clădirile fermei şi lac doreau să rămână întreg sezonul. De cealaltă parte a lacului, vaci albe şi negre păşteau liniştite.

O porţiune de apă mai puţin adâncă fusese împrejmuită, iar Francesca intrase deja în ea. Thomas se aşezase lângă un leagăn, uitându-se cu atenţie la ceva aflat la picioarele lui.

-Vino să te uiţi la şarpele meu, Jane.

Ea se conformă şi contemplă râma pe care o găsise băieţelul. Lui Thomas îi plăceau râmele şi petrecea foarte multe ceasuri vorbind cu ele. îl văzuse odată cum strânsese una cu tandreţe până ce o sugrumase.

-Vino, Jane. Hai să înotăm în partea cealaltă, strigă John.

Deşi în ghidul lui Mary se vorbea de un lac, totuşi ce vedeau ei părea mai degrabă o întindere liniştită de apă de vreun kilometru. Poate că era un lac din care se adăpau vacile, se gândi Jane în timp ce-l urma pe John pe dig.

Era cu ei în apă când o văzu pe Mary şi pe fratele ei coborând panta. Mary era îmbrăcată cu un costum pe care l-ar fi ales şi Jane, dacă ar fi putut. Nu observă care era culoarea slipului lui David, întrucât ceea ce-ţi sărea imediat în ochi era culoarea pielii şi corpul atletic.

îmbrăcat, umerii acestuia nu păreau atât de laţi. Acum însă, da. în pofida faptului că lucra atât de mult timp, se pare că reuşea totuşi să se menţină într-o formă foarte bună.

- Cum e apa ? o întrebă Mary.

- E foarte plăcută, îi răspunse Jane.

Se întoarse apoi cu spatele, pentru că nu dorea să-l privească în ochi pe David.

- Unchiul David înoată foarte bine pe sub apă, spuse John. Uite-l că se îndreaptă spre noi.

Politeţea o obliga să-şi înalţe privirea, dar David dispăruse deja.

- Numai Dumnezeu ştie unde anume o să iasă la

suprafaţă, spuse nepotul lui cu admiraţie. îşi poate ţine respiraţia foarte mult timp.

"O, Doamne! Sper că nu face parte din categoria netoţilor acelora care cred că fac o glumă bună, prinzându-i de picior pe cei care se află în apă".

Deşi îi plăcea foarte mult apa, detesta senzaţia de a fi trasă în jos, fie şi numai în glumă. Pe măsură ce timpul trecea, iar suprafaţa lacului rămânea neschimbată, tot trupul i se încordă, speriată de gândul că va fi prinsă şi că nu se va putea mişca.

Nelinştea ei nu avea temei. David ieşi la suprafaţă la câţiva metri depărtare.

- Mm... ce bine e, spuse el, zâmbindu-i lui John. Ce-ai zice să ne luăm la întrecere, John ?

- Bine. Pe locuri ! Fiţi gata ! Start!

Jane fu nevoită să admire rapiditatea cu care David îşi prinse din urmă nepotul.

Când Mary hotărî că sosise momentul să iasă din apă, la magazinul din tabără se vindeau cartofi. David şi nepotul său se duseră să cumpere şi ei, în timp ce Jane şi Mary îi ajutau pe ceilalţi copii să se îmbrace. După aceea, se aşezară cu toţii jos şi începură să mănânce din cartofi.

în timp ce Mary se apucase să facă o omletă cu şuncă, David aduse pompa pentru a umfla cele două saltele duble şi pe cea simplă, destinată lui Jane.

Pe la opt şi jumătate, toţi copiii erau confortabil instalaţi pe saltele. Până şi John era prea obosit ca să mai ceară să i se citească ceva.

- Ce-ar fi să facem o scurtă plimbare? propuse Mary. Oricât de ciudat ar părea, având în vedere cât de puţin am

dormit azi-noapte, nu mă simt prea obosită.

Descoperiră că intrarea principală era foarte departe de drumul pe care veniseră.

De fapt, suprafaţa pe care era aşezată tabăra era mult mai mare şi includea un restaurant cu o terasă care dădea spre lac, o discotecă pentru tineri şi nişte căluşei care le-ar fi plăcut foarte mult celor mici, dacă ar fi ştiut de existenţa lor.

în restaurant nu erau mulţi oameni, dar în discotecă se vedeau numeroase cupluri dansând, în timp ce altele stăteau de vorbă.

- Nu vrei să intri ? o întrebă Mary. N-ai avut nici o seară liberă de când te-am angajat.

- Nu, mulţumesc, se grăbi ea să spună.

- Nu-ţi place să dansezi ? o întrebă David.

- Ba da, câteodată.

Adevărul era că, deşi ştia prea bine că persoanele dinăuntru erau de-o seamă cu ea, îi era foarte greu să-şi facă prieteni.

- Să se datoreze asta faptului că există anumite împrejurări când până şi feministele preferă să se afle sub aripa unui bărbat ? murmură el cu ironie.

Jane se prefăcu a nu-i fi auzit remarca şi, spre marea ei uşurare, Mary se opri şi privi prin fereastră.

- O, Doamne! Câtă energie! Simplul fapt de a-i privi mă oboseşte. Pe de altă parte, nu prea cred că toţi aceşti tineri se scoală la fel de devreme ca noi.

în timpul nopţii, o furtună se abătu asupra taberei, o furtună care o trezi pe Jane. De obicei, nu o deranjau tunetele şi fulgerele, dar acum nu se putu împiedica să nu

se gândească la ce s-ar întâmpla în cazul în care copacul de deasupra cortului lor ar fi trăsnit. Când furtuna se opri, răsuflă uşurată. Stătu ceva vreme şi ascultă ploaia, gândindu-se la cât de norocoasă era că găsise această slujbă, dacă faptul că ajuta la supravegherea a cinci adorabili copii putea fi numită slujbă. Fără a mai pune la socoteală faptul că era un adevărat lux să iei trei mese pe zi.

Ca majoritatea studenţilor de vârsta ei, şi care proveneau din aşa-numita "clasă de mijloc", banii pe care-i primea de la guvern sub forma unei alocaţii o ajutau să-şi plătească locul în cămin. Ce-i mai rămânea, era insuficient pentru a-i permite să se hrănească foarte bine.

Nu de puţine ori, Bettina Brooke insistase ca Jane să renunţe la locul din cămin şi să vină să se instaleze în frumosul ei apartament. Dacă, în schimbul chiriei, s-ar ocupa de întreţinerea casei şi de cumpărături, ar ieşi amândouă câştigate, îi spusese ea ca s-o convingă.

Propunerea era ispititoare, mai ales datorită faptului că Bettina era foarte împrăştiată şi dezordonată, iar Jane ar fi ajutat-o poate să se schimbe.

Totuşi, după ce reflectase îndelung, ajunsese la concluzia că era mai bine să rămână la cămin. Nu pentru că acest aranjament ar fi fost inechitabil sau i-ar fi rănit mândria, ci pentru că atenţia i-ar fi fost distrasă şi nu s-ar fi putut concentra. Bettina stătea trează noaptea şi era eficientă în orice moment al zilei, în timp ce Jane era prin excelenţă diurnă. Fără nouă ore de somn, de preferinţă trei înainte de miezul nopţii, îi cădeau pleoapele şi nu mai era în stare de nimic.

Dar poate că asta se datorează în parte mâncării, deoarece nici ieri nu eram odihnită, reflectă ea.

Nu mai ploua, dar ramurile copacului se unduiau în continuare în vânt. Dădu să se întoarcă pe partea cealaltă şi să încerce să adoarmă din nou, când i se păru că aude voci. Se ridică şi dădu perdelele la o parte.

Era aprinsă o lumină pe drumul care ducea la duşuri, dar nimeni nu părea a fi prin preajmă. Poate că i se păruse. Apoi, chiar în clipa în care era gata să lase perdelele în jos, apăru cineva cu o lumânare în mână. Să fi fost David ? Sau unul din copii, încercând să-l trezească ? Dacă se îmbolnăvise careva ? Sau dacă nu putea să doarmă ? Cine ştie, era posibil să nu-i fi plăcut că a fost deranjat. Oare trebuia să se ducă să vadă ce se întâmplă, ori s-o scoale pe Mary?

înainte de a lua vreo hotărâre, cineva deschise cortul. îl văzu imediat pe David, urmat de nepoata lui cea mai mică. Neştiind că se uită cineva la ei din camionetă, cei doi se îndreptau spre clădirea cu duşuri, ţinându-se de mână. Francesca era înfofolită în pulovărul unchiului ei.

O văzu apoi pe micuţă dispărând înăuntru şi pe David aşteptând-o afară, cu mâinile în buzunarele impermeabilului pe care-l purta.

Priveliştea o amuză.

Dar pentru că nu voia să fie văzută, se grăbi să dea drumul la perdele.

- Am crezut întotdeauna că oamenii care îşi petrec vacanţa într-o tabără, se scoală foarte devreme şi fac mişcare, spuse Jane a doua zi, la micul dejun. Era şapte şi jumătate, iar ea şi Mary erau în picioare de o oră.

Corturile se încăpăţânau să rămână închise. Puţini oameni se duseră la baie.

- Având în vedere că majoritatea celor care au poposit aici se culcă foarte devreme, e surpinzător cât de târziu se trezesc, spuse
Mary. Aţi observat că majoritatea turiştilor de pe continent au o îmbrăcăminte strâmtă, din nailon ? Cred c-am să le cumpăr şi eu copiilor, dacă nu e ceva foarte scump.

- Ai luat cu tine nişte ace şi aţă? o întrebă David, după ce-şi termină a doua ceaşcă de cafea neagră.

- Da, desigur, îi răspunse ea. Ţi-a căzut un nasture?

- Nu. Am observat că unul din fermoarele cortului s-a rupt într-o parte. Am să-l repar, înainte de a se strica şi mai rău.

Pentru Jane, care trăise într-o familie în care bărbaţii considerau că aceasta e o muncă specific feminină, vederea lui David alegând un ac mare din cutia pe care i-o adusese Mary era cel puţin surprinzătoare. Era ca şi cum ar fi văzut-o pe Mary fumând pipă.

Rulota familiei Wroxham nu era dotată cu o chiuvetă, aşa cum se întâmpla cu majoritatea celorlalte. în timp ce Jane spăla vasele, nu se putu împiedica să-i arunce câte o privire lui David, admirându-i dexteritatea de care dădea dovadă în repararea fermoarului.

- Ai uitat din nou să-ţi pui mănuşile, o apostrofă Mary pe Jane când o văzu spălând vasele.

- Mănuşile îmi dau o stare de disconfort.

- Aşa se întâmplă la început, dar de îndată ce te obişnuieşti cu ele nu vor mai fi o problemă. Dacă nu înveţi

să le porţi, o să-ţi distrugi mâinile.

- Oricum, n-am mâini prea frumoase, spuse ea.

Observase că Mary avea nişte mâini foarte frumoase, în vreme ce ale ei erau pătrate, ca ale unui copil.

- O, n-aş spune asa, se auzi vocea lui David.

Jane credea că acesta plecase să-l dea pe Thomas în leagăn şi fu surprinsă de brusca lui apariţie. Surprinderea i se transformă în uimire când îl văzu cum îi prinde mâinile între ale sale.

Dar, în loc să i le sărute, le mirosi.

- Hm..., da. Miros a vase. Prefer mirosul de cremă. Cred c-ar fi bine să urmezi sfatul lui Mary. Altminteri, vei deveni un caz : singura femeie din Europa căreia nu i se sărută mâna.

Jane îşi desprinse mâinile dintre ale lui.

- Nici nu mă aşteptam la aşa ceva.

Ochii lui David sclipiră.

- Dar sperai, nu-i aşa ? Sunt convins că nici măcar o feministă ca tine nu poate rămâne insensibilă la un gest galant, cum este acela de a-i fi sărutată mâna.

înainte ca ea să-i poată da replica, bărbatul se grăbi să adauge :

- Dacă aţi terminat treburile, cred că ar trebui să strângem cortul.

Nu după mult timp, începu să plouă, iar David propuse ca, în loc să meargă spre sud şi să facă opriri dese, să se oprească o singură dată mai mult timp, când nu ploua foarte tare.

- La ce distanţă de Munţii Pădurea Neagră ne aflăm? o întrebă el pe sora lui, aşezată chiar lângă el, în faţă.

Mary îşi consultă hărţile şi spuse :

- Cam la două sute optzeci de kilometri. Dar cred că e prea mult pentru copii. E o distanţă prea mare.

- Cred că Jane se poate ocupa de buna lor dispoziţie.

- Peste cinci ore ? Biata Jane !

- Să vedem cum merge, nu ? zise David.

Oprindu-se de mai multe ori pentru a bea câte o cafea, reuşiră totuşi să străbată distanţa aceea imensă.

Era trecut de cinci şi jumătate după-amiază când făcură ultimul popas. Jane se bucura că era pentru ultima dată în ziua aceea când se mai opreau.

Tabăra era situată pe vârful unui deal. Poziţia aceea le permitea să aibă vedere asupra întregii văi.

Soarele era la apus. în depărtare, se vedea o locomotivă îndepărtându-se şi lăsând o dâră de fum în urma ei. Luminile îndepărtate ale oraşului Freudenstaldt luminau întunericul. Undeva, un câine lătra

- O, câtă linişte ! exclamă Mary. Ce aer curat ! Minunat !

- Mai vrei cafea, Jane ? o întrebă David.

- Nu, mulţumesc.

în timp ce privea apusul soarelui, se gândi la cât de frumoasă era lumea şi cât de puţin văzuse din ea.

La intrarea în tabără era un bar. După ce îi culcară pe cei mici, cei trei se duseră să bea ceva.

- Nu mi-am dat seama că aici se întunecă atât de repede, spuse Mary în timp ce fratele ei aprindea o lumânare pentru a vdea pe unde păşesc. Poate c-ar fi trebuit să venim în cele trei săptămâni dintre cele două semestre, dar după aceea copiii ar fi fost foarte

dezamăgiţi că pleacă atât de repede.

în bar nu era nimeni, în afară de paznicul taberei, un domn în vârstă cu părul alb şi care vorbea foarte bine englezeşte.

După ce le turnă vin în pahare, se duse şi deschise televizorul, gândindu-se probabil că îi va face în acest fel să se simtă mai bine. Dar Mary, care îşi luase carneţelul cu ea, începu să-i scrie o scrisoare soţului ei.

David, care terminase de băut, spuse :

- După o asemenea zi, n-ai vrea să vii la o plimbare, Jane ?

I-ar fi plăcut să se plimbe, dar cu altcineva. Ştia foarte bine că o invitase numai din politeţe şi că prefera să meargă singur.

- Nu prea cred, mulţumesc.

Mary îşi ridică privirea.

- Nu te gândi la mine, Jane. Am să fiu ocupată o bună bucată de timp. Du-te, dacă vrei.

- Prea bine, zise ea în cele din urmă, gândindu-se că vinul o făcuse să-şi schimbe părerea.

- Ce-ar fi să privim oraşul din păduricea de colo, spuse David când ieşiră din bar.

Nu mai era nevoie să aprindă lumânarea. Norii care acopereau luna se risipiseră şi vedeai pe unde păşeşti.

O luară pe cărare până ajunseră la o pădurice, unde se afla un turn. Urcară până în vârf, unde dădură peste ceea ce, la prima vedere, părea un cadran solar. De fapt, era un disc mare de metal pe care erau înscrise numele, direcţiile şi înălţimile diverselor vârfuri care puteau fi văzute din turn pe vreme frumoasă.

Preţ de câteva minute, stătură aplecaţi deasupra discului, încercând să citească numele, lucru deloc uşor la lumina lunii. Jane se îndepărtă, deoarece era mai interesată de priveliştea care se întindea în faţa ei.

- Ce s-a întâmplat ? o întrebă David, interpretând greşit gestul ei. Ţi-a trecut prin minte că, în pofida faptului că-mi eşti egală din punct de vedere intelectual, asta nu-ţi va ajuta prea mult dacă o să vreau să te sărut?

Jane simţi cum îi ard obrajii şi se întrebă dacă lucrul acesta putea fi observat la lumina lunii.

- Nu cred că trebuie să-mi fac griji în această privinţă, spuse ea pe un ton rece.

- Nu ? Ce te face să fii atât de sigură ?

Spunând acestea, se apropie şi-şi aşeză mâinile pe parapet, cam la un metru depărtare de ea.

Jane reuşi să se stăpânească şi să nu se aşeze şi mai departe de
el.

- Cred că eşti genul de bărbat căruia nu-i place orice gen de femeie. Eu sunt genul de femeie care nu te atrage.

- Chiar aşa ? Şi care-ar fi genul de femei care mă atrage? Remarcă imediat că folosise plurarul, ceea ce-i confirma
presupunerea că pentru el toate femeile erau o apă şi-un pământ, nefiind în stare să stabilească o relaţie de durată cu una singură.

- Cele care sunt de decor. Drăguţe, mereu la modă şi care ascultă şi aprobă. Cele care nu se ceartă niciodată cu tine.

- Blânde, drăguţe, blonde, sexy, dar cam prostuţe.

Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, culoarea părului nu e foarte importantă, dacă îndeplinesc celelalte condiţii. Am rezumat bine ceea ce doreai să spui ? o întrebă el cu însufleţire.

- De minune, cred. El râse.

- Eşti o fată tare ciudată. De obicei, când femeile inteligente le poartă de grijă celor sărace cu duhul, o fac pentru că le invidiază. Dar nu e cazul tău. încep să cred că eşti genul de persoană dualã. Nici o feministă veritabilă nu şi-ar fi cumpărat un costum de baie ca acela pe care l-ai purtat tu. Cred că cealaltă parte a personalităţii tale şi-a spus cuvântul când l-ai cumpărat.

- Mi-a fost oferit, îl informă Jane.

- De către cineva care te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu însăţi, aş îndrăzni să spun.

- De către o prietenă care e exact genul de blondă pe care l-ai descris, numai că e foarte inteligentă. Aş vrea s-o întâlneşti. Bettina ţi-ar zdruncina părerea pe care o ai despre femei.

- Pari foarte convinsă de faptul că ştii ce anume cred despre femei.

- Sunt încredinţată că eşti genul de bărbat care de-abia aşteaptă să audă ceva de genul : " Cred în superioritatea naturală a bărbatului, aşa cum cred în Dumnezeu."

- Acum, tu eşti cea care se face vinovată de a afişa un aer de superioritate, spuse el pe un ton sec.

- Ce vrei să spui ?

- Sunt convins că ştii foarte bine cine a spus asta. Dar crezi că eu nu ştiu. Vorbele acestea au fost spuse de o femeie, pe numele ei Caroline Norton, o scriitoare din

perioada victoriană timpurie, nu ?

- Da, admise ea.

-Am avut o zi lungă. Cred că trebuie să ne întoarcem, spuse el.

în timp ce coborau scările turnului, Jane spuse:

- N-a fost corect din partea mea. îmi cer scuze.

Când ajunseră cu picioarele pe pământ, David se opri şi zise:

-Atunci, nu crezi că ar fi o idee bună - dacă tot suntem nevoiţi prin forţa împrejurărilor să ne tot întâlnim pentru o perioadă de timp - să încetăm lupta pe criterii de sex pe durata călătoriei?

- Cred că putem încerca, spuse ea şovăitoare.

- O să fie foarte greu să facem asta trei săptămâni.

Spunând acestea, o prinse de mână şi porni la vale.

Capitolul 4

Valea era învăluită în ceaţă a doua zi dimineaţă, la ora şase, când Jane se duse să facă un duş. Cu toate că toate corturile erau închise, nu era singura persoană care se dusese la spălătorie. Cineva fluiera în compartimentul rezervat bărbaţilor.

Nu era apă fierbinte, iar ea nu avu curajul să-şi facă un duş rece. Trebui să-şi inima-n dinţi pentru a se spăla la unul din bazine. Toată noaptea îi fusese frig, iar când se spălă pe gât şi urechi, începu să tremure. La plecare, dinţii începură să-i tremure.

Dar chiar în clipa aceea îşi făcu apariţia David, care ieşea din sectorul bărbaţilor.

- O, Doamne! Eşti vânătă din cauza frigului, exclamă el când o văzu.

- Da. Aşa e, recunoscu ea.

O prinse de mână şi scoase o exclamaţie văzând cât de rece era. A lui era caldă şi-i dădea o senzaţie de bine.

- Ai nevoie de o ceaşcă de cafea fierbinte.

Spunând acestea, se grăbi să ajungă în cort cât mai repede, pentru a n-o lăsa să îngheţe şi mai tare.

Cum mai rămăsese apă fierbine din seara anterioară, cafeaua fu preparată foarte repede.

- Ce idee grozavă. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, spuse ea, în timp ce se uita la el cum toarnă lapte în două căni în care pusese deja cafea instant.

- Am o idee şi mai bună, zise el ducându-se în cort, unde copiii începură să se mişte şi se întoarse cu o geantă de voiaj, care reprezenta tot bagajul lui. Scoase dintre

lucruri o sticlă de whisky. îl bei simplu, sau vrei să-ţi torn peste cafea ?

- Te rog să nu deschizi sticla pentru mine, începu ea.

însă el nu-i luă în seamă vorbele, şi-i turnă puţin într-un păhărel.

- Nu sunt obişnuită cu alcoolul. O să mă ameţească, protestă ea, când el îi întinse paharul.

- Ce ţi-am pus în pahar? Dar e o nimica toată. Prostii. Bea! îi ordonă el. Sau poate vrei să fii strânsă în braţe?

- Cum ?

- Când nu există nici o altă metodă mai eficientă, a ţine pe cineva în braţe e cea mai bună metodă de a o încălzi. Nu ştiai asta ?

- Dar cred că se întâmplă numai în cazuri extreme.

Spunând acestea, dădu pe gât băutura dintr-o singură înghiţitură, ca şi cum ar fi fost un medicament.

- Mă gândeam eu că observaţia aceasta te va face să bei licoarea din pahar, zise el zâmbind. Bună dimineaţa, John ! i se adresă el nepotului său, care tocmai intrase.

în timp ce luau micul dejun, stabiliră să petreacă dimineaţa explorând Freudenstadtul. Prima escală fu la Grossmarkt, un supermarket aflat la periferia oraşului. De acolo, copiii cumpărară la preţ de o marcă o pungă imensă cu sticsuri pe care le ronţăiră cu plăcere. Se arătară entuziasmaţi de jocurile de remi şi cu zaruri.

După ce Mary cumpără provizii suficiente de mâncare, se îndreptară spre centrul Freudenstadt, un parc imens în formă de piaţă şi în care se vindeau fel de fel de lucruri. Vitrinele erau pline cu păpuşi îmbrăcate în costumele tradiţionale ale oamenilor locului. Multe femei purtau

costumul popular din acea zonă, cunoscut sub numele de dirndels. Peste tot mişunau turişti dornici să descopere locuri noi.

Deşi nu plouă în ziua aceea, cerul fu acoperit de nori întreaga zi, iar picnicul pe care-l luară în aer liber nu fu atât de plăcut pe cât ar fi fost într-o zi călduroasă.

A doua zi dimineaţă, când hotărâseră deja să se îndrepte spre sud, spre frontiera elveţiană, soarele îşi făcu apariţia printre nori. Avură parte de o după-amiază însorită când urcară pe vârful unui deal pentru a vedea Rinul cel strălucitor şi orăşelul Waldshut.

Tabăra era pe marginea apei, într-un crâng de sălcii. Exista şi o potecă, graţie căreia puteai ajunge repede în oraş. Apa învolburată a râului, ca şi noroiul de pe potecă erau dovada clară a faptului că plouase din abundenţă în ultima vreme. Din fericire, găsiră o bucată de pământ uscat între o caravană englezească de mici dimensiuni şi una elveţiană, mai mare.

Abia după ce îşi fixară cortul, Jane descoperi că geamantanul ei ponosit dispăruse. La început, crezu că trebuie să fie pe undeva printre celelalte bagaje.

Dar nu era. Deşi căutară cu toţii, nu-l găsiră.

- Unde a dispărut ? Ce-am să mă fac ? exclamă ea, consternată. In geamantan se afla toate lucrurile sale, în afară de cele care erau pe ea şi pe care intenţiona să le spele după masă.

- Haide, că nu s-a sfârşit lumea, spuse David pentru a o calma. E, într-adevăr, ceva neplăcut, dar nu e un dezastru.

- N-aveai nimic valoros în valiză, nu ? o întrebă Mary

pe un ton îngrijorat. Bijuterii sau alte obiecte preţioase ?

- Nu, n-am bijuterii. Dar hainele aveau o mare valoare pentru mine, spuse Jane ca pentru a se apăra, părându-i-se că vede o licărire ironică în privirea lui David.

- Dar nu de neînlocuit. Acum, magazinele sunt închise, spuse el uitându-se la ceas. Dar mâine, o să-ţi cumperi tot ce ai nevoie. Poţi să aştepţi până mâine, nu?

- Mâine e duminică, îi aminti sora lui. Nu-ţi face griji, Jane ! O să-ţi împrumut eu nişte lucruri, iar luni dimineaţă mergem la cumpărături.

După ce mâncară, iar cei mici se culcară, Mary propuse să meargă la cafeneaua din tabără. Presupun că-ţi doreşti să te duci în oraş, nu ? i se adresă ea lui David.

- Nu prea cred că există viaţă de noapte în Waldshut. Vin cu voi la cafenea.

Jane era în continuare supărată din cauza pierderii geamantanului. Era sigură că o pusese în camionetă înainte de a pleca. Nu avea cum să-l fi uitat în cealaltă tabără. Era posibil să uiţi ţăruşi sau altceva, dar nu un geamantan. Singura explicaţie pe care a găsit-o a fost că David uitase să încuie camioneta când se opriseră să vadă cascada de la Triberg şi cineva a furat valiza.

Nu era un lucru neobişnuit ca un hoţ să fure un geamantan. De obicei, puneau mâna pe ce apucau, sperând să dea lovitura.

Nu-l întrebase pe David dacă încuiase camioneta, dar acesta parcă îi ghici gândurile, deoarece spuse :

- Tot mai eşti îngrijorată în privinţa hainelor ?

- Nu sunt îngrijorată, dar sunt surprinsă, spuse ea, căutându-şi vorbele.

Mary le propuse să se alăture celorlaţi turişti din tabără pentru un joc de cărţi, vrând în acest fel s-o facă pe Jane să nu se mai gândească la pierderea valizei.

- Am pachetul în geantă, adăugă ea,începând să scotocească după el.

Mary făcu prima cărţile, urmată de Jane, care nu prea se pricepea la mânuitul lor.

Veni rândul lui David, iar Jane nu se putu abţine să nu se întrebe oare cum era să fii mângâiată de mâinile acelea puternice şi măslinii, mâini care, deşi erau ale unui bărbat, puteau să mânuiască un ac şi nişte aţă cu atâta iscusinţă.

I se părea atât de neobişnuit să se gândească la aşa ceva, încât se îmbujoră la faţă. David remarcă imediat asta şi, ca pentru a o face să se simtă şi mai prost, spuse :

- Te deranjează băiatul din colţ ? Vrei să-l pun la punct?

întrebarea lui o zăpăci. Până în clipa aceea, nici măcar nu
observase că se află un băiat în cealaltă parte a cafenelei, şi că stă chiar cu faţa spre ea. Era singur şi se sprijinea cu coatele de masă. Era evident că-i privea jucând cărţi, dar în clipa în care Jane se uită la el, îi evită privirea.

- Cum m-ar putea deranja, dacă nici măcar nu i-am observat prezenţa ? spuse ea, uimită.

- Chiar aşa? zise el pe un ton amuzat şi sceptic. Atunci, de unde roşeaţa asta feciorelnică ?

Remarca o făcu să se înroşească şi mai tare.

- Dacă sunt roşie la faţă, e pentru că aici e un aer foarte închis, spuse ea cu ochii în cărţile pe care le ţinea

în mâini.

- Pare un băiat de treabă, spuse Mary. O, uite că-şi termină berea şi se ridică. L-ai intimidat, David.

- De ce să-l intimidez ? Doar nu sunt paznicul lui Jane. Mi-am oferit sprijinul. Dacă e să judec după roşeaţa din obrajii ei, privirea insistentă a acestuia a deranjat-o.

- Părea atât de singur. Poate că ar fi vrut să intre în vorbă cu noi, spuse Mary.

- Ce zici de asta, Jane ? Ţi-ar plăcea să-ţi întâlneşti admiratorul ? Să mă duc după el şi să-l invit la o partidă de cărţi ? o întrebă David.

Jane redeveni stăpână pe sine.

- Probabil că nu vorbeşte englezeşte, îi răspunse ea, pe un ton mai calm, iar David nu mai insistă.

A doua zi dimineaţă, fu trezită de clopotul bisericii. Mary şi Thomas dormeau în continuare, nefiind deranjaţi de zgomot.

Jane se ridică din pat, se duse la fereastră, dădu jaluzelele la o parte şi contemplă apele învolburate ale Rinului. Se gândi că, dacă ar fi prinsă în curenţii acestei ape, tot ce ar putea face ar fi să se roage. Chiar şi David, un înotător redutabil şi încercat, ar fi laut de valuri.

După ce luară micul dejun, se duseră la Schaffhausen pentru a vedea cascada Rinului. Era o dimineaţă strălucitoare şi foarte mulţi oameni veniseră să vadă apa prăbuşindu-se în gol.

Copiii îşi doreau foarte mult să vadă apa mai de aproape, de pe stânci, dar mama lor le interzise. David, căruia i se ceruse ajutorul, spuse tranşant :

- Mama voastră are dreptate. Ar fi o prostie să vă udaţi

în mod voit.

Jane îşi spuse în sinea ei că rostise aceste vorbe pe un ton mai degrabă plictisit şi nerăbdător.

Dezamăgirea copiilor se stinse repede în clipa în care văzură cum cineva dus de apă se prăbuşeşte odată cu valurile. Dintr-o dată, apa îşi pierdu toată strălucirea. îşi dădură seama că soarele fusese acoperit de nori.

- O, Doamne ! Cerul s-a întunecat, exclamă Mary. Nu peste mult timp, o să vină potopul. Cred că ar trebui să ne întoarcem la maşină.

Nici nu apucară bine să înainteze câţiva paşi, că începu ploaia. Reuşiră să ajungă sub acoperişul unei cafenele.

- Nu cred c-o să dureze prea mult, spuse Mary cu speranţă în glas, în timp ce priveau cu toţii cascada care se afla sub ochii lor.

însă peste o jumătate de oră, ploua în continuare cu găleata.

- Cred că acest moment va rămâne de neuitat, spuse David pe un ton sec.

însă peste câteva minute, când Jane îi aruncă o privire cu coada ochiului, acesta se uita la o tânără care se adăpostise lângă ei.

Aceasta părea a fi singură. Purta o fustă în stil popular, foarte frumoasă, de culoare maronie şi cu fâşii din catifea neagră. Bluza era de culoare albă şi împodobită cu dantelă. Părul, felul în care era machiată şi încălţămintea pe care o purta erau în pas cu moda. Nu părea mai prejos decât oricare altă fată modernă care se găsea în mulţimea aceea cosmopolită. Totuşi, costumul pe

care-l purta îi dădea un aer de feminitate care lipsea celorlalte femei. Lucrul acesta îi aminti lui Jane de Harriet Martham îmbrăcată cu o fustă lungă.

Fata nu avu nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că David o privea admirativ. Când îşi întoarse privirea, avea o sclipire în ochi. Era evident că faptul că un străin chipeş o admira, nu-i displăcea câtuşi de puţin.

în clipa aceea, Mary o întrebă ceva. Când îşi aţinti din nou privirile asupra lui David, acesta intrase deja în vorbă cu necunoscuta. I se strânse inima, iar acesta era un simptom clar al invidiei.

Ce se-ntâmplă cu mine ? se întrebă ea alarmată. Constată cu uimire că toate planurile ei cu privire la un viitor măreţ erau o nimica toată faţă de dorinţa de a o eclipsa pe cealaltă fată, fie şi pentru o clipă. în seara aceea, când Jane veni din nou cu propunerea de a merge la cafenea, Jane pretextă că vrea să se culce devreme.

După plecarea celor doi, îşi făcu un duş, se îmbrăcă şi o luă în sus pe potecă, pentru a contempla apa.

Stătea acolo de ceva vreme, gândindu-se, când auzi o voce în spatele ei.

- Bună seara.

întorcându-şi capul, îl văzu pe tânărul care, dacă era să-i dea crezare lui David, se holbase la ea cu o seară în urmă.

- Ai avut o zi plăcută ? o întrebă el.

- Da, mulţumesc. Am fost să vedem cascada. A fost frumos până a început ploaia. Ţie cum ţi-a mers azi?

- Astăzi am vizitat Zurich. Şi acolo a plouat, spuse el strâmbându-se uşor. Nu e deloc plăcut să-ţi fixezi cortul

undeva când plouă. Iar când o faci singur, cu atât mai puţin. Aici, toţi cei prezenţi sunt prieteni. Eu n-am venit cu prietenii. De trei zile n-am mai vorbit cu nimeni. Nu te deranjează dacă vreau să vorbesc cu tine, nu ? Engleza mea nu-i prea grozavă.

- Ba e foarte bună, spuse Jane. De unde eşti ?

- Din Olanda, mai precis din Delft, zise el. Mă cheamă Willem Hoogveld. Ştiu cum te cheamă.

I-am auzit pe copii că te strigau "Jane".

- Cortul tău e lângă al nostru?

- Acolo e cortul meu, zise el arătând cu degetul spre micuţul cort de culoare kaki, aflat lângă camioneta lor. E al prietenului meu, Jan, care ar fi trebuit să se găsească şi el aici. Din păcate, şi-a rupt o mână şi a fost nevoit să rămână acasă. Am venit singur, pentru că acum mi-am luat concediu. Dar regret gestul făcut, adăugă el cu tristeţe în glas.

- Da, cred că te simţi îngrozitor singur şi pe o asemenea vreme. Stai aici întreaga vacanţă, sau te muţi din loc în loc?

- Nu ştiu ce e mai bine să fac. Nu mă simt bine aici. Dar oare în alt loc ar fi mai bine ? Voi rămâneţi mult timp la Waldshut ?

- Nu mai stăm foarte mult. Ne îndreptăm spre Alpi. Cei cu care am venit nu sunt familia mea. Sunt ajut... un fel de guvernantă, se mărgini ea să spună.

- O, atunci totul se explică. Mă gândeam eu că englezul şi soţia lui nu puteau să-ţi fie părinţi. Jane îi spuse că David e fratele lui Mary şi că-l înlocuieşte pe soţul acesteia, care a fost nevoit să rămână în Anglia din

raţiuni profesionale.

Află că Willem e fiul cel mic al unui negustor din Delft şi că lucra la Haga, unde era de foarte puţin timp contabil şi că îşi petrecuse vara trecută în Anglia.

Părându-i rău că e atât de singur, Jane îl încurajă să vorbească. Era genul de tânăr pe care Bettina l-ar fi considerat " mai plictisitor decât un diacon din epoca victoriană ", dar ei îi făcea bine compania lui, tocmai pentru că se situa la antipodul lui David.

Luni dimineaţă, dealurile Elveţiei erau pline de apă.

- O, Doamne ! E din ce în ce mai rău. îmi pare rău, David, spuse ea când luau micul dejun.

Până şi copiilor le venea greu să-şi părăsească sacii de dormit în care se simţeau atât de confortabil pe o zi atât de ploioasă şi de rece.

- O, draga mea, dar de ce-ţi ceri scuze ? E la fel de neplăcut pentru toată lumea, spuse el cu un aer filozofic.

- Da, ştiu. însă tu eşti nevoit să înduri condiţii şi mai grele cât timp lucrezi. Dacă nu l-ai fi înlocuit pe Peter, acum te-ai fi aflat pe Coasta de Azur.

- Poate că şi acolo plouă cu găleata.

- Dar măcar ai fi putut lua masa într-un hotel.

După micul dejun, Jane se duse să spele vasele într-una din chiuvetele de oţel special amenajate între spălătorie şi duşurile pentru femei. Tocmai se pregătea să toarne detergent în apa fierbinte, când trecu pe acolo Willem Hoogveld, în drum spre duşurile bărbaţilor. Văzând-o, se opri pentru a sta puţin de vorbă cu ea. Nici nu apucă bine să plece acesta, că se şi auzi o voce ironică spunând :

- Măi, măi ! S-a înfiripat o prietenie, din câte pot să-mi dau seama. Când aţi făcut cunoştinţă? Aseară, presupun. Aşadar, de aceea n-ai vrut să vii cu noi la cafenea? Aveai altceva de făcut.

Fără să-l privească, Jane spuse pe un ton potolit :

-Am vrut să mă duc la culcare devreme, ceea ce am şi făcut ! Am stat de vorbă cu domnul Hoogveld cam un sfert de ceas. Pot vorbi cu ceilalţi oameni din tabără, nu ?

- Desigur. David luă prosopul şi începu să şteargă vasele.

- Nu ţi-a spus care e numele lui mic? Domnul Hoogveld e o formulare prea protocolară în atmosfera asta de vacanţă.

Ce e? Olandez?

- Da. Numele mic e Willem.

- îţi place de el?

- Nu pot spune că-l cunosc, pentru a-ţi da un răspuns. Ţie ţi-a plăcut fata cu care stăteai ieri de vorbă la cascadă ?

- în alte împrejurări, aş fi încercat s-o cunosc mai bine, răspunse el pe un ton nepăsător.

Edward îşi făcu apariţia pentru a-i spune lui David că Mary avea nevoie de el.

- Bine. Ajut-o pe Jane să termine vasele, da ? spuse el, întinzându-i prosopul şi ieşind afară.

în mintea lui Jane persista nedumerirea. Oare ce voise să spună prin " în alte împrejurări " ?

Ajunse la concluzia că probabil lipsa unei maşini era cea care îl împiedica să facă ce dorea.

După ce terminară treburile, David luă în seama sa

grija copiilor, în timp ce femeile plecară la Waldshut pentru a cumpăra haine. Dacă Jane s-ar fi dus singură la cumpărături, şi-ar fi luat hainele cele mai ieftine. Dar Mary vedea lucrurile cu totul altfel. Găsise ocazia cea mai potrivită pentru a o ajuta pe Jane să aibă o garderobă aşa cum se cuvine. Era foarte dificil să i te opui.

Jane protestă, spunând că nu-şi pierduse decât o fustă, aşa încât nu avea nevoie de două, sau de pochoul din lână albă cu franjuri bleumarin, pe care Mary sugerase să-l cumpere în locul cardiganului de culoarea muştarului pe care-l pierduse.

Dar toate protestele ei fură zadarnice. Mary era hotărâtă s-o facă să pară mai prezentabilă, aşa că până la urmă se conformă.

în timp ce vânzătoarea împacheta articolele de îmbrăcăminte, Mary văzu un costum în vitrină.

- O, Jane ! Ia priveşte ! Nu e grozav ?

Puse mâna pe un costum de albastru închis şi o bluză brodată.

- Ba da, este, o aprobă Jane, crezând că doamna Wroxham se gândeşte cum le-ar veni aceste costume fiicelor ei.

- Si cred că e măsura potrivită, continuă Mary. O, Doamne ! Am uitat cum se spune : " Pot să-l probez ? " îţi aminteşti ?

- Cred că se spune: "Darf ich das anprobieren?"

- Ce memorie bună ai. A mea e foarte proastă, din păcate.

Mary se întoarse spre vânzătoare şi repetă întrebarea, arătându-i

că Jane era cea care dorea să probeze costumul.

Jane însă refuză categoric să-l probeze, spunând că nu şi-l permite.

- E un cadou, îi spuse Mary la fel de ferm. O mică atenţie din partea mea pentru a-ţi mulţumi. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Dar mă plăteşti ca să te ajut, protestă Jane.

- Foarte puţin, draga mea. Iar majoritatea ajutoarelor pe care le-am avut în timpul vacanţei, nu mi-au fost nici pe departe la fel de folositoare ca tine. Pe toate celelate fete pe care le-am avut angajate trebuia să le supraveghez în permanenţă. De când am văzut aceste costume populare în Freudenstadt, mi-am pus în gând să-ţi cumpăr unul.

Preţuirea pe care i-o acorda Mary îi umplu inima de bucurie.

Spre seară, când Mary îi întrebă ce anume să pregătească pentru masa de seară, David spuse:

- Nu vreau s-o iei personal, Mary, dar cred c-a sosit vremea să încercăm felurile tradiţionale de mâncare de prin partea locului. Azi de dimineaţă am vorbit cu un tip care mi-a spus că a mâncat ceva delicios la Kadelburg. E un sat aflat la câteva mile depărtare de aici. Thomas se poate culca la ora obişnuită. Nu cred că l-ar deranja să doarmă în rulotă. Ziua de azi a fost îngrozitoare. Cred că o seară petrecută în altă parte ne va mai înveseli.

- Cred că e o idee minunată, îl aprobă ea cu entuziasm.

Mai târziu, la baie, Mary o privi pe Jane pieptănându-şi părul şi spuse brusc :

- O să-mi spui că nu e treaba mea, dar cred că-ţi strângi părul prea tare la spate. Mă laşi să-ţi arăt cum

cred c-ar trebui să procedezi?

- Da... dacă doreşti, spuse Jane pe un ton care exprima îndoiala.

- Poţi să-l faci la loc, dacă nu-ţi place.

Mary se apucă de lucru, iar când termină, Jane avea coada nu la spate, ci într-o parte. Câte un cârlionţ străjuia fiecare ureche.

Efectul era cu totul diferit de stilul sever al lui Jane.

Ieşind de sub duş, Emma şi Francesca observară şi aprobară diferenţa imediat. Chiar dacă şi-ar fi dorit să revină la coafura obişnuită, totuşi nu putea s-o facă, pentru că ar fi fost un gest lipsit de delicateţe faţă de strădania doamnei Wroxham.

Thomas era pe jumătate adormit când porniră spre hanul din Kadelburg şi, pentru a nu-l deranja, păstrară tăcerea tot drumul.

începuse din nou să plouă, aşa încât Jane îşi puse impermeabilul. Se întrebă ce credea David despre schimbarea din înfăţişarea ei.

Cine ştie, poate va trece neobservată.

Când ajunseră în curtea hanului, nu prea mai era loc de parcare.

- Poate ar fi trebuit să rezervăm o masă prin telefon, spuse Mary.

O să fie foarte neplăcut, dacă n-o să găsim locuri libere.

înăuntru era un zumzet general. Mirosuri de mâncare te izbeau de la intrare, iar fumul de ţigări era gros. Din fericire, mai erau câteva mese libere.

Avură nevoie de câteva minute pentru a-şi scoate impermeabilele. O chelneriţă le arătă o masă cu mai multe

locuri.

După ce se aşezară, Edward fu cel care remarcă felul în care era îmbrăcată Jane.

- E un şorţuleţ adevărat? Poţi să-l scoţi ?

- Nu, nu poate fi dezlegat. E cusut, îi răspunse ea.

- îmi place mai mult costumul ăsta decât tot ce ai purtat până acum, spue el cu candoarea unui copil de nouă ani. E mai bine c-ai pierdut valiza. Erau nişte culori oribile.

- Edward, nu-i frumos, spuse mama lui. Poţi să-ţi exprimi admiraţia pentru ceva, dar nu să dai glas şi părerilor nefavorabile, pentru că altminteri o să-i răneşti pe oameni.

- Dar Jane ne-a spus că nu prea-i plac hainele din Oxfam, se grăbi Emma să spună.

Gemenii săreau foarte repede unul în apărarea celuilalt.

- Ce fel de îmbrăcăminte ? întrebă David, încruntându-se.

- Dintr-un magazin Oxfam, îl lămuri nepoata lui. Cred că le-ai observat.

Vând tot felul de lucruri vechi şi drăguţe pentru a lua banii oamenilor flămânzi. John şi-a cumpărat o jucărie de acolo, iar noi ne cumpărăm întotdeauna vederile de Crăciun, nu-i aşa, mami ?

- Se pare că nu eşti la curent, David, îi spuse sora lui. Majoritatea marilor oraşe au nu unul, ci mai multe magazine Oxfam. Acestea sunt mană cerească pentru adepţii curentului Art Deco.

- Nu mai spune! Am auzit de Art Nouveau, dar de Art

Deco, nu.

- E un curent apărut între cele două războaie mondiale, mai precis în anii '20 şi se referă la vestimentaţie şi la mobilier. Cred că unele obiecte pot părea hidoase, dar...

Se opri când veni chelneriţa pentru a lua comanda.

în timp ce se stabilea meniul, Jane tăcea, fiind foarte dezamăgită de faptul că David nu zisese nimic despre felul în care era îmbrăcată. Era conştientă că observase schimbarea din ţinuta ei. Oare de ce tăcea ?

După ce fu adusă mâncarea, urmară câteva minute în care nu se auzi decât zgomotul tacâmurilor.

Apoi, dintr-o dată, David spuse :

- Ăsta e ceea ce se numeşte un cârlionţ-sărut ? o întrebă e, atingând-o uşor cu mâna.

Spusese aceste vorbe pe un ton care îi era cunoscut, dar pe care nu se aştepta să-l audă pentru ea însăşi. în urmă cu câteva minute se simţea dezamăgită, iar acum era nespus de încântată că bărbatul faţă de care se simţea atrasă, o găsea la rândul lui atrăgătoare.

în clipa aceea, uşa din hol se deschise.

- O, priviţi ! Tânărul din tabăra noastră, spuse Mary. Mă tem că a sosit prea târziu. Nu mai sunt mese libere.

David privi în urma lui şi-l văzu pe Willem Hoogveld.

- Poate că asta era ideea, murmură el. Să-l invit la masa noastră?

- Te rog ! spuse Mary. Dacă nu mai ţinem masa lipită de perete, se poate aşeza între Edward şi Emma.

- Ba nu. O să mă aşez eu acolo, îi răspunse David. Se poate aşeza lângă Jane. Sunt convins că fac o mişcare

bună, zise el ridicându-se. Probabil că ăsta era planul.

Sora lui, care le vorbea celor mici, nu auzi această ultimă remarcă.

Abia atunci, Jane reveni cu picioarele pe pământ. Chiar nu credea că venirea tânrului olandez era pură coincidenţă ? Că nu plănuiseră nimic împreună ? La început, gândul că acesta o credea în stare de asemenea tactici, o înfurie. Dar imediat îşi dădu seama că era mai bine ca David să creadă că transformarea ei se datora lui Willem.

Aşa încât, în momentul în care cei doi bărbaţi se aşezară la masă, îi zâmbi lui Willem, ca şi cum presupunerea lui David era corectă.

Capitolul 5

în timpul cinei, Willem, care i se păruse destul de reticent când discutaseră prima dată, fu neaşteptat de vorbăreţ. Se simţeau, într-adevăr, cu toţii foarte bine. Mâncarea bună, vinul şi atmosfera generală plăcută compensau ziua umedă şi rece de care avuseseră parte.

- Am auzit la radio că mâine va fi foarte cald, îi spuse Willem lui Mary.

- Adevărat ? Sper să ai dreptate, zise ea fremătând.

Willem îşi întoarse apoi privirea spre Jane.

- Văd că ţi-ai cumpărat un costum în stil popular. Costumele acestea vin foarte bine pe persoanele care sunt zvelte. Câteodată, sunt purtate de persoane cărora nu li se potrivesc deloc. Dar ţie îţi vine foarte bine.

- Mulţumesc, spuse Jane, întrebându-se dacă David auzise complimentul şi zâmbea ironic.

Francesca era aproape adormită când David ceru nota de plată. Willem, după ce spuse că doreşte să plătească separat, îi mulţumi lui Mary pentru că-l invitase să ia masa cu ei.

- Nu e foarte târziu. îi dai voie lui Jane să se întoarcă în tabără cu mine ? întrebă el.

înainte ca Mary să poată răspunde, David spuse :

- Nu prea cred. Ne sculăm devreme mâine. Jane trebuie să doarmă suficient de mult timp pentru a fi odihnită.

Willem se înroşi la faţă. Era evident că-i ceruse permisiunea lui Mary numai din politeţe şi fu surpins neplăcut de refuzul jignitor al lui David. Speră că Mary va

interveni în favoarea lui. Dar cum ea ezita, se despărţi de ei cu durere în suflet.

Abia când ajunseră în maşină şi porniră la drum, Mary spuse :

- Nu ţi se pare că ai cam sărit calul, David? Poate că Jane ar fi vrut să se întoarcă acasă cu Willem.

Fără să-şi dezlipească ochii de drum, fratele ei spuse:

- Ţi-ar fi plăcut, Jane?

- Contează ce-mi doresc eu? întrebă ea pe un ton glacial.

- Răspunde-mi la întrebare : Ai fi vrut să te întorci cu el ?

- Dacă m-ai fi lăsat, aş fi clarificat lucrurile la momentul potrivit. Acum nu mai contează, îi replică ea.

El râse uşor.

- Ar fi putut să te întrebe chiar pe tine, sau să-mi spună să nu mă amestec în ce nu mă priveşte. Nu e prea descurcăreţ băiatul. I-a plăcut cum îţi stătea în costumul ăla de gâscă, dar nu cred că i-ar mai fi plăcut atât de mult, dacă ar fi ştiut că eşti o feministă deghizată.

- Dacă ar exista mai mulţi bărbaţi ca Willem şi mai puţini ca tine, mişcarea feministă nu şi-ar mai avea rostul, ripostă ea cu însufleţire.

Nici nu apucă bine să-şi termine fraza, că-şi şi regretă vorbele. Dacă ar fi fost numai ei doi, izbucnirea ei n-ar fi contat. Dar cu Mary şi copiii prezenţi, n-ar fi trebuit să răspundă provocării.

- îmi pare rău Mary, spuse ea cu părere de rău.

- N-ai de ce să-ţi ceri scuze, draga mea. Sunt înclinată

să-ţi dau dreptate.

Mary părea mai degrabă amuzată decât deranjată.

Când se pregăteau de culcare, Mary o întrebă:

- Ai fi vrut să te întorci cu Willem ?

- Nu neapărat, recunoscu Jane. Dar aş prefera să nu-i spui asta fratelui tău.

- N-am să-i spun, îi promise ea. Cred că faptul că te-a cunoscut e o experienţă salutară pentru David. Majoritatea fetelor sunt topite după el şi joacă după cum le cântă. O fată ca tine nu-i va face decât bine. Noapte bună, zise ea, căscând.

- Noapte bună ! spuse Jane, oftând.

De-ar şti Mary adevărul !

I se părea o ironie a sorţii ca, după ce reuşise să se ţină deoparte de orice relaţie vreme de doi ani, în timpul facultăţii, când era înconjurată de tineri de-o seamă cu ea, să se trezească acum topindu-se după un bărbat cu zece ani mai mare şi incompatibil din toate punctele de vedere.

Previziunea meteorologică pe care Willem o auzise la radio se dovedi cum nu se poate mai precisă. Ziua următoare fu fierbinte.

La zece şi jumătate trecură podul peste Rin, pod care ducea în Elveţia. La prânz, se aflau deja la Lucerna.

De îndată ce intrară în oraş, simţiră imediat veselia şi bogăţia care domneau acolo. Străzile erau pline de maşini scumpe, trotuarele erau înţesate de oameni bine îmbrăcaţi. Balcoanele şi terasele erau pline de flori.

Mary auzise că exista într-una din suburbiile Lucernei o tabără care trecea drept cea mai bună din Europa. Era

separată de drum printr-un gard viu. Când pătrunseră pe poartă, un oficial veni să-i întâmpine. Acesta le fu de mare ajutor, arătându-le care era terenul pentru cei veniţi în caravane şi care era pentru cei veniţi cu corturi.

în pofida faptului că veniseră devreme şi că locul era de dimensiuni mari, nu prea avură de unde să aleagă. După câte se părea, existau mulţi solicitanţi. Corturile erau aşezate foarte aproape unele de altele.

Copiilor le plăcu foarte mult această înghesuială. Fără a mai pune la socoteală faptul că acolo găseau tot ce le poftea inima. Exista un magazin care vindea dulciuri şi îngheţată, un stand special amenajat unde se făcea friptură şi un labirint de vegetaţie luxuriantă, numai bun pentru a se juca de-a v-aţi ascunselea.

Jane recunoscu în sinea ei că nu prea-i plăcea locul, dar nu zise nimic despre asta.

Când John îşi desfăcu sacul de dormit, găsi o furnică în el.

- Habar n-are că se află într-o altă ţară acum, spuse el în timp ce-i dădea drumul pe podea.

Peste câteva momente, David observă că Francesca avea un aer nefericit.

- Ce ţi s-a întâmplat, sufleţel?

- Cred că e pierdută.

- Cine?

- Biata furnică. N-o să găsească drumul să se întoarcă acasă, iar furnicilor de aici nu le va plăcea de ea.

Poate o vor omorî !

- Ce prostii! Tare netoată mai eşti, spuse fratele ei,

deloc impresionat.

David îi aruncă o privire, care-l făcu pe băiat să tacă. Apoi, se duse în genunchi spre ea şi-i spuse pe un ton serios :

- Nu cred că-i vor face rău, Francesca. N-ai de ce să-ţi faci griji. N-avem de unde să ştim dacă era din Waldshut. Poate că-şi făcuse un obicei din a sta în bagajele oamenilor. Poate că e o furnică mereu pe drumuri, aşa cum eu sunt un bărbat mereu pe drumuri.

- Furnicile călătoresc ?

- De ce nu ? Păsările migrează. Somonul înoată distanţe foarte mari. De ce n-ar avea parte de aventuri şi o furnică ?

" Ce drăgut putea fi, când voia " se gândi Jane. Dar oare se purta la fel şi cu femeile ? Se cam îndoia de asta.

Deşi nu putea fi văzut din tabără, lacul era foarte aproape, aşa încât îşi petrecură după-amiaza înotând şi stând la soare. Apa era destul de rece pentru a face baie în ea. După cinci minute, Jane ieşi tremurând.

Se aşeză pe o saltea pneumatică pentru a se încălzi şi nu catadicsi să deschidă ochii în clipa în care cineva se apropie de ea. Pesemne că e Mary. De aceea, tresări surprinsă când îl auzi pe David întrebând-o :

- Pot să mă aşez lângă tine?

Jane se ridică în capul oaselor şi privi spre ţărm. Mary era întinsă pe un prosop, iar Thomas construia un castel din nisip. Ceilalţi copii se zbenguiau pe iarbă, undeva între plajă şi şirurile de călugei.

Jane se întrebă de ce venise lângă ea, în loc să se

aşeze lângă sora
lui.

- Ce păcat că nu putem vedea întreaga privelişte ! spuse el, arătând spre crestele munţilor. Bine că măcar e cald. Evident, în afară de apă. Sunt entuziasmat că am venit aici. Prefer mai puţini oameni şi mai mult spaţiu. Tu, nu ?

- Ba da, spuse ea.

Ce absurd i se părea că era mulţumită de faptul că erau pe aceeaşi lungime de undă, măcar în această privinţă.

- Ce spune în ştirea pe care ai citit-o mai devreme ? întrebă ea.

- O, e o avertizare cu privire la foehn... vântul de sud. Dacă farurile situate de o parte şi de alta a lacului se aprind de paisprezece ori pe minut, oamenii trebuie să se suie în bărci şi să fie gata de orice. Dacă farurile se aprind de nouăsprezece ori pe minut, toată lumea trebuie să se îndrepte în cea mai mare grabă spre cel mai apropiat adăpost. Foehnul face ca valurile să devină foarte mari.

- Unde ai învăţat germană ? La şcoală?

- Nu, am urmat nişte cursuri pe când lucram în Bolivia, în urmă cu nişte ani. Deprinderea limbilor străine ascultând discuri e unul din modurile în care îmi petrec timpul liber.

- Câte limbi cunoşti?

- Nu sunt lingvist, spuse el, dând din umeri. Cred că pot duce o conversaţie la bun sfârşit în cinci sau şase limbi. Dar n-am pretenţia că aş vorbi vreuna din ele în

mod fluent. Oricum, dacă ai apucat să înveţi vreo două limbi, după aceea totul e mult mai uşor. Mai ales dacă trăieşti printre oameni care vorbesc numai italiana, sau spaniola, sau orice altă limbă.

Se opri pentru a urmări salturile pe care le făcea o barcă pe lac, la ceva depărtare de ei.

- Proiectele majore din domeniul ingineriei tind să devină astăzi operaţiuni internaţionale, continuă el.

în timp ce vorbea despre munca lui, Jane se relaxă. Pentru prima dată o trata ca pe o fiinţă inteligentă, a cărei vârstă sau sex nu aveau importanţă. Fiind mai destinsă, putu să fie mai atentă la ce spunea şi-şi dădu seama că bărbatul de lângă ea era o autoritate în domeniul lui de activitate.

Din păcate, tot Jane fu cea care puse capăt acestor momente plăcute, fără să-şi dea seama. Cum David îi spusese că se considera norocos pentru că nu trebuia să plătească toată viaţa tot felul de credite şi de poliţe de asigurare, se trezi întrebându-l:

- Dar n-ai simţit niciodată nevoia de a avea un loc al tău?

întrebarea îl făcu să-şi întoarcă privirile spre ea, iar ea îşi dădu
seama că nu fusese tocmai inspirată punându-i-o.

- Nu, niciodată. Tocmai asta doream să scot în evidenţă. Un loc al tău, cu toate bunurile şi angajamentele pe care le implică, poate fi mai degrabă o închisoare decât o binecuvântare. Prefer să văd lumea şi să mă bucur de ceea ce văd. Sunt momente în care mi-aş dori să am

alături de mine o femeie, continuă el după o scurtă pauză, dar mă tem că genul de femeie pe care-l am în minte e o specie aproape dispărută.

Brusc, i se păru că bărbatul de lângă ea e foarte aproape.

- Care e genul acesta de femeie ? întrebă ea pe un ton pe care-l dorea cât mai firesc. Presupun că e vorba de o femeie care să aibă grijă de tine.

- Nu crezi c-ar trebui să renunţi la prejudecăţile pe care le ai despre bărbaţi ? Poate c-ar trebui să-ţi schimbi teoriile în funcţie de oamenii pe care-i întâlneşti.

- Nu înţeleg.

- Primul lucru pe care trebuie să-l ştii e că n-am nevoie de o femeie care să aibă grijă de mine. Pot să fac mâncare şi să spăl rufe la fel de bine ca şi tine. Poate chiar mai bine.

- Unchiule David... Unchiule David !

Acesta îşi îndreptă privirile spre ţărm. Copiii îl strigau şi-i făceau semne cu mâna.

- Vii în apă? o întrebă el.

- Mai stau puţin la soare.

îl văzu cum plonjează în apă şi se îndreaptă spre plajă. Plecarea lui o lăsă uşurată, dar şi dezamăgită. Nu aflase care era genul de femeie pentru care ar fi renunţat la o parte din libertatea lui.

Pe la patru, Mary spuse:

- Nu ştiu la ce oră se închid magazinele pe aici. S-ar putea să fie deschise până târziu. în caz că nu-i aşa, cred c-ar trebui să mergem în oraş.

- în timp ce vă schimbaţi, mă duc să aduc maşina, spuse David. Ne vedem peste vreo zece minute, da?

Centrul oraşului era şi mai însufleţit decât în ajun. Nu era greu să-ţi dai seama care sunt turiştii, şi care sunt locuitorii oraşului. Oamenii locului se îndreptau fără ezitare într-o direcţie sau alta, în timp ce turiştii se holbau la indicatoare.

Capătul nordic al podului dădea spre inima unui centru comercial, unde până şi copiii erau fascinaţi de felul uimitor în care erau aşezate pendulele şi ceasurile de mână în magazinele de bijuterii.

- Mami, trebuie să vezi asta...

- Jane, cât fac două sute şaizeci de franci în bani englezeşti?

Cu excepţia lui Thomas care era ţinut în braţe de David, ceilalţi
copii alergau de la o vitrină la alta, chemându-se unul pe celălalt pentru a vedea ce minuni se mai găseau pe acolo. Ceasuri-clopot, ceasuri de perete, ceasuri sub formă de clopoţei sau de sonerii, cronometre la un preţ exorbitant, o puzderie de sortimente se arătau privirii.

- Ce-ai cumpăra Jane, dacă ai avea bani ? o întrebă David, în timp ce copiii puneau mâna pe câte un obiect pe care-l considerau cel mai grozav.

- Nu cred c-aş lua nimic de aici, spuse ea.

- Nici măcar asta ? spuse el, arătând spre un colier cu smaralde.

- Nici atât. Deşi cred c-ar fi bine atât pentru cel care vinde, cât şi pentru cel care cumpără, dacă tânjeşte după

aşa ceva.

- Tu după ce ai tânji ?

- Am văzut odată o bijuterie pe care mi-ar fi plăcut s-o cumpăr, spuse ea după ce reflectă câteva momente. Era o broşă în stil victorian, făcută din coral, şi care avea forma unei mâini cu o manşetă din dantelă. Asta aş căuta, dacă aş avea bani.

- Din câte pot să-mi dau seama, nu iei în calcul decât posibilitatea de a cumpăra tu însăţi un asemenea obiect, nu de a-l primi. Ţi-ar displăcea atât de mult să primeşti bijuterii în dar ? E împotriva principiilor tale feministe ? spuse el pe un ton serios şi din care răzbătea curiozitatea.

- Nu, dar nu ştiu cine mi-ar putea oferi bijuterii.

- De ce ? Dacă un bărbat e îndrăgostit de tine, nu văd de ce nu ţi-ar oferi o bijuterie. Crezi că poţi fi iubită, nu-i aşa ?

Se îndepărtară de vitrina de la care începuse discuţia şi înaintau cu greu prin mulţime, fiind foarte departe de ceilalţi membri ai familiei. Jane simţi cum i se pune un nod în gât.

- Nu... nu m-am gândit niciodată la asta, îngăimă ea.

El o privi amuzat, iar ea îşi întoarse privirea, pretextând că e interesată de o vitrină unde erau expuse haine.

Peste puţin timp se adunară cu toţii în piaţa Weinmarkt şi admirară picturile de pe faţadele caselor, ca şi frumoasa fântână în stil renascentist din mijloc.

- Cred că Lucerna e un loc potrivit pentru a-ţi petrece luna de miere, spuse Mary.

- Nu crezi că orice loc e potrivit pentru aşa ceva?

- Da, în teorie aşa stau lucrurile. în practică, eu cred că atmosfera e foarte importantă pentru un asemenea eveniment, zise ea zâmbind. Eu şi cu Peter am fost în Carcassonne, spre uluirea prietenilor noştri, care habar n-aveau unde se află asta.

- Nu e oraşul acela vechi franţuzesc, înconjurat de ziduri înalte şi cu turnuleţe ?

- Da, despre el e vorba. E cel mai bun exemplu al felului în care a supravieţuit un oraş-fortăreaţă. Dar nu de asta ne-am dus acolo, ci pentru că într-unul din manualele mele de la şcoală se afla o fotografie a acestui oraş, iar eu mi-am dorit dintotdeauna să-l vizitez. Peter ţinea neapărat să meargă pentru că e un mare fan al lui Hemingway, iar acesta obişnuia să tragă la unul din hotelurile din oraş în drumurile sale în şi dinspre Spania. Hotelul acela era considerat de el ca unul din cele mai frumoase din lume.

- îi împărtăşeai opinia ?

- Evident. Ni se părea raiul pe pământ. Cel mai mult ne plăcea să ne plimbăm la lumina lunii.

- Nu cred că Jane e atât de romantică, zise David pe un ton nepăsător. Cred că pentru ea, o lună de miere perfectă sunt două săptămâni petrecute în arhivele Muzeului Britanic sau, pentru ceva mai exotic, vreo câteva săptămâni în Biblioteca Vaticanului.

- Nu-l lua în seamă, draga mea. Trebuie să mai arunce şi el câte o săgeată pe unde poate, din poziţia celui care are parte de "o lună de miere întârziată". Dragul meu David, bărbaţii ajunşi la o anumită vârstă îşi găsesc pe

cineva numai dacă sunt bogaţi. Iar tu nu poţi oferi decât o viaţă în Patagonia sau în Peru.

- Foarte adevărat. Nu sunt o partidă prea grozavă, recunoscu el cu nepăsare. Pe de altă parte, ce-mi poate oferi mie o femeie ca să accept să-mi împart cu ea venitul, fie el şi modest. Să alegi un bărbat pentru casă e un semn de frustrare din partea unei femei, pentru că de culcat cu el, oricum o va face.

- Prostii, David ! Ce generalizare grosolană ! obiectă Mary imediat. Fără a mai pune la socoteală faptul că nu pică deloc bine cu cei mici prin preajmă, adăugă ea în timp ce Emma alerga spre ei pentru a le spune că se vinde undeva în piaţă îngheţată şi că ar vrea nişte bani elveţieni.

David se duse şi cumpără îngheţată pentru toată lumea. între timp, Jane se trezi lângă Francesca.

După ce Mary termină cumpărăturile, se îndreptară spre camionetă, dar pe alt pod.

Când se aflau deasupra râului, David veni lângă ea şi spuse :

- Mary m-a pus să-i promit că n-am să mai fac remarce deocheate, care să fie auzite de copii, sau de tine. N-am crezut că ceea ce am spus te-ar putea şoca, dar îmi cer oricum scuze.

- Nu m-ai şocat, dar cred că n-ai dreptate, se grăbi ea să spună.

- Chiar aşa? o întrebă el, întorcându-şi capul.

Privirea lui scrutătoare o făcu să roşească. Oare ce-i trecea prin minte acestui bărbat în timp ce o privea, încercând să pătrundă în intimitatea ei?

-Te-ai înroşit, spuse el pe un ton potolit, ca şi cum erau undeva departe de zgomot şi agitaţie.

Sclipirea ironică din privire, ca şi blândeţea vocii lui, o făcură să se înroşească şi mai tare. Pentru a treia oară în acea după-amiază, îşi dădu seama că nu putea să se controleze deloc de fiecare dată când el voia s-o destabilizeze.

Era pradă unor senzaţii care o depăşeau şi care-i rămăseseră complet necunoscute până atunci.

- Cred că eşti aproape la fel de inocentă ca fata aceea absurdă pe nume Catherine Morland. Chiar mă întrebam de cine-mi aminteşti.

Jane făcu ochii mari.

- Catherine Morland din " Mănăstirea Northanger " ?

- Da. Te deranjează o asemenea comparaţie?

- Nu. Sunt mai degrabă surprinsă că ai citit-o.

Era de-a dreptul uimită că un bărbat ca el citise un roman de Jane Austen, autoarea ei favorită, cu atâta atenţie încât să reţină numele eroinei.

- Nu mă crezi o persoană prea inteligentă, din câte văd.

- Nu-i vorba de asta. Dar nu credeam că Jane Austen e genul de scriitor care să-ţi placă, tot aşa cum Tolstoi nu e pe gustul meu. I-ai citit toate cărţile? întrebarea ei rămase fără răspuns. Treceau strada şi în clipa aceea o maşină trecu ghiulea pe lângă ea. El o trase cu putere spre el.

După câteva secunde de uimire, simţi şocul, dar acesta nu era generat de faptul că scăpase cu bine dintr-un accident, ci de felul în care o strânsese David. Abia atunci

îşi dădu seama cum s-ar comporta, dacă ar voi s-o sărute. îşi adună puterile şi spuse:

- A fost cât pe ce. Mulţumesc.

- Eşti teafără ? Te-am rănit, prinzându-te aşa?

- Mă bucur că ai făcut-o. Poate mă doare puţin, dar nu se compară cu ce s-ar fi putut întâmpla, dacă n-ai fi făcut-o.

Un domn în vârstă, care asistase la incident, se apropie de ei şi începu să vorbească în germană. David îi dădu drumul şi începu un dialog cu omul acela.

Ceilalţi îi aşteptau pe pod, uitându-se la raţele duse de curenţii de apă.

Pe drum, Jane se gândea la ce-i spusese David. Se gândi că i-ar fi fost mult mai uşor, dacă ar fi trăit pe vremea scriitoarei ei favorite. în urmă cu aproape două sute de ani, toate speranţele şi planurile unei tinere se legau de căsătorie şi nu exista nici un conflict între emoţiile şi ambiţiile ei intelectuale.

" Cred că eşti aproape la fel de inocentă ca fata aceea absurdă, pe numele ei Catherine Morland ", o tachinase el. De fapt, nici nu trebuia să mai adauge acel " aproape ". Totuşi, spre deosebire de Catherine, nu era chiar o neştiutoare, deşi experienţa ei de viaţă era limitată.

Când se întoarseră în tabără, două surprize îi aşteptau. Prima era una neplăcută. Cortul de lângă ei dispăruse şi altcineva se instalase acolo. Erau nişte tineri care, neluînd în seamă indicaţiile de la intare, dăduseră drumul tare la muzică.

- O, Doamne ! murmură Mary, supărată.

A doua surpriză era una plăcută.

- Bună seara, Jane, se auzi o voce în spatele lor.

Glasul aparţinea lui Willem Hoogveld.

- Willem! Ce cauţi aici? întrebă Jane, uimită.

- După plecarea voastră, am decis să vizitez şi eu Lucerna. Nu vă deranjează că am venit după voi, nu? o întrebă el pe Mary.

- Evident că nu, Willem. Tare mult aş fi vrut să-ţi înalţi cortul lângă al nostru, spuse ea cu voce joasă. Nu-mi plac deloc cei nou instalaţi.

- O, da. M-am gândit că n-o să vă facă plăcere o asemenea companie.

- Unde ţi-ai instalat cortul? îl întrebă Jane.

- E dincolo de copaci, spuse el arătând spre gardul viu.

Mary îl invită pe Willem la masă.

în timp ce pregătea mâncarea, Mary se împrieteni cu o altă englezoaică, iar aceasta o invită la o petrecere improvizată mai târziu.

- E invitat şi David. Jane, sper că nu te deranjează că nu mergi. E o petrecere pentru oamenii de o anumită vârstă. Ce planuri ai, Willem ? Vrei să te duci în oraş ca să vezi cum e viaţa de noapte ?

- în seara asta, nu prea cred. Poate mâine. în seara asta, aş vrea să stau de vorbă cu Jane.

- Mi-aş dori să-i ţii companie, în cazul în care grupul acela devine prea zgomotos, spuse ea arătând în direcţia nepoftiţilor vecini.

- Grupul acela se pregăteşte să plece, remarcă David.

- Chiar aşa ? Atunci, Jane şi Willem vor putea să stea

de vorbă liniştiţi.

- Hm! murmură David, cu o sclipire ironică în priviri.

Jane se comportă ca şi cum n-ar fi văzut asta şi se grăbi să se ducă în bucătărie, după Mary.

După masă, Mary se hotărî să facă un duş, iar după aceea să se îmbrace cu altceva decât cu safariul pe care-l purta zi de zi.

- Ce rapidă ai fost ! spuse fratele ei, când se întoarse în mai puţin de douăzeci de minute.

Si el se întorsese chiar atunci.

- Nu mi-am făcut duş. Am stat la coadă, îl informă el. E plin de femei, acolo. Nu ştiu când va fi un duş liber. Va trebui să mă spăl la chiuvetă. David se încruntă puţin, după care zâmbi şi spuse :

- Eu mi-am păstrat slipul pe mine, dar fata de lângă mine nu avea deloc inhibiţii. Cel puţin nu până în clipa în care un bătrânel s-a târât înăuntru pentru a goli scrumierele de scrum şi cutiile de firimituri. Cred că ţipătul ei s-a auzit până aici.

- Există o femeie în vârstă care curăţă wc-urile bărbaţilor, spuse John. Se grăbeşte tot timpul. Nici nu cred că-i vede pe turişti. E prea ocupată să cureţe podeaua, care străluceşte de curăţenie.

- La femei, lucrurile nu stau aşa, spuse Mary, strâmbându-se. Dar nu e vina personalului, ci a turiştilor. Locul acesta e prea mare şi plin ochi de oameni. Iar unii dintre ei - nu numai vecinii noştri

- nu prea au ce căuta aici. Pe la ora nouă, peste tabără se lăsă tăcerea. Mulţi turişti plecaseră la Lucerna, iar unii se

culcaseră deja. Cei care rămăseseră în tabără se plimbau, vorbeau încet sau citeau.

La zece, Willem îşi luă rămas-bun, iar Jane se duse la culcare. La unsprezece, Mary şi David se întoarseră. Peste vreo două ore, fură treziţi cu toţii de zgomotul făcut de vecini.

- O, Doamne ! Oare sunt beţi ? exclamă Mary, dându-se jos din pat şi ducându-se să vadă ce se întâmplă.

Peste câteva minute, David se năpusti afară din cort şi-i întrebă cum îşi permit să se comporte în felul acesta. Probabil că vocea lui tăioasă îşi făcu efectul, deoarece banda se potoli imediat.

Purtând numai pantaloni de pijama, fără cămaşă, David arăta un bust sculptural de invidiat. Se putea lupa oricând cu vreo doi-trei bărbaţi din celălalt cort şi-i putea învinge fără nici o problemă.

Capitolul 6

în dimineaţa următoare, munţii nu se vedeau, dar Mary consideră că sosise momentul să plece într-o expediţie.

Cumpără provizii şi nu putea decât să spere că până la urmă ceaţa se va risipi.

După ce stătu de vorbă cu David în camionetă, coborî şi spuse:

- Haideţi cu toţii. Grăbiţi-vă! o să plecăm repede. O să cumpărăm pâine şi ce-o să mai avem nevoie de la primul magazin care ne va ieşi în cale.

Emma îl văzu pe Willem apropiindu-se.

- Plecăm într-o expediţie secretă, îl informă ea.

- Stiu. Mama ta e foarte drăguţă. M-a rugat să vin cu voi.

Copiii erau încântaţi, deoarece îl plăceau pe tânărul olandez.

Trăgând cu coada ochiului la David, Jane văzu că acestuia nu-i convenea deloc acest aranjament.

Când Mary se întoarse, îl auzi cum o întreabă în şoaptă :

- Nu-i prea strâmt spaţiul pentru patru adulţi?

- Nu cred. Oricum, ar fi fost urât din partea noastră să-l lăsăm singur întreaga zi.

întrucât Willem era curat, politicos, se îmbrăca frumos şi n-avea un comportament care să-i displacă unui bărbat din altă generaţie, Jane găsi uimitor felul în care-l privea David.

Merseră foarte mult până ce soarele să-şi facă apariţia

printre nori.

Abia când se opriră pentru a treia oară într-una din parcările special amenajate pentru turişti, soarele îşi intrase în drepturi.

- A... Ce bine e acum! spuse Mary cu bucurie.

Făcură popas în orăşelul Schwyz pentru a cumpăra nişte pâine, iar copiii găsiră jucării foarte frumoase, de care se arătară foarte încântaţi.

Având în vedere că nu era decât un orăşel, Schwyz avea nişte case vechi ce semănau cu nişte palate. David spuse că lucrul acesta se datora faptului că pe vremuri oraşul avusese mulţi soldaţi printre locuitorii săi, care făcuseră avere luptând pentru armate străine. Cei care supravieţuiseră şi se întorseseră acasă, îşi investiseră banii în construirea acestor clădiri impresionante.

Tot el fu cel care le explică de ce copiii elveţieni începuseră deja şcoala : urmau să aibă o vacanţă în toamnă şi încă una de o săptămână în februarie, pentru practicarea sporturilor de iarnă.

Când sosi vremea să servească prânzul, parcă maşina într-unul din locurile special amenajate. După aceea, se opriră pe iarbă, lângă o potecă în pantă. De acolo nu puteai să vezi nimic altceva decât piscurile munţilor.

Se aşezară pe nişte lespezi şi mâncară cu poftă pâine cu unt, brânză, salam şi ouă fierte.

- Nu-i aşa că-i minunat aici ? zise Mary, oftând uşor şi cu plăcere. Ce bine-ar fi fost să fie şi Peter cu noi! Trebuie să-l sun diseară, David. Sper ca măcar în ultima săptămână să ni se alăture.

- Dacă vine tati, Jane o să doarmă cu noi şi cu unchiul David în cort? întrebă Francesca.

- Dacă vine tati, unchiul David va putea să plece în Franţa, aşa cum plănuise, îi aminti mama ei. Nu ţi-ai schimbat planurile între timp, nu? îl întrebă ea pe fratele ei.

înainte ca el să poată spune ceva, Emma zise:

- Rămâi cu noi! N-o să te distrezi la fel de bine singur. E suficient loc pentru amândoi în cort, mami. Poate dormi în orice parte a cortului doreşte.

- O să vorbim despre asta când va sosi momentul, zise Mary. S-ar putea ca tati să nici nu vină.

John, care terminase de mâncat înaintea tuturor, se întoarse din pădure cu mâinile pline de fragi. Fructele de pădure erau atât de delicioase, încât plecară cu toţii să mai caute.

Jane, care trebuia să aibă grijă de Thomas, nu-i urmă. Cum băieţelului îi plăcea mai mult să adune flori, se aşezară într-o poieniţă.

Dacă n-ar fi trebuit să-l supravegheze pe Thomas, Jane ar fi adormit. Auzea vag vocile celorlaţi. închise ochii pentru câteva clipe şi cineva îi atinse uşor obrazul cu un fir de iarbă. Crezu că e Thomas şi vru să-l prindă de mână. Dar mâna pe care-o prinse cu degetele nu era mică şi fină, ci mare. Era o mână de bărbat şi ştia că acesta nu e Willem.

David se aşeză lângă ea. Avea cu el o sticlă şi două pahare.

- Am cumpărat vinul ăsta din oraş pentru masa de

prânz, dar l-am uitat în maşină, spuse el în timp ce scotea dopul sticlei. Mai vrei nişte fragi, Thomas? îl întrebă unchiul lui.

Băieţelul se grăbi să ia fructele pe care i le adusese unchiul lui. Apoi, se îndepărtă.

- Olandezul tău nu e deloc isteţ. Văd că-şi iroseşte şansa de a fi singur cu tine, spuse el întinzându-i un pahar cu vin. Credeam că-l găsesc aici, dar caută fragi cu copiii.

După ce sorbi nişte vin din pahar, Jane zise :

- Ce mult îţi place să-i tachinezi pe oameni.

- Dar azi n-ai să înghiţi momeala, nu-i aşa? o întrebă el, ridicând din sprânceană.

- Sunt pusă pe trândăveală, zise ea clătinând din cap.

Uitându-se la cerul albastru şi la vârfurile brazilor care
înconjurau poiana, David spuse :

- S-ar putea ca Emma să aibă dreptate. Poate ar trebui să abandonez ideea de a pleca în Franţa. Dacă Richard ni se alătură, pot să-mi cumpăr un cort mai mic.

- Mi-aş dori să rămâi cu noi, spuse ea cu sinceritate, poate şi datorită vinului pe care-l băuse.

- Dacă am fi într-un loc unde nu există riscul de a ploua, cred că am putea dormi într-o asemenea poiană împreună cu cei mici. Altminteri, sugestia Emmei n-ar fi acceptabilă, cel puţin din punctul de vedere al surorii şi cumnatului meu. Cei de vârsta ta sunt mai nonconformişti.

- Unii da, alţii nu, îi replică ea. Depinde de situaţie, nu-i aşa? Nu prea cred c-aş ţine seama de ele, dacă aş fi prinsă în mijlocul unei furtuni de zăpadă şi ar trebui să

împart singurul adăpost cu un bărbat.

- Dar dacă sunt două adăposturi, unul ocupat de mine, iar celălalt de tânărul Hoogveld ? La care te-ai duce, pentru a fi sigură că reputaţia îţi va rămâne neştirbită ?

- întrucât reputaţia mea nu prea ar mai conta într-o asemenea situaţie, m-aş adăposti la tine, îi răspunse Jane.

Pentru prima dată, văzu cu satisfacţie că l-a luat prin surprindere.

- Chiar aşa ?

- M-ar preocupa mai degrabă propria supravieţuire, îi explică ea. E evident că ştii mai multe despre cum se poate supravieţui în munţi decât cineva care a trăit tot timpul la oraş.

- Iată o persoană cu picioarele pe pământ! exclamă David, ţuguindu-şi buzele. O perspectivă deloc romantică asupra morţii, ci una pragmatică. La vârsta ta, sora mea l-ar fi ales fără nici o îndoială pe Willem şi şi-ar fi închipuit că va fi găsită îngheţată în braţele lui.

- Mă îndoiesc că o asemenea moarte ar putea avea ceva romantic, spuse Jane. Si chiar dacă aş fi la fel de frumoasă ca Helga, nu prea cred c-ai avea timp să... să-ţi concretizezi intenţiile dezonorante în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

- Helga ? întrebă el nedumerit.

- Cea care avea grijă de copiii surorii tale ultima dată când ai venit.

- O, Helga... da, îmi amintesc de ea. Destul de drăguţă, dar nu foarte strălucitoare. Când te relaxezi şi nu mai eşti atât de plină de ţepi, eşti mai atrăgătoare decât ea. Totuşi,

după cum bine ai spus, o noapte petrecută în munţi şi în condiţii vitrege temperează pe oricine, chiar şi pe mine.

După ce se opri câteva minute, continuă :

- Mă întreb ce te-a făcut să mă etichetezi drept " un crai ". în afară de faptul că am intrat în seara aceea la tine în cameră pe fereastră, n-am făcut nimic pentru a merita o asemenea etichetă.

- Nu, dar întotdeauna te porţi de parcă... ai putea deveni, îi spuse ea pe un nedorit ton candid.

Spre surpriza ei, David râse uşor şi spuse pe un ton provocator:

- Va veni o zi, draga mea Jane, în care îţi vei dori să te fi sărutat. Peste ani, când toate astea vor fi o amintire...

- Mami spune că trebuie să plecăm, pentru că altfel nu vom ajunge acasă înainte de a se lăsa seara, zise John, dând buzna în poiană, roşu la faţă din pricina efortului, julit la genunchi şi cu blugii rupţi.

- Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă unchiul lui, ridicându-se şi oferindu-i mâna lui Jane.

Jane acceptă ajutorul lui, numai pentru că era şi John prezent.

- Am căzut, spuse el pe un ton nepăsător. îmi dai şi mie o înghiţitură ?

- Are voie ? îl întrebă Jane pe David, în timp ce acesta turna nişte vin în pahar.

- Nu ţi s-a urcat la cap, nu ?

- Nu, dar copilul e aprins la faţă.

John se duse să-şi ajute fratele mai mic. în urma lui, veniră David şi Jane.

Ceilalţi erau deja strânşi în faţa camionetei. Nu foarte departe, se auzi motorul unei maşini. Aşteptară să treacă, după care David spuse :

- Mă bucur să ştiu că ai încredere în mine, măcar în timpul viscolelor, dacă în restul timpului nu se poate.

După ce traversară strada, adăugă:

- Dar nu trebuie să mă bazez prea mult pe lipsa de încurajare. Femeilor le place să ridice obstacole, pentru simpla plăcere de a le dărâma.

- Eşti gata, mami ? Unde mergem acum? o întrebă Emma.

- O să mergem în Alpi, prin trecătoarea Susten, copii. Unchiul David vă poate spune mai multe decât mine.

- Aştept să văd drumul ăsta de foarte mulţi ani. E primul drum de munte conceput special pentru maşini, făcut de elveţieni. E o capodoperă.

Jane avea rău de înălţime, aşa încât privise acest gen de plimbări cu teamă. Dar cum drumul nu era foarte larg, iar baza văii nu era la mii de metri în jos, nu dădu semne de nervozitate.

Partea exterioară a drumului era presărată cu stâlpi groşi din granit. Nu se zăreau prăpăstii din acelea care să-ţi facă părul măciucă, iar pe drum nu erau bucăţi din roţile altor vehicule care s-o ia la vale şi să se rostogolească peste ei.

în vârful trecătorii, străbătură un tunel făcut în stâncă, la capătul căruia se afla o parcare plină cu maşini şi un restaurant împodobit cu un steag, de unde puteau fi cumpărate vederi şi suveniruri.

Majoritatea turiştilor păreau încântaţi să admire priveliştile de acolo.

Copiii încercară să se caţere, dar se rostogoliră imediat la vale, ca bulgării de zăpadă.

- Nu-i ciudat să păşeşti pe omăt în haine de vară şi să-ţi fie cald? spuse Mary în timp ce zăpada scârţîia sub greutatea picioarelor lui Jane. Totuşi, cred că în timpul nopţii aici e destul de frig. Cel puţin pentru a te stabili cu cortul. La ce altitudine suntem, David ? îl întrebă ea pe fratele ei, aflat la câţiva metri depărtare de ea.

- La peste două mii de metri altitudine.

La nivelul la care se aflau, peisajul părea un teren aspru cu ieşiri la suprafaţă ale stâncilor pline de licheni printre întinderi de iarbă. Piscurile munţilor, de care se apropiau tot mai mult, erau pline de mister.

înainte de a se întoarce la camionetă, Mary cumpără câteva vederi.

Jane nu luă decât una şi un timbru pe care le trimise Bettinei Brooke, la Majorca.

- O trimiţi prietenului tău ? o întrebă Willem, în timp ce se gândea ce anume să scrie.

- N-am un prieten, îi spuse ea, în aşa fel încât să fie auzită şi de David.

- Sunt convins că ai o mulţime, zise el zâmbind, dar mă bucur că nici unul nu e foarte important pentru tine. Jane, vrei să ieşi diseară cu mine în oraş, pentru a lua masa şi pentru a dansa ?

- Depinde de ora la care ne întoarcem. Doamna Wroxham s-ar putea să dorească să iasă cu fratele ei. în

absenţa soţului ei, nu prea are cum să se bucure de vacanţă.

- Da, înţeleg. Dar dacă va fi cu putinţă, vei veni?

- Am să mă gândesc, zise ea ezitând. E drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

în a doua parte a excursiei, străbătură câteva văi liniştite. Pe alocuri, dădeau peste corturi frumos aranjate pe pajişti.

Priveliştea aceasta o făcu pe Mary să spună, oftând:

- Ar fi trebuit să venim aici azi-dimineaţă.

Unul dintre turişti bea un ceai lângă cort. Erau foarte puţini oameni prin preajmă şi de aceea era foarte multă linişte.

Puţin mai departe, îl văzură pe proprietarul fermei şi familia lui, cosind fânul.

La întoarcere, Jane se gândi foarte mult dacă să accepte sau nu invitaţia lui Willem.

Se apropiau de Lucerna, când David o întrebă pe Mary :

- Ce planuri ai pentru seara asta ? Putem merge să cântăm iodlere sau să aruncăm steaguri şi alte chestii de genul ăsta.

- Da, mami. Să mergem!

Mary, când auzi că spectacolul nu se termină până la ora unsprezece, spuse cu fermitate că e prea târziu pentru cei doi copii mai mici.

- Dar ceilalţi vă puteţi duce. După ce-i dau un telefon lui Peter, mă duc la culcare.

Auzind acestea, Willem spuse :

- Am invitat-o pe Jane în seara asta cu mine în oraş, dar nu mi-a dat un răspuns, deoarece s-a gândit că vei avea nevoie de ea pentru a-i supraveghea pe copii.

- A făcut-o aseară. în seara asta e liberă, zise Mary.

Willem o privi întrebător pe Jane. Stăteau amândoi pe bancheta din spate. Mary conducea, iar David stătea alături de ea şi o ţinea pe Francesca în braţe.

Cum Jane ezita, acesta întoarse capul spre ea şi spuse:

- Ei, ce alegi? Brânză topită cu Willem, sau aruncare de steaguri cu noi ?

Stia prea bine ce vroia să aleagă. La fel de bine cum ştia că puteau merge cu toţii în oraş. Dar ceva în felul în care o privea David o făcu să spună :

- Brânză topită cu Willem.

După ce vorbi la telefon cu soţul ei, Mary era la fel de nelămurită ca şi până atunci. Doctorul Wroxham spera că va putea veni la sfârşitul săptămânii, dar nu putea fi sigur.

- O să-l sun din nou vineri seara, spuse ea cu un aer abătut.

Cum spectacolul la care urmau să asiste nu începea decât la opt
şi jumătate, David luă cina cu Mary şi cu cei mici. David gătea când Willem veni s-o ia pe Jane. Tânărul era îmbrăcat cu un costum de culoare deschisă şi o cămaşă roz, la care purta o cravată asortată. Jane îşi pusese costumul pe care i-l oferise Mary.

David, care nu spusese absolut nimic despre felul în care era îmbrăcată întreaga zi, făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a o convinge că, atât ea, cât şi Willem sunt

îmbrăcaţi prea gros.

- Distracţie plăcută! le ură el.

Deşi nu catadicsise să-i arunce nici măcar o privire lui Willem, Jane era sigură că ridicase din sprâncene văzându-l îmbrăcat în costum şi cu cravată. Neluând în seamă faptul că hainele pe care şi le alesese Willem îi păruseră ei însăşi la prima vedere total nepotrivite, Jane îşi spuse în sinea ei că era ceva tipic pentru aroganţa lui David să se amuze de felul în care se îmbrăca un bărbat mai puţin sigur pe el.

Din fericire, costumul pe care şi-l alesese îi venea bine în orice situaţie. Orele petrecute în munţi îşi lăsaseră amprenta asupra tenului său.

Dar faptul că arăta ca un homar şi era conştient de asta, o făcu pe Jane să-l simpatizeze şi mai mult. Era bucuroasă că alesese să-şi petreacă acea seară în compania lui, şi nu a lui David. Ce batjocoritor s-ar fi comportat David, dacă ar fi ştiut că era prima ei întâlnire cu un băiat, reflectă ea în timp ce urca în maşină.

Petrecură o seară cum nu se poate mai plăcută. La unsprezece şi jumătate, văzând că e obosită, o conduse înapoi în tabără.

- Mâine, în cazul în care ceilalţi pleacă din nou în munţi, poate petrecem întreaga zi împreună, zise el.

- Poate, spuse ea cu şovăială în glas. Eu lucrez în această vacanţă. Nu pot să-mi iau foarte mult timp liber. N-ar fi corect. Doamna Wroxham a fost foarte drăguţă şi generoasă cu mine.

Când erau cam la jumătatea drumului, Willem,

profitând de faptul că nu era trafic, îşi luă mâna dreaptă de pe volan pentru a o aşeza pe aceea a lui Jane.

Lucrul acesta o făcu să se gândească la posibilitatea că va dori s-o sărute când vor ajunge la destinaţie.

într-un anume fel, îşi dorea ca el să facă acest lucru, numai şi numai pentru că dorea să-şi satisfacă această curiozitate. însă pe de altă parte, i se părea foarte urât din partea ei să se lase sărutată numai din acest motiv. Să-l folosească, fără a simţi ceva special pentru el. îi plăcea de el, dar numai în sensul că nu găsea nimic respingător în felul lui de-a fi.

Willem parcă maşina lângă cort. După aceea, se îndreptară împreună spre intrare. Era aproape miezul nopţii şi nici o lumină nu se zărea dinspre cort sau dinspre camionetă.

- îţi mulţumesc foarte mult, Willem. A fost o seară plăcută. M-am simţit foarte bine, şopti Jane.

La care, Willem o sărută.

Ar fi vrut s-o sărute în continuare, dar ea se desprinse de el şi-i ură noapte bună.

A doua zi dimineaţă, Mary se întoarse de la duşuri foarte nervoasă.

- Am fost nevoită să aştept douăzeci de minute pentru a mă spăla la o chiuvetă ! exclamă ea, supărată. Iar majoritaea fetelor de acolo nu-şi făceau duş, ci se machiau. Poţi să-ţi imaginezi o asemenea lipsă de bun-simţ ? Eu n-aş avea niciodată tupeul de a-mi pierde vremea punându-mi gene false, ştiind că afară aşteaptă o mulţime de alte femei la rând pentru a se spăla pe faţă şi

pe dinţi.

M-am săturat de locul ăsta, David. Hai să mergem undeva unde nu e atât de multă lume şi atâta zgomot.

- Cum să nu, zise aprobator fratele ei. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, adăugă el.

- Dar mami, ne-ai promis că azi o să mergem la Muzeul Mijloacelor de Transport. Ne-ai promis ! îi aminti John.

- O, Doamne! Aşa e. Chiar vreţi să-l vizitaţi? Mie nu mi se pare ceva grozav.

John se întristă. Nu protestă în nici un fel, dar era atât de dezamăgit, încât Mary se grăbi să spună :

- Dar cum promisiunea făcută trebuie ţinută, o să mergem. Dar mai întâi, o să strângem totul şi o să plătim ce avem de plătit aici, pentru ca apoi să ne vedem liniştiţi de drum.

- Unde mai mergem de data asta, mami ? o întrebă Edward.

- Vom încheia călătoria noastră cu... Valea Cascadelor, zise mama lui.

Când Willem veni să-i salute în acea dimineaţă şi văzu cortul strâns, păru la fel de dezamăgit ca şi John când află că nu va mai vedea Institutul Elveţian al Transporturilor şi Comunicaţiilor.

- Ce-ar fi să vii cu noi la Valea Cascadelor ? îi propuse Emma.

- Mi-aş dori foarte mult, dar azi e joi, iar vacanţa mea se încheie sâmbătă. în timp ce voi vă îndreptaţi spre sud, eu am s-o iau spre nord, zise el cu părere de rău.

- Ne vom petrece ultimele două zile ale vacanţei la Haga.

Poate ne vom întâlni acolo, spuse Mary. Am să-ţi dau adresa noastră, în caz că treci prin Anglia.

Notă adresa pe o bucată de hârtie, iar Willem le dădu numărul său de telefon de la birou, ca şi pe cel al părinţilor săi.

- Ce rău îmi pare că Willem nu poate veni cu noi, spuse Emma. îmi plăcea de el, conchise ea, în timp ce băiatul îşi lua rămas-bun de la ei.

- Cine ştie ! Poate e suficient de îndrăgostit încât să mai avem ocazia să-l vedem.

- Edward, zise Mary pentru a schimba vorba, nu te-ai spălat cum trebuie în dimineaţa asta. Nu-mi place deloc felul în care arată urechile tale.

- îmi pare rău... Am uitat, spuse el în timp ce se retrăgea în spatele camionetei.

Nici Mary şi nici Jane nu se aşteptau să le placă la muzeu.

- Nu mai încape îndoială că atât David, cât şi băieţii vor fi foarte încântaţi de ce vor descoperi şi, dacă ar putea, şi-ar petrece întreaga zi aici, spuse Mary, în timp ce o urma pe Jane pe poarta de la intrare. Clădirea care adăpostea muzeul era modernă, iar treptele care duceau sus erau foarte mari.

Mary aproape fu luată pe sus pentru a-şi vedea fiii cum butonează un simulator de aeroplan, iar Jane aştepta răbdătoare să-l vadă pe David în postura aeronautului Eduard Spelterini.

- Nici nu ştii cât mă bucur că tânărul Hoogveld şi-a terminat vacanţa. E prea naiv pentru a avea o relaţie cu o fată ca tine.

- Ce vrei să spui?

- Iată două lucruri pe care mi-am dorit dintotdeauna să le încerc: să fiu aeronaut şi paraşutist, zise el fără nici o legătură cu întrebarea ei.

Apoi, îşi întoarse ochii spre ea şi continuă :

- Am fost, fără să vreau, martorul scenei cu care s-a sfârşit întâlnirea voastră de aseară. După sărut şi după plecarea ta, Hoogveld prinsese parcă rădăcini. Dacă n-aşi fi stat de vorbă cu el, cred c-ar fi rămas aşa întreaga noapte. Bietul de el! Parcă era vrăjit.

Jane se înroşi la faţă.

- Unde erai ? Ascuns în boscheţi ? Te uiţi adesea la lucruri care ţin de domeniul privat al altora ?

- Ba nu era nimic privat, dulceaţă. Te aflai chiar în mijlocul cărării. Oricine venea de la duşuri n-avea cum să nu te vadă. Dacă ai fi vrut ceva mai multă intimitate, se găseau o mulţime de locuri prin preajmă. Dar presupun că n-ai vrut să ai parte de prea multă intimitate, în caz că tânărul Hoogveld ar fi devenit prea entuziasmat. Bună mişcare ! N-ai avut nevoie de mai mult de două zile, adăugă el pe un ton sec.

- Sunt convinsă că ţi s-a întâmplat să săruţi fete şi în mai puţin de două zile de când le-ai cunoscut. Dar bineînţeles că e cu totul altceva. Doar eşti bărbat !

De pe scări, gemenii făceau semne cu mâna. Jane se grăbi să li se alăture.

- Ne-am văzut la televizor, îi spuseră ei. E acolo, în colţ. Vino, unchiule David. O să-ţi găsim un loc bun să te aşezi.

- Zâmbeşte, Jane ! Relaxează-te ! îi zise Emma, de parcă ar fi fost un om de televiziune.

Era un lucru nu tocmai uşor, deoarece stătea chiar lângă David.

însă până la urmă zâmbi, uimită de diferenţa dintre imaginea care apărea pe ecranul televizorului şi imaginea pe care i-o reda oglinda şi cu care se obişnuise. Pentru câteva secunde, descoperirea aceasta o făcu să uite de remarcele sarcastice ale lui David.

Când privi în cealaltă parte a ecranului şi-l văzu pe David cu ochii ţintă asupra ei, se încordă din nou.

în clipa în care ecranul se întunecă şi apoi deveni în întregime negru, se bucură, deoarece se putea duce după doamna Wroxham, în a cărei companie se simţea bine.

Atenţia copiilor fu atrasă de un sistem de telecabină, iar apoi de un petrolier la care vizitatorii se puteau uita stând pe o banchetă.

- Trebuie să recunoşti, mami, că e cel mai grozav muzeu pe care l-am văzut până acum, exclamă John cu entuziasm.

După aceea, se năpusti asupra unei motociclete vechi, fără a aştepta vreun răspuns.

David privea cu atenţie un tren mărfar suedez din secolul al nouăsprezecelea.

Jane se întrebă de ce fusese atât de caustic în privinţa scurtei ei relaţii cu Willem. Se plictisise oare, pentru că nu

găsise nici o fată suficient de atractivă, încât s-o agaţe ? Poate că în clipa în care vor ajunge la Valea Cascadelor, va găsi pe cineva care să fie pe placul lui şi o va lăsa în pace.

Dorinţa ei de a ajunge la Mary se lovi de Thomas, care era prea mic pentru a se descurca singur pe acolo. Jane se oferi să-l ia în braţe, dar Mary spuse imediat :

- Lasă că-l duc eu sus.

David veni din nou lângă ea şi spuse:

- Ai văzut fotografia aceea a unui vizitator în Elveţia secolului al optsprezecelea, purtat pe deasupra muntelui într-un fel de scaun, dar legat la ochi pentru a nu vedea pe unde merge?

- Da. Ţi se face părul măciucă, zise Jane, surprinsă de schimbarea din tonul vocii lui.

Era ca şi cum s-ar fi adresat surorii lui, sau copiilor.

Dar uşurarea ei nu ţinu prea mult, deoarece imediat David adăugă:

- Vrei să spui că, fiind bărbat, nu trebuie să-l răsplătesc pe celălalt pentru generozitatea lui ? Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta. Cu viziunea ta despre egalitatea dintre sexe, îmi închipui că insişti întotdeauna să-ţi plăteşti partea ta din cheltuieli.

- Willem a plătit nota de plată, dar nu de aceea ne-am sărutat în semn de rămas-bun.

- Atunci, de ce ?

- De ce nu ? i-o întoarse ea scurt. Nu văd de ce-ar trebui să-ţi dau vreo explicaţie în această privinţă.

- într-adevăr, n-ai de ce. M-am gândit că tocmai acel ”

De ce nu? ” ţi se va părea deplorabil.

- Aşa şi mi se pare.

- De aici, trag concluzia că ai avut un cu totul alt motiv pentru a-l săruta pe Hoogveld.

- Nu eu l-am sărutat, ci el m-a sărutat pe mine, exclamă ea exasperată.

- Dacă spui tu... Dar, din locul în care mă aflam, nu el părea a fi cel care domină situaţia.

Lui Jane mai că-i stătea pe limbă să spună :

” Presupun că atunci când săruţi o fată, te aştepţi ca ea să se topească extaziată, nu?”

- N-am văzut pe nimeni care să se desprindă dintr-un sărut cu o asemenea stăpânire de sine, aşa cum ai făcut tu aseară. Eşti sceptică în această privinţă? Vrei să ţi-o dovedesc? o întrebă el amuzat.

- Să nu care cumva să îndrăzneşti! zise ea, dându-se înapoi.

- Ba îndrăznesc... dar n-am s-o fac, spuse el pe un ton nepăsător. Ca să fiu sincer, gândul că te-aş putea ţine în braţe are un mai mare efect asupra ta decât sărutul olandezului. Dă-mi voie să-ţi spun altceva. Dacă mai continuaţi aşa, băiatul putea ajunge să sufere foarte mult. Te plăcea cu adevărat.

- Si eu îl plăceam.

- Aşa, puţin. Nu era decât un partener de vacanţă. Ceva inofensiv pentru tine, dar nu şi pentru el.

- De parcă tu n-ai fi sărutat vreo fată fără ca măcar să-ţi treacă prin cap gândul de a începe o relaţie cu ea. Vai, câtă ipocrizie !

Se opri, întrucât Emma se îndrepta spre ei.

- Unde e mami ? A, uite-o! zise ea, fugind de lângă ei.

- Ce ciudat! îi şopti el la ureche. Eu te consideram una din acele fete demodate pentru care sărutul e ceva important. Eram gata să pun prinsoare că eşti fecioară. Poate că lucrurile care se spun prin ziare despre studenţi sunt adevărate.

Zicând acestea, se îndepărtă.

Mary nu păru a observa efectul plecării fratelui ei asupra lui Jane, sau dacă lucrul acesta se întâmplă, preferă să tacă.

Lui Jane îi fu cu neputinţă să-şi mai aducă aminte ce-au văzut după aceea în muzeu. Gândul îi stătea numai la ultimele vorbe pe care David le rostise.

îi lăsase impresia că, dincolo de felul ironic în care-i vorbea, o plăcea mai mult decât voia să recunoască. Dar acum nu mai avea o părere bună despre ea.

După ce părăsiră muzeul, se duseră pentru a mânca îngheţată şi a bea nişte răcoritoare.

în timp ce sorbea din paharul cu limonadă, Jane îi aruncă o privire scurtă lui David. Dar nu putea citi nimic în ochii lui, aşa încât îşi plecă uşor genele.

Capitolul 1

Ajunseră în orăşelul Lauterbrunnen în momentele cele mai fierbinţi ale zilei. Tabăra de la Schutzenbach, care-i fusese recomandată doctorului Wroxham de către unul dintre pacienţii săi, nu era accesibilă dinspre oraş.

Dar întrucât oraşul Lauterbrunnen era format din cabane presărate ici-colo, din hoteluri care arătau prietenos, asemenea unor case primitoare şi un singur magazin, apropierea de tabără era mai degrabă avantajoasă.

- E la fel. Mă duc să văd cum arată duşurile înainte de a le folosi, spuse Mary după ce David parcă maşina.

- Ia priveşte, mami ! Un munte acoperit de zăpadă !

Aceste vorbe fură spuse de Francesca, prima care văzu vârfurile albe ale muntelui Breithorn.

- Iar acolo e una din cascade ! exclamă Emma, care arăta cu degetul spre apa care se prăbuşea într-o prăpastie ameninţătoare.

Singurul care nu părea impresionat de spectacol era David. Când Mary se întoarse din inspecţie şi spuse că locul părea a fi curat, acesta se grăbi să spună :

- Am stat în locuri din acestea de nenumărate ori. îţi dai seama că aceste râpe înalte vor lua din lumina soarelui, nu?

- Doar nu vrei să spui c-ar trebui să plecăm ? întrebă ea uimită.

- Tu hotărăşti, zise el dând din umeri. Eu n-am făcut decât să-ţi arăt unul dintre dezavantaje.

- Mie mi se pare un loc încântător. întotdeauna mi-am

închipuit că aşa trebuie să arate Elveţia vara. îţi place, Jane?

- Da, e foarte frumos.

- Atunci, o să rămânem.

Fratele ei nu mai zise nimic. După alte zece minute, când aleseseră unde să-şi aşeze cortul, dădu din nou din umeri când Mary hotărî că e mai bine să se stabilească undeva la margine decât în centru, aşa cum sugerase el.

Jane bănui că explicaţia acestui comportament consta în faptul că se săturase de viaţa de familie şi că îşi cam pierduse răbdarea. Oare în ce zi se aflau ? Miercuri ? Ba nu ! Era joi. Ce repede trecea timpul fără ziare şi televizor ! Pur şi simplu pierdeai noţiunea timpului. Deşi avea impresia că vacanţa de-abia începuse, de fapt era pe sfârşite.

Probabil că David ardea de nerăbdare să se sfârşească.

După ce ridicară cortul, Mary o rugă pe Jane să se ducă la cumpărături. Copiii plecaseră deja pentru a explora o pădurice pe care o descoperiseră.

- Vin şi eu cu tine. Vreau să cumpăr nişte bere, zise David în clipa în care Mary termină de întocmit lista.

Jane era surprinsă de dorinţa lui de a o însoţi, deoarece discuţia pe care o avuseseră în acea dimineaţă, la muzeu, îi stăruia în minte. Credea că el va face totul pentru a o evita.

Magazinul din tabără era bine aprovizionat.

Puteai găsi aici aproape orice, de la brânză Camembert până la plasture. Când David ceru bere,

vânzătorul se grăbi să scoată de sub tejghea un coş mare cu sticle.

Luând-o înapoi pe poteca în pantă care ducea la cort, privirea le fu atrasă de o tânără care ieşise din cort şi-şi aranja şezlongul pentru a sta la soare.

Pielea albă era un indiciu clar al faptului că de-abia sosise în vacanţă. Dar chiar şi aşa, costumul de baie pe care-l avea, o făcea să iasă imediat în evidenţă. Lucrul acesta nu fu trecut cu vederea de David.

- Numai bună de strâns în braţe, murmură el.

Când se apropiară de ei, aceasta li se adresă zâmbind :

- Bună ! Nu-i aşa că şi voi sunteţi din Marea Britanie ? De unde veniţi?

- Din Lucerna. Dar tu ? o întrebă David.

- Am venit pentru prima dată într-o tabără. Sunt împreună cu părinţii mei. Mă numesc Chloe Brundall. Venim din Franţa. Mai precis, de la Calais.

- Ea e Jane Wingfarthing, iar eu sunt David Carleton.

Jane o salută şi ea, după care zise:

- Cred că Mary mă aşteaptă. Scuză-mă, dar trebuie să plec.

în timp ce se îndepărta, o auzi pe Chloe spunând :

- Aşadar, nu sunteţi cu toţii o familie ? Mă gândeam eu că nu prea ai cum să fii tatăl tuturor acelor copii.

Când ajunse la camionetă, Mary o întrebă imediat:

- Cu cine vorbeşte David?

- Cu o englezoiacă. O cheamă Chloe Brundall.

- E drăguţă?

- Foarte.

- Hm ! Cred că la masă o să mâncăm nişte orez şi nişte conserve de carne în sos. O să mai fac şi o tigaie de cartofi prăjiţi. Dar nu trebuie să ne apucăm încă de gătit. Vreau să mă odihnesc o oră, privind muntele acela grozav. Ce-ar fi să faci şi tu acelaşi lucru? Arăţi obosită. Nici nu-i de mirare, cu tot zgomotul făcut de vecinii noştri în dimineaţa asta. N-are importanţă. Cred că până la urmă ne vom simţi bine aici.

Aşeză cele două scaune în aşa fel încât să aibă vedere spre munte. O bună bucată de vreme, stătu lângă Mary. Dar chiar în faţa ei îl vedea pe David discutând cu Chloe. Oricât de obosită era, nu se putu împiedica să nu-i privească. Cum Mary aţipise, Jane se ridică uşor de lângă ea, luă coşul cu rufe murdare şi se duse să le spele.

Făcu această operaţiune manual, iar când dădu să iasă afară pentru a întinde rufele, dădu cu ochii de David.

- O să-ţi aranjez eu o sârmă pentru rufe, zise el zâmbind.

După toate aparenţele, discuţia cu vecina lor avusese un efect
tonic asupra dispoziţiei sale.

Mary, care se trezise între timp, se ridică din scaun şi spuse:

- Ai spălat toate rufele? O, Jane! Eşti o comoară. Te pot angaja încă de pe acum pentru vara viitoare?

Jane zâmbi şi spuse :

- Cred că dac-ar şti colegele mele ce viaţă de huzur le oferi, ar sta la coadă pentru a fi angajate.

Copiii se întoarseră din drumeţia pe care o făcuseră în

scopul de a cerceta împrejurimile. Observaseră că fusese făcută o galerie în stânca aflată în spatele cascadei, de cealaltă parte a văii.

- Putem să ne ducem acolo după ceai, mami? o întrebă John.

- De ce nu? Poate c-ar fi bine să mergem cu toţii, zise Mary.

Chloe Brundall nu mai stătea la soare.

Se îmbrăcase cu un tricou şi o pereche de pantaloni.

- Vă duceţi în oraş ? o întrebă ea pe Mary.

După ce i se spuse ce intenţionau să facă, Chloe zise :

- Pot să vin şi eu cu voi ? Părinţii mei au plecat la Interlaken şi nu cred că se vor întoarce foarte repede. Mă simt cam singură printre aceşti străini.

Ca să ajungă pe cealaltă parte a văii, fură nevoiţi s-o ia în direcţia Lauterbrunnen. Drumul trecea peste un râu învolburat şi înconjura o biserică a cărei clopotniţă se înălţa pe cerul senin.

Pentru a ajunge în oraş, trebuia s-o faci la dreapta. însă ei o luară la stânga.

Era cam răcoare, ba chiar puţin întunecat. Vântul bătea tot mai tare, iar pentru a ajunge la galeria din spatele cascadei principale, avură impresia că fac un duş rece.

Pe Thomas îl sperie cascada şi faleza, iar Mary consideră că e mai bine să se oprească acolo, să nu mai continue drumul.

- Nu-s deloc entuziasmată la ideea de a mă uda până la piele, zise Mary pe un ton sec. Duceţi-vă fără mine. Noi

o să rămânem aici, zise ea prinzând-o de mână pe Francesca şi ţinându-l pe Thomas la piept. O să admirăm priveliştea din acest punct.

Condusă de ceilalţi trei copii, Jane o luă pe lângă apa care răpăia într-o parte. Treptele făcute în stâncă erau foarte periculoase, întrucât puteai aluneca în orice clipă.

Nu peste mult timp auzi un ţipăt în spatele ei. Instinctiv, întoarse capul şi o văzu pe Chloe cum îşi pierde echilibrul. Imediat însă, David o prinse de mijloc.

Probabil că tânăra ştia din experienţă că faptul că era udă până la piele îi sporea farmecul. Poate de aceea, nu se grăbi să-şi recapete echilibrul, iar când ajunseră în galerie, cei doi arătau de parcă

jucaseră într-una din acele scene de luptă dintr-un film de dragoste care se desfăşoară în lumea surfingului.

David avea cămaşa lipită de piept şi de umeri, iar lucrul acesta îi punea în evidenţă tenul bronzat.

Si Chloe era udă leoarcă, iar cămaşa albă pe care o purta i se lipise de piele, fapt care-i scotea în relief talia subţire. Jane nu se putea plânge de felul în care arăta, dar ştia că-i lipsea feminitatea celeilalte tinere. Chloe avea mâinile şi picioarele subţiri şi o talie care părea mai zveltă decât a Janei.

Copiii fură foarte dezamăgiţi când îşi dădură seama că, din locul în care se aflau, valea se zărea ca prin ceaţă. După puţin timp, aflară de la paznicul din tabără că galeria putea fi vizitată dimineaţa, după răsăritul soarelui.

Când se întoarseră în tabără, Mary şi Jane începură să pregătească masa.

Deşi cerul era senin, aveau totuşi senzaţia că stau în umbră. Asta pentru că soarele era foarte departe pe cer, iar razele sale ajungeau cu mare greutate până la ei. Pădurile de pini de pe crestele munţilor erau scăldate de soare, însă asupra oraşului şi a taberei se lăsase parcă amurgul.

- Abia acum înţeleg ce a vrut să spună David. Ce păcat! Totuşi, nu poţi avea totul. Locul ăsta e oricum minunat, spuse Mary.

în timp ce mâncau, mulţi dintre vecinii lor începeau să se întoarcă din plimbări şi din drumeţii, oprindu-se la magazin pentru a cumpăra câte ceva de mâncare.

- Ia uitaţi-vă la cizmele astea grozave, şopti John, cu

privirea aţintită asupra unui cuplu încălţat cu nişte cizme înalte din piele.

O maşină cu număr de înregistrare franţuzesc se opri lângă cortul lor. Soferul, un tânăr cu mustaţă, era însoţit de o tânără cu părul lung revărsat pe spate, ochi negri şi nişte trăsături ale feţei foarte frumoase.

- De unde e fata asta, mami ? întrebă Emma încetişor.

- E indiancă. E din India, ca domnul Gandhi.

- Dar nu poartă un costum indian.

- Asta pentru că un sari nu e o îmbrăcăminte tocmai potrivită pentru un asemenea loc. Dar cred că are aşa ceva pe undeva prin bagaje.

Cei doi, observând prezenţa lor, le făcură un uşor semn din cap în semn de salut şi le zâmbiră. Văzând că masa era pe sfârşite, bărbatul se apropie de ei şi se prezentă. Era american. El şi soţia lui erau doctori stagiari. îşi scurtaseră vizita în India, la părinţii tinerei, pentru a face un tur al Europei.

După masă, familia Wroxham plecă într-o plimbare prin Lauterbrunnen. Mulţi dintre cei care hoinăreau pe drumuri de munte purtau cizmele acelea înalte care stârniseră admiraţia lui John.

Unchiul său remarcă imediat că turiştii aceştia, în pofida faptului că erau încălţaţi cu ceva atât de impozant, de-abia dacă reuşeau să urce scările care duceau la galerie.

La intrarea într-un hotel, copiii se opriră pentru a se uita la un acvariu plin cu păstrăvi. în timp ce se holbau la priveliştea care se înfăţişa în faţa lor, veni un bărbat

scoase doi păstrăvi şi se întoarse înăuntru.

- O să-i gătească ? întrebă Emma, după câteva clipe în care stătu pe gânduri.

- Ia uitaţi-vă la clopotul acela imens atârnat de gâtul acelei vaci, se grăbi să spună mama ei. N-am crezut niciodată că o vacă mai poate să-şi ridice capul cu un clopot de asemenea dimensiuni la gât.

Nu peste mult timp, Jane se trezi spunând :

- Vine domnişoara Chloe, cea ţinută în braţe.

David întoarse capul şi întrebă nedumerit :

- Ce-ai spus?

Jane sperase că nu-i fuseseră auzite vorbele, dar se înşelă. Din fericire, Mary nu auzi nimic. înroşindu-se, îi răspunse:

- Uite-i pe domişoara Brundall şi pe părinţii ei.

Lui David îi sclipiră ochii, dar nu zise nimic. Jane îşi muşcă buza, supărată că lăsase să i se vadă antipatia pe care o resimţea faţă de Chloe. David n-ar fi crezut-o, dacă i-ar fi spus că nu o antipatiza pe Chloe din pricina felului în care arăta. De exemplu, pe Bettina o plăcuse imediat, deşi arăta mult mai bine decât Chloe. Nu ştia de ce, dar ceva anume o făcea să nu se simtă în largul ei în prezenţa acestei tinere.

Părinţii lui Chloe erau nişte oameni de treabă, trecuţi bine de cincizeci de ani. După ce făcură cunoştinţă, începură să se plimbe doi câte doi : David cu Chloe, Mary cu mama lui Chloe, iar Jane cu tatăl acesteia.

Când se întoarseră în tabără, doamna Brundall îi spuse lui Mary:

- Ce-ar fi să veniţi la noi în cort pentru a bea nişte rom ? Cred că dacă facem porţiile mai mici, o să fie pentru toată lumea.

- Mulţumim pentru invitaţie, dar copiii s-au culcat foarte târziu aseară, aşa încât acum va trebui să ne culcăm devreme.

- O să am eu grijă de ei, se oferi Jane.

- Păi... dacă nu te deranjează, consimţi în cele din urmă Mary.

Thomas adormi imediat ce intrară în cort. Când îl înveli, avea
deja ochii închişi. Conştientă de faptul că nimic nu-l va mai trezi până a doua zi dimineaţă, Jane fu de acord să le citească încă un capitol din " Un vânt puternic în Jamaica " celorlalţi copii. Le plăcea foarte mult acest roman, întrucât cele cinci personaje principale erau copii, ca şi ei.

Când Mary se întoarse, Jane era cufundată în lectura unei cărţi.

Fu surprinsă când o auzi pe Mary spunând :

- O, Doamne ! Ce seară plicticoasă. Iar acum, va trebui să-i invităm şi noi aici, pentru că aşa e frumos.

- Nu ţi-a plăcut de ei? o întrebă Jane, punându-şi cartea deoparte.

- Cred că nu mi-au displăcut. Oricum, e o chestiune de potrivire, de a te afla pe aceeaşi lungime de undă. Doamna Brundall face parte din categoria femeilor care nu citesc niciodată şi care condamnă orice fel de mâncare străină, fără să fi gustat din vreuna. Soţul ei nu vorbeşte decât de maşini. Ne-au arătat vreo două sute de fotografii

din celelalte vacanţe. Era foarte greu să te arăţi tot timpul încântat de pozele în care era peste tot.

Jane îşi dădu seama că Mary nu prea o avea la inimă pe Chloe. Totuşi, se mărgini să spună :

- Ce-ar fi să dai o petrecere afară şi să-i inviţi şi pe cei doi medici? Ar fi mai uşor de suportat, nu?

- Oamenii care-şi arată fotografiile oricui, o pot face în orice loc, spuse Mary. Dar ideea ta e bună. Poate că mâine o să mai facem cunoştinţă şi cu alţi turişti şi vom face o petrecere zgomotoasă.

Pe Jane o prinse foarte greu somnul în acea noapte. Nişte insecte o pişcară de picioare şi începu să aibă mâncărimi. Cu toate că în seara aceea oamenii nu făceau zgomot, şipotul apei o făcea să rămână trează. într-adevăr, cascada care se răvărsa părea a semăna mai degrabă cu o răpăială.

Dacă mintea nu i-ar fi fost ocupată cu fel de fel de gânduri, poate că ar fi reuşit să adoarmă, în pofida zgomotului de afară.

A doua zi era vineri. Ziua în care Mary stabilise să-i telefoneze din nou soţului ei. Dacă doctorul Wroxham li se va alătura, David nu va mai petrece cu ei mai mult de patruzeci şi opt de ore. Dar cine ştie, poate va rămâne din pricina altui motiv. Era sigură că nu vor mai exista momente în care să fie numai ei doi împreună.

Amintindu-şi clipele petrecute împreună pe deal - oare numai o zi trecuse de atunci ? - regretă amarnic faptul că acceptase să ia cina cu Willem.

Privind în urmă, îşi dădu seama că se comportase faţă

de David cu laşitate şi ipocrizie.

Se simţise de la bun început atrasă de el. Era de-ajuns să-i privească mâinile pentru a se simţi mai tulburată decât atunci când bietul Willem o ţinea de mână. Dacă ar fi fost o persoană curajoasă, nu i-ar fi fost teamă că ar putea fi rănită sau că s-ar face de râs. Ar fi zâmbit, în loc să stea încruntată. Ar fi fost de acord, în loc să se certe. Dacă n-ar fi fost laşă, s-ar fi bucurat măcar o dată de viaţă, în loc să se gândească la viitor.

în timp ce auzea cum ceasul bisericii bate de douăsprezece şi un sfert noaptea, îşi spuse că, dacă i s-ar oferi o a doua şansă, s-ar comporta cu totul altfel.

Atât Jane cât şi Mary, se treziră târziu a doua zi dimineaţă. Când coborâră din camionetă, văzură că David fusese deja la magazin şi cumpărase pâine, lapte şi piersici. în clipa aceea, era ocupat cu friptul cârnaţilor, roşiilor şi ouălor.

- Cărui fapt i se datorează toată această pregătire ?

- Dacă n-ai nimic împotrivă, eu şi copiii vom merge la o plimbare pe Murren.

- Pot să mă duc şi eu, mami ? întrebă Thomas.

Mary zâmbi şi-l mângâie pe obrăjor.

- îţi dai seama unde e, pufulete? E chiar în vârful prăpastiei aceleia, dragule.

- Eşti prea mic pentru a te căţăra până acolo. Cel puţin, nu anul ăsta. Dar o să găsim ceva mai frumos de făcut împreună, îi promise Jane când îl văzu cum se întunecă la faţă.

- Nu, Jane. Astăzi o să am eu grijă de el. Du-te cu

ceilalţi ! Bineînţeles, dacă vrei să depui atâta efort pentru a ajunge sus, adăugă doamna Wroxham.

Pe când se îndreptau spre spălătorie, i se confesă lui Jane.

- Ştii, aş merge dacă soţul meu ar fi şi el cu noi. Adevărul e că, de una singură, sunt destul de leneşă. Numai pentru a-i face pe plac lui Peter înot sau joc tenis. Aşa încât, prefer mai degrabă să rămân aici cu Thomas şi cu Francesca.

în timp ce luau micul dejun, îşi făcu apariţia Chloe. Era îmbrăcată într-un capot alb brodat. în picioare avea nişte sandale uşoare de vară, iar pe umăr ţinea o geantă.

- Mergem la plimbare. Vrei să vii şi tu cu noi ? o întrebă David, ridicându-se.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea cu însufleţire.

- Ai nevoie de încălţăminte fără tocuri. Sandalele astea nu merg. Vrem să mergem până în vârf.

Entuziasmul tinerei păru a scădea.

- în vârf? O, Doamne! Cât e până acolo?

- Cel puţin două mii de metri, zise el. Nu prea ai cum să zăreşti vârful de aici.

- Două mii de metri? Credeam că vorbeşti de o plimbare, nu de urcuş.

- Dar e o plimbare.

- Nu din acelea pe care le fac eu, spuse Chloe cu gravitate.

O să mă duc la Thun cu părinţii mei. Poate o să ne vedem mai târziu.

Zicând acestea, se îndreptă spre spălătorie.

- Ce chestie s-o inviţi la aşa ceva ! exclamă John. îţi dai seama ce pacoste ar fi fost ?

- Nu mai vorbi aşa, zise Mary încetişor.

David nu spuse nimic, dar se aşeză din nou şi începu să soarbă din cafeaua fierbinte, neslăbind-o din ochi pe Chloe până ce aceasta dispăru.

Mary îi conduse până la Stechelberg, un cătun aflat la câţiva kilometri depărtare de valea în care se afla tabăra.

Chiar în clipa aceea îşi făcu apariţia un tânăr blond şi bărbos, care avea în spate un rucsac destul de greu, de care prinsese şi un sac de dormit. După ce schimbă câteva vorbe cu David, porni la drum în mare grabă, în pofida greutăţii pe care o avea la spate.

- O, Doamne ! Cred că e foarte puternic, spuse John cu admiraţie. Crezi că e un alpinist adevărat?

- Mă îndoiesc, zise David e un ton sec. în ritmul ăsta, n-o să reziste prea mult.

Nu peste mult timp, drumul care până atunci fusese într-o pantă uşoară, deveni zigzagat şi abrupt.

John era cel care conducea grupul, urmat de gemeni şi de Jane şi David.

Jane se opri şi spuse:

- Cred că e mai bine să treci tu în faţă, zise ea. Cred că te încurc.

- Da, aşa am să fac. Dar numai pentru a te face să mergi mai încet. Mergi prea repede. Ce-ar fi să-ţi mai tragi răsuflarea şi să te bucuri de priveliştea din faţa ta? Se presupune că am venit într-o plimbare de plăcere, nu ca să ne pedepsim.

Poteca pe care mergeau era situată pe undeva prin spatele unei cascade. Ajunseră într-un loc din care puteau vedea valurile înspumate. îl găsiră acolo pe bărbosul care plecase cu multă hotărâre de jos, iar acum se odihnea. Avea faţa plină de broboane de sudoare, iar cămaşa i se lipise de piele. Părea epuizat.

- Ce-ţi spuneam? murmură David la urechea lui John, după ce trecură de bărbatul acela. Cel mai bun mijloc e să mergi încet şi într-un ritm regulat.

Când se apropiară şi mai mult de cascadă, un curent binefăcător de aer rece îi cuprinse. Apoi, pentru puţin timp, poteca o luă în jos, pentru a urca din nou. Brazii înalţi făcură loc unei păduri tinere, dar răsfirate şi unor pajişti însorite.

David îşi scoase cămaşa şi o puse în geanta pe care o avea la spate. Trecură pe lângă o cabană cu un acoperiş din şindrilă până aproape de pământ. Un bărbat în vârstă se uită la ei pe fereastră şi le ură o zi bună.

- Ce-a spus, unchiule David ?

- A spus : " Numai bine ! " le explică David.

- O, Doamne ! Sunt epuizată ! exclamă Emma.

- Nu peste mult timp, o să ne oprim undeva să mâncăm. Te ajut eu să urci, zise David, luând-o de mână.

Drumul era şi mai anevoios, iar ei mai aveau mult de mers.

Luară prânzul pe o bancă, undeva în apropierea cătunului Gimmelwald, unde se afla o telecabină.

Văzându-l cum taie pâine şi salam, întinde untul pe felii, îşi aminti un fragment din romanul Cranford, roman

pe care-l studiase pentru unul din examene.

" îşi asumă imediat şi în tăcere rolul de bărbat în casă ; încercând să mulţumească pe toată lumea, uşură munca servitoarei celei tinere însărcinându-se cu strângerea ceştilor şi ducând pâine doamnelor celor nemiloase. îndeplini toate astea într-un mod atât de firesc şi de demn, încât te făcea să crezi că e de la sine înţeles ca persoana puternică să o ajute pe cea slabă. Se comporta ca un adevărat bărbat. "

- Pe unde umbli ? o întrebă Emma, trecând prin faţa ei pentru a
o face să se trezească din reverie. Aşa ne spune întotdeauna mami de fiecare dată când visăm cu ochii deschişi, adăugă ea, ca pentru a se explica.

- Eram la o petrecere care avea loc în casa lui Matty Jenkins, spuse Jane, spre marea nedumerire a copiilor.

îi aruncă o privire lui David şi zise :

- Ai citit " Cranford " ?

- Da, dar numai pentru că aveam pojar, iar singura alternativă la această carte era " Poezii din Roma antică " de Macaulay. Nu-mi mai amintesc despre ce e vorba în ea. E una din cărţile tale favorite ?

- Nu. Pur şi simplu mi-am amintit de un fragment din această carte, într-un mod ciudat.

- Da, nu-i puţin lucru să ai memorie. Ai pomenit ceva de cavalerul Bayard. I-ai citit povestea vieţii ?

Faptul că-i amintea de ciocnirea pe care o avuseseră în muzeu, o făcu să fie bucuroasă că ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

Ea clătină din cap.

- Tot ce ştiu e că era "le chevalier sans peur et sans reproche", "cavalerul fără teamă şi prihană", le traduse ea copiilor.

- Iar lucrul ăsta îl face să apară ca un ipocrit, nu crezi ? zise David, privind-o cu un aer atât de absent, încât fu imediat convinsă că-şi aminteşte conversaţia de la muzeu. De fapt, n-a fost deloc aşa. Cu ceva vreme în urmă, am cumpărat o cărticică la mâna a doua, intitulată : " Povestea adevărată şi veselă a cavalerului Bayard ". E clar că-şi merita reputaţia, dar era departe de a fi un sfânt. De fapt, era chiar opusul.

- Chiar aşa ? zise Jane cu gura plină de mâncare.

Peste câteva secunde, privirea tuturor fu atrasă de vederea unei telecabine de culoare portocalie.

- Ce oameni comozi ! spuse Jane pe un ton dispreţuitor.

Un cuplu mai în vârstă trecu pe lângă ei şi le ură poftă bună. Femeia privi peste umăr şi-i spuse ceva soţului ei.

- Crede că suntem o familie foarte reuşită, îi traduse David, privind-o enigmatic. Te deranjează că ai fost considerată... soţia mea?

Amintindu-şi hotărârea pe care o luase cu o seară în urmă, îşi adună toate puterile, zâmbi şi spuse:

- Dimpotrivă, sunt flatată.

David ridică din sprânceană şi spuse pe un ton rece:

- Ochelarii ăştia negri îţi dau un aer fals de sofisticare. Dacă nu i-ai purta, oricine şi-ar da seama cine sunt părinţii acestor copii.

îşi terminară masa cu nişte piersici, care în mod paradoxal erau mai ieftine decât merele.

Jane îşi spuse în sinea ei că de acum înainte, de fiecare dată când va mânca piersici, se va gândi la ziua de azi.

- Priviţi ! Priviţi ! Cred că e un vultur, spuse John plin de entuziasm. îmi dai şi mie binoclul, unchiule David ?

David i-l întinse, dar până ce băiatul reuşi să-l potrivească, pasărea dispăruse. Sau poate că totul nu fusese decât în imaginaţia lui.

- Speram să văd măcar unul, adăugă el dezamăgit. într-una din cărţile mele despre păsări se spune că răpeşte capre negre, ba chiar şi copii. Nu atât de mari cum e Thomas, ci bebeluşi. Copii care nu pot merge singuri. Am mai citit şi că, dacă văd un om pe buza unui munte, se apropie de el şi-l sperie până ce acesta îşi pierde echilibrul şi se prăbuşeşte în gol.

- De ce-ar face asta ? întrebă Emma, privind temătoare în jurul
ei.

- Pentru a-i sfâşia trupul, după ce acesta a murit, zise el cu vădită plăcere.

- Mi se pare că această carte a fost scrisă cu mult timp în urmă, de către cineva care avea mai multă imaginaţie decât cunoştinţe, remarcă David.

Nu foarte departe de locul în care mâncaseră, poteca îngustă pe care veniseră se întâlnea cu una mai largă. Copiii prinseseră din nou vigoare, pentru că mâncaseră. Aşa încât, începură să vorbească între ei şi să ţopăie primprejur.

David şi Jane înaintau, unul lângă celălalt. David nu părea prea dornic să vorbească.

Ca şi Lauterbrunnen, Murren nu avea decât un drum principal, dar se deosebea de acesta prin faptul că nu circulau maşini pe acolo. Vizitatorii veneau fie cu trenul, fie pe jos, aşa cum făceau cei din familia Wroxham. Murrenul nu avea decât un hotel spaţios şi arătos, dar care nu era deschis pe perioada verii, ci numai iarna, când se deschidea sezonul de schi.

- Vrea cineva îngheţată ? întrebă David în timp ce intrau în cafeneaua Edelweiss. Copiii spuseră că vor îngheţată şi răcoritoare, iar Jane şi David luară cafea cu gheaţă.

Acesta comandă pentru Jane şi o îngheţată cu aromă de căpşuni.

- Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji în privinţa siluetei, zise David, deoarece efortul depus pe drum va contabalansa caloriile pe care le conţine această minunăţie. îţi plac chestiile astea lipicioase, nu-i aşa? o întrebă el după ce stătu puţin pe gânduri.

- Foarte mult, îi mărturisi ea.

Nu departe de cafenea se afla un magazin de unde copiii îşi cumpărară vederi pentru a le pune în jurnalele de călătorie pe care şi le făcuseră. La un moment dat, privirea lui Jane fu atrasă de nişte figurine din lemn care reprezentau nişte ţărani elveţieni. Era ceva în aceste mici bijuterii care te făcea să zăboveşti asupra lor. Acestea erau, fără putinţă de tăgadă, opera unui sculptor în lemn şi erau unicate, nu produse în serie, aşa cum se întâmpla

cu majoritatea produselor expuse în vitrină. Cele mai mici costau treisprezece franci, iar pe cele mari nu era afişat preţul. îşi dădu seama că nu erau pentru buzunarul ei.

Dându-şi seama că se apropia cineva de ea şi crezând că e vorba de John, spuse :

- Ia uită-te la figurinele astea. Nu-i aşa că sunt frumoase ? Au nişte feţe mici, dar sunt atât de expresive.

-Aşadar, ai găsit în sfârşit ceva după care să râvneşti, zise David, aşezându-se lângă ea. De ce nu cumperi una din aceste figurine ?

- O, nu cred că am s-o fac, spuse ea pe un ton pe care-l voia cât mai neutru. O asemenea zi n-are nevoie de suveniruri pentru a-ţi aminti de ea.

Se plimbară apoi printr-o grădină publică de unde aveai o privelişte care te lăsa fără respiraţie asupra vârfurilor Monch şi Eiger. Copiii stătură la coadă pentru a se putea uita printr-un telescop foarte mare, aşezat pe un piedestal. David îşi potrivi obiectivul, iar Jane se spriji de balustradă şi îşi lăsă privirea să hoinărească asupra piscurilor de munte. Vârful Eiger îi făcuse pe mulţi alpinişti să-şi dorească să-l cucerească.

Nu puţini îşi pierduseră viaţa în această încercare temerară.

Se gândi că existau foarte multe locuri pe lumea asta despre care oamenii auziseră, sau pe care le cunoşteau din cărţi, dar pe care nu le văzuseră niciodată. Această descoperire o făcu să se simtă o norocoasă, o privilegiată. După ce va termina facultatea şi se va dedica muncii, nu va avea mai mult de trei săptămâni pe an de vacanţă.

Lucrul acesta o făcu să tresară uşor, deoarece se întrebă dacă îşi alesese cariera potrivită şi dacă mai putea să schimbe ceva în această privinţă.

- Vrei să vezi mai bine? o întrebă David, întinzându-i binoclul.

- O, da. Mulţumesc, zise ea pe un ton absent, neputându-şi lua gândul de la faptul că toate planurile ei de viitor, care i se păreau atât de bine fundamentate, începuseră să se clatine. David făcu un pas în urma ei, pentru a-i pune binoclul în jurul gâtului. Ea ridică mâinile instinctiv pentru a lua obiectul, dar el nu i-l dădu.

- Vezi bine sau înceţoşat ? o întrebă el.

- Puţin înceţoşat, îi răspunse ea.

Schimbă coordonatele aparatului şi o întrebă:

- E mai bine aşa?

- Da, e bine. E perfect ! Mulţumesc.

îi dădu binoclul, dar tot în spatele ei stătea. Pentru câteva clipe, îşi ţinu mâna stângă pe umărul ei.

- Dacă ţi se pare prea greu, poţi să-ţi rezemi coatele de balustradă, îi sugeră el.

- O, Doamne! Ce bine se vede!

- E făcut în Japonia, zise el.

- O, da ?

Dacă era să judece lucrurile după tonul pe care vorbea, nu părea conştient de faptul că se afla atât de aproape de ea.

Oare nu se va da odată la o parte ?

- Ţi-ai dorit vreodată să cucereşti vârful unui munte ?

- Nu unul ca Eiger. Nu prea cred că ai de unde să ştii

cum s-a desfăşurat expediţia pe flancul nordic, iarna. Era în 1961. Patru bărbaţi au încercat vreme de şase nopţi şi şapte zile să ajungă în vârf.

- Nici nu vreau să mă gândesc la emoţiile prin care au trecut familiile acestor alpinişti, zise ea, cutremurându-se uşor. Cred că soţiile acestor bărbaţi au ajuns aproape să-i urască până ce au ajuns teferi cu picioarele pe pământ.

Jane luă binoclul de la ochi şi spuse:

- Presupun că-i admiri pe oamenii de genul ăsta, nu ?

- Da, pentru faptul că au mai mult curaj decât mine. Dar sunt de acord cu tine. Un bărbat care vrea să se joace cu moartea, n-ar trebui să aibă o soţie şi copii care să depindă de el.

Felul serios în care-i răspunse, o surprinse.

Copiii se apropiară de ei, iar David se uită la ceas şi-i întrebă:

- Mergem pe jos sau luăm trenul ?

în urma votului, hotărâră să meargă pe jos.

- O să fie mai uşor acum, zise Edward.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, David îşi aminti că trebuie să scoată nişte bani de la bancă.

- Luaţi-o înainte ! Vă prind din urmă, zise el.

La început, coborârea li se păru uşoară, în comparaţie cu urcarea, cu atât mai mult cu cât tot ce era de admirat se afla în faţa lor, nu în spate.

Când David li se alătură din nou, spuse :

-Am auzit ceva care te va interesa cu siguranţă, John. Eşti un fan al lui James Bond, nu-i aşa ? Aici a fost filmat episodul " în serviciul Majestăţii Sale ".

I-am auzit pe nişte oameni vorbind despre asta la bancă. Ai văzut filmul ?

- Nu, nu încă. Dar am citit cartea. Sunt unele scene înspăimântătoare acolo. E ciudat că filmul a fost făcut aici.

Drumul de întoarcere nu fu chiar atât de uşor pe cât prevăzuse Edward. Era aproape la fel de greu ca urcuşul. Se opriră pentru a se odihni puţin, iar David dădu fiecăruia dintre ei câte un baton de ciocolată.

Gemenii erau aproape adormiţi când se apropiară de locul unde îi aştepta Mary. Era evident că fusese la coafor într-un moment al zilei, dar nu arăta mai odihnită decât ei, având în vedere că trebuise să aibă grijă de doi copii.

După ce se urcară în maşină, le spuse :

- Mă tem că n-am veşti prea grozave să vă aduc. Am vorbit cu tatăl vostru la telefon acum o oră. Nu poate veni la Zurich duminică. De fapt, n-o să vină deloc.

Vocea ei tremura uşor, dar se grăbi să pornească maşina, aşa încât zgomotul motorului să-i ascundă emoţiile.

Capitolul 8

Când se întoarse de la duş, Jane găsi în geanta de voiaj pe care i-o dăduse Mary în schimbul valizei pierdute, o statuetă din lemn. Era aşezată chiar deasupra prosopului şi era împachetată în hârtie.

După ce dădu hârtia la o parte şi văzu ce era înăuntru, Jane oftă uşor cu plăcere. Dintre toate figurinele care erau expuse în vitrină, aceasta îi plăcuse cel mai mult. Ce ciudat i se părea că el îi ghicise atât de bine ce-i plăcuse cel mai mult. Era evident că David o cumpărase, deoarece copiii nu prea aveau cum să intre în discuţie într-o asemenea situaţie.

Zărindu-l pe David că iese de la duş, se grăbi să sară din camionetă pentru a-i ieşi în cale.

- Am văzut ce mi-ai cumpărat şi nu prea ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dintre toate, aceasta era cea care-mi plăcuse cel mai mult.

- Mă bucur să aflu că ţi-a plăcut. Dar ce te face să crezi că eu am cumpărat-o? zise el, încercând s-o tachineze.

- Numai tu puteai s-o faci, deşi nu înţeleg prea bine de ce mi-ai făcut un asemenea cadou.

- Cred că vreau să îndrept puţin din impresia pe care ţi-am făcut-o ieri. Cred că m-am purtat de-a dreptul brutal cu tine ieri.

- O! exclamă Jane, uşor dezamăgită.

Aproape uitase de incidentul petrecut în urmă cu o zi, însă el nu.

I se părea că episodul "Lucerna" fusese de mult închis.

- Păi... mulţumesc foarte mult, repetă ea, pe un ton

mai potolit.

Apoi, în timp ce se îndreptau spre cort, adăugă :

- Cred că sora ta nu trece prin momente prea grozave. Nu crezi c-ar fi bine să ieşim diseară cu toţii în oraş pentru a lua cina ? Poate în locul acela din Lauterbrunnen unde am văzut păstrăvii aceia. Pot să am grijă de copii, că doar de asta mă aflu aici.

- Am să-i fac această propunere lui Mary, o aprobă el. Sunt nişte ghinionişti, deoarece nu sunt genul de oameni care să stea despărţiţi.

- Cred că nici pentru tine nu e prea plăcut.

- Eu am hotărât deja să rămân, indiferent de faptul că Peter va veni sau nu.

Se opri când auzi pe cineva spunând :

- Bună seara ! Aţi avut parte de o zi plăcută ?

Era fratele lui Chloe Brundall.

Nu peste mult timp, Jane auzi un ţipăt de copil şi, crezând că ar putea fi Thomas, se îndepărtă de cei doi bărbaţi pentru a vedea ce se întâmplă.

Nu era Thomas, ci prietenul acestuia, Gilles, care se rănise la picior într-o ramură căzută pe jos.

Jane îl duse pe copil părinţilor săi, un cuplu de francezi care vorbeau foarte bine englezeşte.

întorcându-se, Jane o zări pe Chloe împreună cu cei doi bărbaţi, explicându-i cu însufleţire ceva lui David.

Oare din pricina lui Chloe alesese David să rămână ?

Peste puţin timp, Mary se întoarse de la duşuri şi părea foarte dezamăgită.

- E foarte frumos din partea ta că i-ai sugerat lui David

să mă scoată diseară în oraş. Am o idee şi mai bună. O să procedăm aşa cum am făcut la Waldshut. O să-l culcăm pe Thomas în camionetă, iar noi o să mergem cu ceilalţi copii la hanul din Stechelberg.

Intrarea în han dădea într-un bar cu pereţi din lemn care era plin de oameni îmbrăcaţi ca de munte. După ce trecură de un bufet expres, intrară într-o încăpere în care erau aşezate mese pentru a lua cina. Fiecare masă avea flori şi lumânări mici, aprinse pentru întreţinerea unei atmosfere plăcute.

într-unul din colţuri, fuseseră lipite două mese pentru a avea loc toată familia.

- Vrea cineva brânză topită ? întrebă Mary, după ce chelnerul prezentă meniul.

- Jane a făcut-o deja, zise Edward. Cum a fost? o întrebă el.

- Nu, n-am mâncat aşa ceva

- Credeam că ai mâncat în seara aceea, în care te-ai întâlnit cu Willem, la Lucerna.

- Nu, am luat altceva.

Se întrebă dacă, în pofida faptului că citea concentrat lista de vinuri, David auzise acest schimb de replici.

Când, în sfârşit, îşi ridică ochii de pe lisă, atenţia îi fu atrasă de cineva care intra.

Văzându-l că se ridică, Jane îşi dădu seama, fără ca măcar să se uite, că era vorba de Chloe.

Intuiţia ei se dovedi corectă.

- Bună, din nou ! zise Chloe.

în spate, se aflau părinţii ei care o salutară.

- Putem să ne aşezăm lângă voi ? întrebă doamna Brundall.

Cum era suficient loc, Mary nu avu încotro şi îmbrăţişă imediat
sugestia. Lui Jane i se păru însă că zâmbetul ei nu era decât unul de curtoazie, un zâmbet care masca sentimente pe care grimasa lui John către Edward o ilustră de minune.

Copiii soţilor Wroxham nu erau deloc timizi. Erau obişnuiţi cu discuţiile între cei mari, iar uneori chiar participau la ele. De aceea, felul artificial în care li se adresau domnul şi doamna Brundall li se părea ciudat. Stânjeniţi, nu găseau altceva de spus decât un : " Da, mulţumesc ", ori " Nu, mulţumesc. "

Chloe, aflând că David intenţionează să comande brânză topită, hotărî să fie curajoasă şi comandă acelaşi fel de mâncare. Părinţii ei în schimb, cerură carne de porc şi cartofi prăjiţi

Brânza topită fu adusă într-un fel de dispozitiv sub formă de oală, iar chelneriţa avu grijă să regleze temperatura în aşa fel încât aceasta să ardă la foc potolit, nu să se ardă.

Mai aduse încă o oală pentru copii şi le explică pe îndelete cum anume să procedeze : să pună bucăţi mici de pâine pe furculiţă, după care să înmoaie pâinea în brânză, să răsucească furculiţa şi s-o ducă la gură.

- Trebuie să fiţi foarte atenţi, ca nu cumva pâinea să rămână în brânză. Dacă se întâmplă aşa ceva, bărbaţii trebuie să comande o sticlă de vin, îi avertiză ea,

zâmbindu-le lui David şi lui John. Dacă doamnele scapă pâinea în brânză, continuă ea uitându-se la Chloe şi Jane, trebuie să-l sărute pe fiecare din bărbatul de la masă.

Chloe chicoti şi se uită provocator la David. Mary şi Jane erau îmbrăcate simplu cu câte o pereche de pantaloni şi cămăşi, dar Chloe şi mama ei se îmbrăcaseră de parcă erau pe croazieră sau într-un hotel de lux. Doamna Brundall purta un costum din brocart, iar Chloe avea o pereche de pantaloni din catifea vişinie şi un bolero de aceeaşi culoare. Arăta ca o pisicuţă ce ardea de nerăbdare să fie mângâiată şi reuşise într-adevăr să atragă privirile tuturor bărbaţilor din jur.

Dacă ar fi fost Belinda acolo, nimeni nu s-ar mai fi uitat la Chloe, îşi spuse Jane în sinea ei. Antipatia iraţională pe care o resimţea faţă de cealaltă fată o supără foarte tare, iar lucrul acesta se reflectă după toate aparenţele pe faţa ei, întrucât îl auzi pe David spunând :

- Jane...

Tresări şi-l privi.

- Te doare capul? o întrebă el.

- Nu. Arătam urât ? îmi pare rău.

Din fericire, nu fu nevoită să-şi compună o imagine mai prietenoasă a feţei. Simplul fapt că el remarcase schimbarea de pe chipul ei, o făcu să se simtă mai bine decât paharul de vin pe care-l băuse.

- Nu ştiam că elveţienii folosesc atât de mult usturoi şi ulei, remarcă doamna Brundall pe un ton dezaprobator, după ce gustă din salata care i se servise alături de friptură. Aţi fost vreodată în Spania, doamnă Wroxham ?

O, Doamne! Ce risipă de ulei se face acolo! Totul se face cu ulei. Nu cred că a existat vreun fel de mâncare cu adevărat pe placul nostru. Nu-i aşa, Ronald ?

- Adevărat? Ce păcat! Nu folosiţi niciodată usturoi sau ulei acasă? întrebă Mary pe un ton politicos.

- Doamne fereşte ! zise doamna Brundall pe un ton aproape jignit. Ronald obişnuieşte să spună că o mâncare bună nu are nevoie să fie ascunsă sub aşa ceva.

Nu-i aşa, Ronald ?

- Trebuie să admit că friptura de vită, cârnaţii de Yorkshire şi varza călită figurează printre felurile mele preferate de mâncare, spuse Mary. Dar cum suntem o familie numeroasă, carnea de vacă friptă sau prăjită e aproape un lux. Nu prea ştiu ce m-aş face fără felurile străine de mâncare cum ar fi spaghetele Bolognese şi paella.

în timp ce adulţii discutau despre mâncare, copiii se sfătuiau între ei cu privire la o posibilă expediţie a doua zi. Jane asculta cu o ureche discuţia celor mici, iar cu alta la ce-i spunea Chloe lui David despre slujba ei ca recepţionistă la cartierul general al uneia dintre companiile de televiziune regionale.

Când ieşiră din han, observară că pe cer se adunaseră nori. Aerul era rarefiat, semn că ploaia nu va întârzia să apară.

înghiontit aproape de soţia lui, domnul Brundall îi invită pe David şi pe Mary să-şi petreacă restul serii la ei în caravană, dar Mary refuză, pretextând că aerul tare de munte îi face somn şi că dorea să se culce devreme în

acea seară. David se mulţumi să spună că are unele probleme de rezolvat.

De îndată ce ajunseră la cort, începu să sape un canal mic împrejur, servindu-se de un ţăruş. Când sora lui îl întrebă de ce face asta, îi spuse că nu peste mult timp se va isca o furtună şi că nu voia să facă această operaţiune pe ploaie.

Mary şi Jane se aflau deja în pat, când David îşi făcu apariţia şi le spuse :

- Mă duc să mă plimb. O să stau cam o oră, sau pe-aproape.

- Ce? După toată alergătura de azi? exclamă sora lui.

El se uită la Jane şi o întrebă :

- Te simţi epuizată după drumul pe care l-am făcut astăzi ?

- Nu, dar nici plină de energie nu sunt.

- Nici eu, dar nu cred că a sosit vremea să mă culc.

Copiii au adormit imediat ce au pus capul pe pernă. Nici măcar John n-a vrut să stea să mai citească în seara asta. Noapte bună, fetelor. Somn uşor, zise el îndepărtându-se.

Poate că până la urmă se va duce să bea ceva la familia Brundall... sau să se plimbe cu Chloe, se gândi Jane.

- Sper ca mâine să n-avem parte de o vreme închisă, spuse Mary, căscând. Mă gândeam să mergem la Jungfraujoch. Dar e o călătorie destul de costisitoare şi nu vreau să ne dăm toţi banii pentru a nu vedea decât nori. Poţi să stai cât vrei să citeşti, draga mea. Nu mă

deranjează lumina. Oricum, nu în seara asta.

Jane încercă să citească, dar îi fu imposibil să se concentreze.

Se gândea că în acele clipe David şi Chloe se plimbau pe pod, ţinându-se de mână. David va afla cu siguranţă în seara aceea cât de corcolită era Chloe.

" Adevăratul motiv pentru care o antipatizez atât de mult, nu e superficialitatea de care dă dovadă, ci faptul că mi-aş dori să fiu în locul ei," recunoscu Jane în sinea ei în timp ce stingea lumina.

Furtuna pe care o prevăzuse David se abătu asupra taberei nu mult după miezul nopţii. în mod surprinzător, Thomas nu se mişcă nici măcar în clipa în care furtuna atinsese apogeul.

După furtună, începu ploaia. Mai întâi o răpăială, după care ploaia începu să cadă constant. Nimeni nu părea a mai dormi la acea oră, dacă era să judece după luminile aprinse.

Cele două femei zăriră siluetele a două sau trei persoane care se tot agitau afară.

în clipa aceea, îl zăriră pe David cum iese din cort, purtând o haină impermeabilă şi cizme de cauciuc. începu să sape un canal de scurgere în jurul celuilalt cort.

- O, de-asta sunt atât de multe lumini aprinse ! exclamă Mary.

A intrat apa peste ei ! Săracii !

A doua zi dimneaţă, Jane fu trezită de dangătul clopotelor vacilor. O turmă de mici dimensiuni trecea pe acolo. Unul din animale avea la gât unul din clopotele pe

care le văzuseră în vitrina unui magazin. Nu părea a fi deranjată de greutatea acestuia.

Jane se aştepa s-o doară tot trupul, dar spre marea ei surprindere nu se simţea deloc înţepenită după efortul făcut cu o zi în urmă.

întorcându-se de la duşuri, îl zări pe David şi se apropie de el.

- Bună dimineaţa. Se pare că, în pofida măsurilor luate, n-ai avut parte de o noapte foarte liniştită.

El dădu din umeri.

- Pe cele trei doamne din cortul vecin le păştea pericolul de a a fi luate de apă cu tot cu saltele.

- O, era vorba de nişte femei ! Atunci, se explică totul.

Dorea ca replica ei să fie considerată o glumă, dar atitudinea lui David o deconcertă.

- Ştiu că pare de-a dreptul ciudat pentru generaţia ta, dar pe vremea în care mi-am făcut eu educaţia, persoanele de sex feminin se puteau bizui pe cele de sex masculin pentru a putea rezolva anumite crize. Ce stupid din parte mea că am uitat să le întreb pe femeile acelea dacă au fost eliberate. Deşi, din câte am putut să-mi dau seama, nici singura membră a uniunii nu şi-a oferit serviciile.

- îmi pare rău, spuse Jane, luată prin surprindere.

Chiar în clipa aceea, ieşiră din cort cele trei "domnişoare". Erau femei trecute bine de cincizeci de ani. Jane nu avu nevoie decât să arunce o privire scurtă înspre ele pentru a-şi da seama că erau fie educatoare, fie profesoare.

David se îndepărtă de Jane, ducându-se spre ele.

- Bună dimineaţa ! zise el.

La micul dejun hotărâră că, de vreme ce nu prea existau şanse să se lumineze cerul, îşi vor petrece dimineaţa pe malul lacului Thun, iar după-amiaza la Interlaken.

Era sâmbătă, iar Mary dorea să facă provizii pentru weekend şi să le cumpere câte un cadou doamnelor Tharston şi Forncett, respectiv menajera şi dădaca lui John.

- Mă întreb cum anume au reuşit elveţienii să obţină soiul ăsta fabulos de muşcată, zise Mary în timp ce treceau prin faţa unei cabane a cărei faţadă aproape că era îngropată în flori.

- Cred că secretul e urina vacilor, spuse David.

Asemenea majorităţii cabanelor pe care le văzuseră, şi aceasta avea ceva scris în formă curbată pe zidul de deasupra etajului întâi.

- Ce scrie acolo, unchiule David? întrebă Emma.

Acesta privi cu atenţie cuvintele câteva momente. Literele erau scrise în stil gotic, aşa încât nu puteau fi uşor decriptate.

- Scrie: "Numai vremelnic stăm aici, pentru că adevărata noastră casă este veşnicia. "

- Eşti deştept ! îl luă de mână şi-l privi drept în ochi.

- Ştiu, zise el, făcând-o să chicotească.

Privindu-i, Jane fu puţin invidioasă pe Emma, deoarece orice făcea, reuşea întotdeauna să-i intre în graţii. Tot nu reuşea să înţeleagă de ce-i răspunsese atât de repezit la

gluma pe care o făcuse mai devreme. Nu-i stătea în fire să aibă asemenea răbufniri temeperamentale. Singura explicaţie pe care o găsi se referea la Chloe. Pesemne că aceasta fusese mai puţin cooperantă decât lăsase să se înţeleagă comportamentul ei de la masă.

Nu peste mult timp, dădură peste o altă cabană, care avea o legendă şi mai elaborată scrisă deasupra streaşinii.

Această casă a fost construită de Benedict Kirchner.

Nimic nu s-a schimbat din vremi străvechi

Când o casă e înălţată, o alta cade.

Un singur lucru e veşnic :

Domnul şi Cuvântul Lui.

La Spiez, pe malul lacului, dădură peste un fermecător castel mic, al cărui corp principal data din Evul Mediu, şi căruia i se mai adăugaseră alte ziduri de-a lungul secolelor. Grădina din spatele castelului era plină de flori. Muşcate roşii erau aşezate în ghivece şi prinse de-a lungul balustradei. Din locul acela, se puteau vedea foarte bine oraşul şi portul în care navele acostau. Dacă vremea ar fi fost frumoasă, probabil ar fi zărit în fundal şi munţii, se gândi Jane care rămăsese să aibă grijă de Thomas în timp ce ceilalţi intrară în castel.

Auzi paşi apropiindu-se şi întoarse capul. Il văzu pe David, însă acesta nu se apropie de ea, ci îşi continuă plimbarea. Crezuse că intrase în castel.

La ora două după-amiază, după ce mâncară, iar ei se pregăteau să plece la Interlaken, începu să plouă. Cum nici după o oră ploaia nu se oprise, iar Mary îşi cumpărase suficiente provizii, hotărâră să amâne cumpărarea altor

alimente pentru zile mai însorite.

Intorcându-se la Lauterbrunnen, trecură pe lângă o procesiune maritală formată din trăsuri trase de nişte cai împodobiţi cu pene albe. Dar mireasa nu putea fi zărită, deoarece era ascunsă în spatele unei perdele cum sunt acelea ale unui cărucior de copil.

Maşina familiei Brundall nu fusese de mult parcată în tabără, ceea ce o făcu pe Mary să spună :

- Mă întreb unde au mai fost azi.

- Habar n-am, zise David pe un ton absent.

Dar Jane îşi spuse în sinea ei că acesta ştia foarte bine unde fuseseră.

A doua zi dimineaţă, ploua în continuare când Jane stătea la intrare şi se uita la un cuplu tânăr care se adăpostea sub aceeaşi umbrelă în timp ce se îndrepta spre duşuri.

Jane era amuzată şi uşor mişcată de imaginea pe care o ofereau aceştia. David se apropie de ea şi o întrebă :

- Oare oftatul acesta nu-ţi slăbeşte hotărârea de a evita căsătoria? zise el arătând spre cei doi amorezi care nu părea deloc deranjaţi de ploaie.

Erau primele vorbe pe care i le adresa de ieri dimineaţă.

- Nu sunt hotărâtă s-o evit, îi răspunse ea.

- Ci numai s-o amâni până vei găsi pe cineva care să corespundă pretenţiilor tale, nu ?

Fără a mai aştepta vreun răspuns din partea ei, intră în cort, deoarece înălţimea nu prea-i permitea să se simtă în largul lui în acel loc.

Pe la miezul zilei, ploaia încetă, dar cerul rămase înnorat. După ce luară masa de prânz, copiii se duseră să se joace cu cei de-o seamă cu ei. Numai John nu avea astâmpăr. Voia neapărat să meargă la Wengen, staţiune de sporturi de iarnă aflată pe partea estică a văii. întrucât nu reuşise să-l convingă nici pe unchiul său, nici pe mama sa, încercă s-o convingă pe Jane, luând-o cu binişorul.

- Crezi că te poţi târî până acolo pe o asemenea vreme ? o întrebă Mary când, după unele ezitări, Jane fu de acord să-l însoţească pe John. Nu prea o să aveţi ce să vedeţi, dat fiind că stă să plouă din nou.

Jane nu era prea entuziasmată, deoarece escaladarea de vineri lăsase urme asupra ei. Dar Wengen nu era mai sus decât Murren, şi se gândi că poate în felul acesta va scăpa de durerea pe care o resimţea în corp. Iar dincolo de asta, o plimbare cu John va fi mult mai relaxantă decât o după-amiază petrecută în compania unchiului acestuia.

La puţin timp după ora două, cei doi o luară pe o potecă aflată în spatele taberei. Acesta îi duse spre o cale ferată. Pe măsură ce se apropiau, un tren îşi croia drum, venind dinspre Lauterbrunnen.

Se opriră să-l privească, iar după aceea îşi continuar' drumul. Trecură de vreo două cabane şi ajunseră într-o pădure care părea mai degrabă posomorâtă şi prin mijlocul căreia trecea un râu.

In clipa aceea, John privi în urma lui şi spuse pe un ton vădit încântat :

- Uite-l pe unchiul David. Cred că s-a răzgândit.

Jane întoarse şi ea capul şi făcu ochii mari, neputând

să-şi ascundă surprinderea. Se gândise că acesta avea alte planuri pentru acea după-amiază, de vreme ce îşi petrecuse dimineaţa ajutându-le pe cele trei femei din cortul alăturat să-şi amelioreze condiţiile în care stăteau.

- Vă deranjează dacă vin şi eu cu voi ? întrebă el când îi ajunse din urmă.

- Eşti binevenit, spuse Jane pe un ton politicos.

Drumul care ducea la Wengen era mai larg şi mai puţin abrupt decât cel care ducea la Murren, dar tot greu de urcat era.

Ajunseră la o răscruce. Jane şi David hotărâră s-o ia spre biserică, iar John spuse că va ajunge la gară de unul singur şi că se vor întâlni în sat.

- Bine, ne întâlnim la biserică, zise unchiul lui.

- Crezi că se va descurca ? întrebă Jane, în timp ce băiatul se îndepărta de ei.

- Are zece ani, nu doi. Ce crezi că i s-ar putea întâmpla? Sau îţi displace profund să te plimbi doar cu mine?

- Ce idee ciudată! spuse ea încetişor.

- Nu mai ciudată decât multe din ideile tale.

Cărarea era din ce în ce mai abruptă, iar Jane mergea într-un ritm destul de rapid. David o prinse de mână şi spuse :

- Mai încet ! Mergi prea repede.

- îmi pare rău. Am uitat. Cred că e mai bine s-o iei tu înainte.

Nu era suficient spaţiu care să le permită să meargă unul lângă

altul. Probabil că dacă ar fi fost, i-ar fi dat imediat drumul la mână, se gândi ea cu regret.

Mai jos de biserică, dădură din nou peste calea ferată. Pe Jane o dureau deja genunchii foarte rău. Aşa încât, fu cum nu se poate mai bucuroasă când se aşeză pe o bancă în faţa bisericii. Fu de acord cu David când acesta îşi exprimă regretul că nu pot vedea vârful Murren, dar privirea îi fu imediat captată de priveliştea cabanelor şi a copaciilor unduindu-se în vânt.

- Se pare că John are nevoie de ceva vreme ca să ajungă aici, zise Jane după vreo zece minute.

- Cred că-şi pierde timpul pe undeva prin sat. Ce-ar fi să mergem după el ?

- Dar i-am dat întâlnire aici. S-ar putea să nu-l mai găsim dacă nu stăm aici.

- Wengen nu are decât o stradă principală, o linişti David. Nu avem cum să nu dăm peste el.

Dar străbătură întreaga stradă fără să dea de John.

- La naiba! Unde s-o fi dus? exclamă David.

Mă întreb dacă n-o fi intrat în clădirea aia mare. Pare că acolo se desfăşoară un meci de hochei pe gheaţă. Aşteaptă-mă aici ! Mă duc să văd dacă e acolo.

- Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem la biserică, unde i-am dat întâlnire, spuse Jane când se întoarse tot singur. O, bietul John! Ce
i s-o fi întâmplat?

- într-adevăr, "bietul John"! îi arăt eu când dau ochii cu el, i-o tăie David. Eşti obosită. Du-te în restaurantul acela şi comandă-ţi un ceai. Am să-l găsesc pe răsfăţatul ăsta

mic.

- Nu, prefer să vin cu tine.

Se întoarseră la biserică, dar nici urmă de John. Se duseră din nou la gară, dar nici acolo nu avură mai mult noroc.

- Unde ar putea fi ? întrebă Jane pe un ton vădit îngrijorat. Am avut o presimţire că se va întâmpla ceva când ne-am despărţit de el.

- Ascultă ! Cred că eşti foarte obosită. Du-te în cafeneaua aia să mănânci ceva şi să te odihneşti puţin Nu cred că trebuie să ne certăm pentru pacostea asta mică, spuse David, exasperat.

- Sigur. Iar când o să-l găseşti, o să-ţi pierzi cumpătul şi o să-l loveşti, spuse ea pe un ton trist. Cred că-i e deja destul de greu. Nu crezi că e speriat că nu poate da de noi?

- Sper ca aşa să stea lucrurile, îi replică David. Să-i fie învăţare de minte. Nu suntem la Zurich sau la Berna. N-are unde să fugă. îl las să găsească singur drumul de întoarcere. Un băiat de zece ani nu e un bebeluş.

- O, Doamne ! Cum poţi gândi aşa ? Zece ani nu e o vârstă foarte mare, iar noi nu ne aflăm într-un sat englezesc unde te poţi adresa oamenilor fără probleme... şi-i poţi întreba dacă ne-au văzut.

Oboseala şi neliniştea o făcu să-i tremure vocea, iar privirea să i se înceţoşeze.

întorcându-şi privirea întrucât o podidiră lacrimile, zări o faţă mică şi îmbujorată grăbindu-se să ajungă la ei.

Uşurarea pe care o resimţi în clipa aceea făcu loc

îngrijorării. Nu ştia cum va reacţiona David. îşi întoarse ochii spre el şi-l imploră :

- Te rog... nu-ţi pierde cumpătul. Nu-l lovi !

El se uita la copil în clipa în care ea rosti aceste cuvinte. îşi întoarse încet privirea spre el, cu fălcile încleştate.

- Ştiu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre caracterul meu. N-am crezut însă că mă consideri un bătăuş.

Se răsuci pe călâie şi se îndreptă spre gară.

Capitolul 9

- Unde se duce unchiul David ? o întrebă John când ajunse lângă
ea.

- Păi... habar n-am... dar cred că se va întoarce într-un minut. Ce s-a întâmplat ? Am fost îngrijoraţi.

Explicaţiile pe care i le dădu John fură confuze, întrucât acesta mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi.

- N-are importanţă, îl întrerupse Jane. O să ne explici mai târziu. Important e că ne-ai găsit până la urmă.

îl luă de mână şi se îndreptară spre un magazin, prefăcându-se că se uită la obiectele expuse în vitrină, pentru a-i o feri lui John câteva momente de răgaz ca să-şi revină.

Simpatia ei era prea mult pentru el. Se aşteptase la o atitudine duşmănoasă, dar în schimb ea îl trata cu afecţiune. Lucrul acesta era prea mult pentru el. Faţa i se strâmbă, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

- O, John ! suspină Jane.

îşi puse o mână în jurul lui şi încercă să găsească o batistă folosindu-se de cealaltă. îi dădură şi ei lacrimile.

Se aflau în acelaşi loc în clipa în care David reapăru.

- Există un tren care pleacă spre Lauterbrunnen peste douăzeci de minute. Avem suficient timp pentru a bea un ceai la Bernerhof.

Jane, care era ferm convinsă în sufletul ei că nu se va mai întoarce, se simţi uşurată văzându-l.

- David, îmi pare rău..., începu ea.

- Uită de asta, spuse el scurt.

în pofida vorbelor sale, expresia feţei sale trăda răceala.

începuse să burniţeze, iar mesele de pe veranda cafenelei Bernerhof erau goale.

înăuntru, se aflau câteva persoane care jucau cărţi. Restul intraseră numai pentru că vremea se stricase. David dădu comanda chelnerului, fără să se consulte cu Jane şi cu John.

- Cred c-ar trebui să-ţi scoţi hanoracul, zise el nepotului său.

John îi urmă imediat sfatul, după care începu să le explice cum
de lipsise mai bine de o oră. După ce se despărţise de ei la răscruce, urcase până la ceea ce el credea a fi satul, dar nu văzuse nici o biserică.

Nu putuse obţine nici o informaţie de la santinelele care stăteau la un turn de control, deoarece uitase cum se spune în germană " biserică ". Se hotărîse să se întoarcă la prima răscruce şi s-o ia pe cărarea spre care se îndreptaseră unchiul lui şi cu Jane.

- îţi aminteşti acum cum se spune în germană la " biserică " ? îl întrebă unchiul lui pe un ton ironic.

- Da. Kirche. îmi pare foarte rău, unchiule David.

- Jane a fost cea care şi-a făcut griji în privinţa ta, veni replica promptă a lui David.

în timp ce spunea aceste cuvinte, se ridică de la masă şi se duse să-şi ia nişte ziare aşezate pe o măsuţă situată într-un colţ.

- Nu te deranjează dacă mă uit şi eu prin ziare, pentru

a vedea care sunt ultimele noutăţi, nu ? i se adresă el pe un ton politicos lui Jane când se întoarse la masă.

- Bineînţeles că nu.

- De unde ştiai că poţi găsi ziare aici ? îl întrebă John.

- Pentru că aşa se obişnuieşte în locuri de genul ăsta.

Spunând acestea, se afundă în lectura unui ziar până în clipa în
care li se aduse comada : cafea pentru Jane, coca cola pentru John, bere pentru David şi prăjituri de mai multe feluri. La sfârşit, venea un pahar cu un lichid de culoarea ambrei lângă ceaşca de cafea.

- Ce e asta ? îl întrebă Jane pe David.

- Coniac. Poate n-o să-ţi placă, dar te va face să te simţi mai bine. Sorbi câteva înghiţituri din bere, după care se afundă din nou în
lectura ziarului.

Jane dădu imediat coniacul pe gât, ca şi cum ar fi fost un medicament. Se simţi cuprinsă de căldură. Dar singurul lucru care ar fi putut s-o facă să se simtă cu adevărat bine, ar fi fost ca David să înceteze de a se mai purta politicos, dar distant cu ea.

în drum spre gară, David se opri puţin pentru a se uita într-o vitrină, iar John prinse momentul şi zise în şoaptă :

- E supărat pe mine, nu-i aşa ? Crezi c-o să-i spună lui mami ?

- Nu e supărat pe tine, John, spuse ea fără să se gândească prea mult.

- Vrei să spui că e supărat pe tine? Din ce cauză? întrebă băiatul. Jane se comportă ca şi cum n-ar fi auzit

întrebarea lui, iar peste
câteva momente David veni lângă ei.

în timp ce aşteptau trenul, Jane îl privi cu coada ochiului pe David şi se întrebă ce anume spusese încât acesta să se comporte astfel cu ea.

Când ajunseră în tabără, Mary vorbea cu un cuplu de americani.

Mai târziu, când se duseră la duşuri şi aşteptau ca Emma şi Francesca să iasă, Mary spuse :

- Am auzit că au fost unele probleme în această după-amiază. John crede că, în timp ce el a lipsit, tu şi David aţi avut o ceartă cu privire la ceva anume.

- N-a fost o ceartă.

Sub impulsul momentului, îi spuse lui Mary totul.

- A fost o adevărată prostie din partea mea să spun aşa ceva. Evident că nu l-ar fi lovit pe John. Dar eram obosită şi supărată...

- Nu cred că de-asta s-a supărat, spuse Mary gânditoare. Probabil că l-ar fi pocnit pe John, dacă n-ai fi fost acolo să-l opreşti. Peter nu e un om violent, dar îi mai pocneşte din când în când pe copii. Cred că preferă mai degrabă să primească o palmă decât să fie cicăliţi de mine. Poate că ceea ce l-a deranjat a fost...

Se opri brusc în clipa în care cele două fete ieşiră de la duş.

- Du-te tu, Jane. Vreau să fiu sigură că se şterg bine, pentru că nu vreau să le prindă răceala.

Dând drumul la duş şi lăsând apa să-i curgă şiroaie pe corp, Jane se întrebă ce vrusese Mary să spună. Când ieşi

de la baie, aceasta părea a fi uitat complet de discuţia avută mai devreme.

A doua zi dimineaţă, ceaţa nu se risipise, însă după ce luară micul dejun cerul era limpede. Mary le sugeră c-ar fi bine să meargă la cascadele Trummelbach, pe lângă care trecuseră de fiecare dată când se îndreptau spre Stechelberg.

După vizitarea acesteia, luară prânzul mai devreme, după care hotărâră să meargă la Interlaken. Abia când ajunseră pe Hohe Weg reuşiră să vadă piscul muntelui Jungfrau.

- Ce înseamnă "jungfrau", unchiule David ? întrebă Edward.

- înseamnă o fată necăsătorită, o fecioară, îi răspunse el.

Jane, care stătea lângă el, îşi aminti discuţia pe care o avuseseră
la Muzeul Mijloacelor de Transport şi de ultimele cuvinte pe care i le adresase. îl privi cu coada ochiului. Chiar în clipa aceea, David îşi întoarse faţa spre ea. Ochii li se întâlniră. Faţa lui nu exprima nimic, dar ar fi putut să jure că acelaşi gând îi venise şi lui în minte

Ca şi Lucerna, Interlaken era plin de ceasornicari şi bijutieri, dar existau şi multe magazine în care se vindeau sculpturi din lemn. Mary cumpără o casetă pentru depozitarea corzilor de strâns părul, pentru a o face cadou doamnei Forncett.

- Multe din obiectele astea sunt vulgare şi de proastă calitate, dar unele dintre ele sunt într-adevăr drăguţe.

Jane îngăimă ceva prin care voia să-şi exprime acordul. Nici una din sculpturile de lemn de acolo nu se comparau cu statueta pe care i-o dăruise David. Poate că acum îşi regreta gestul.

într-unul din momentele în care nu se afla decât cu Mary, îşi luă inima-n dinţi şi o întrebă :

- Mary, ce-ai vrut să spui aseară la duşuri? Ştii... despre adevăratul motiv pentru care David s-a supărat ? adăugă ea când o văzu pe Mary privind-o nedumerită.

- Nu-mi mai amintesc, zise Mary pe un ton ezitant. Memoria mea îmi joacă tot mai des feste. Cred că e din cauza vârstei, adăugă ea râzând uşor.

Jane îşi muşcă buza. Era sigură că Mary îşi amintea perfect ceea ce voia să spună, dar considera că e mai bine să tacă.

- Dar oricare va fi fost cauza, sunt sigură că a dat totul uitării, continuă Mary. David n-a fost niciodată genul de persoană care să ţină supărare.

Nici când era mic. Era mai degrabă un copil temperat.

Tocmai se pregăteau să se îndrepte spre un magazin de mâncare când o femeie care trecea pe acolo se opri şi exclamă :

- Mary... Mary Carleton, nu-i aşa ? Cele două femei se priviră pentru câteva clipe, după care Mary exclamă :

- Fanny Docking !

- Acum, sunt Fanny Bedingfield. Dar îţi aminteşti întotdeauna de prietenii din şcoală după numele de atunci. Nu ştiu cum te numeşti tu acum.

- Wroxham. Dar Fanny, ultima dată când am participat

la o revedere, auzisem că eşti în America. Cum se face că îţi petreci vacanţa în Elveţia? A devenit cumva soţul tău milionar?

Fanny zâmbi. Era însărcinată în luna a şaptea.

- N-am avut un asemenea noroc. Nu suntem în vacanţă, ci locuim aici.

Spunând acestea, îi aruncă o privire lui Jane, după care adăugă :

- Să nu-mi spui că e fiica ta. Căci fata mea cea mare are doisprezece ani, iar tu nu cred că te-ai căsătorit cu mult înaintea mea

- Nu, Jane are grijă de copii pe perioada vacanţei. Ceilalţi - copiii şi fratele meu- sunt pe undeva prin magazin, îi explică Mary. Stăm într-o tabără la Lauterbrunnen.

- După ce terminaţi de făcut cumpărăturile, vă invit pe la mine. Copiii mei se vor bucura foarte mult să-i cunoască pe ai tăi. Soţul meu e plecat undeva în munţi, iar viaţa fără tatăl lor li se pare mai searbădă.

- Mie-mi spui ! exclamă Mary.

îi explică de ce soţul ei nu era prezent.

După ce cumpărară tot ce aveau nevoie şi i-i prezentă pe David şi pe copii, porniră la drum.

Fanny se afla în faţa lor, conducând un Mercedes.

- Probabil că soţul ei nu e milionar, dar îşi poate permite să-i cumpere o asemenea maşină, remarcă Mary. Fanny este una din cele mai bune prietene pe care le-am avut în liceu. Dar e foarte leneşă când vine vorba să scrie o scrisoare. De accea, n-am reuşit să ţinem legătura. Cred

că nu ne-am mai văzut de cincisprezece ani.

Spre marea ei încântare, casa era făcută din lemn de pin.

- O să vedem acum cum arată pe dinăuntru, zise Mary în timp ce parcau maşina în faţa casei.

La auzul motorului maşinii, copiii se grăbiră să coboare. Fanny îi prezentă pe Daniel, Marcus şi Jacob.

După aceea, le spuse celor opt copii să se ducă la joacă şi să nu vină să-i deranjeze pe cei mari.

- Fii liniştită! Nu se vor certa, o linişti Fanny pe Jane când aceasta îşi exprimă dorinţa de a-i însoţi.

în timp ce-i conducea spre balcon, le spuse că nu era casa lor, ci că o închiriaseră pentru un an.

- Asta numai în cazul în care Jake nu se hotărăşte să se stabilească în Elveţia. Pe moment, ne place tuturor aici.

- Cu ce se ocupă soţul dumneavoastră, doamnă Bedingfield ? o întrebă David.

- Spune-mi Fanny. Jake face filme de televiziune. Nu e angajatul unei televiziuni anume. Face filme independente, pe care le vinde apoi marilor companii. David, cum soţul meu nu e prezent, vrei să ne serveşti cu ceva de băut ? Stătură o bună bucată de vreme de vorbă, după care Fanny zise dintr-o dată :

- Mi-a venit o idee ! Ce-ar fi să rămâneţi peste noapte la mine ? Avem trei camere libere. E loc pentru toată lumea. Te rog, Mary, spune da.

- Bine, aşa să fie.

- Bravo! Mă duc să-i spun lui Edith să facă mai multă mâncare. Nu-ţi face griji! Nu se va supăra, pentru că e

obişnuită cu oaspeţii-surpriză. David, dacă vrei, îţi arăt unde e telefonul.

- Dacă nu te deranjează, aş vrea să-ţi propun altceva. întrucât tu şi Mary aveţi multe să vă spuneţi, iar în zonă e un restaurant la care mi-aş dori foarte mult să merg, ce-ar fi să invit o fată care-mi place să iasă cu mine? Evident, numai dacă îmi acceptă invitaţia.

- Ar fi tare ciudat să n-o facă, zise Fanny. Cum de n-am aflat decât acum că ai un frate mai mare, Mary ? Unde era pe vremea când eram adolescente ? Lui Jane îi era deja imposibil să mai asculte discuţia acestora. Auzi ca prin ceaţă cum David întreabă dacă şi de unde poate închiria o maşină, întrucât camioneta nu e tocmai potrivită unei asemenea situaţii.

- Nu e nevoie să închiriezi o maşină. Ţi-o dau pe a mea. E ideală pentru o asemenea situaţie.

- Nu cred că te referi la Mercedes, nu-i aşa? întrebă Mary. O, Fanny! Dacă face vreun accident?

- Ba cred că maşina e mai în siguranţă cu el decât cu mine.

Fanny scotoci prin geantă şi scoase cheile.

înainte de a le lua, David spuse:

- Mulţumesc, dar cred că mai întâi trebuie să aflu ce zice fata, nu crezi ? Se întoarse spre Jane şi i se adresă :

- Vrei să iei cina cu mine la Brienz, Jane ?

- Eu ? îngăimă ea.

- Cine altcineva ?

Jane trase adânc aer în piept şi spuse :

- Mi-ar plăcea foarte mult.

- în cazul ăsta, va trebui să faci o baie fierbinte, se

grăbi Fanny să spună. Peste zece minute, în baie, Jane se întreba dacă nu cumva visează. Era ferm convinsă că David voia să ia cina cu Chloe, iar după aceea s-o ducă la cazinou.

Nu ştia de ce o invitase pe ea la cină, dar ce mai conta ?

Se rugase să i se mai ofere o altă şansă pentru a îndrepta situaţia şi iată că aceasta îi era oferită.

A doua zi era întâi septembrie, iar nu peste mult timp va trebui să se întoarcă la muncă. în seara aceea, nu voia să se gândească la nimic. Pur şi simplu, dorea să petreacă nişte clipe plăcute în compania unui bărbat pe care orice fată şi l-ar fi dorit alături.

- Ţi-am călcat costumul, zise Mary în timp ce Jane se pieptăna.

- Ce frumos din partea ta ! Mulţumesc foarte mult.

- Nu-i aşa că e ciudat? Eu şi Fanny nu ne-am mai văzut de un car de ani, iar acum ne-am întâlnit absolut întâmplător. Viaţa e plină de neprevăzut. Dacă am fi întârziat câteva minute, nu ne-am fi întâlnit.

- Da, aşa e, o aprobă Jane. E ciudat.

Se întreba în sinea ei dacă Mary fusese uimită de invitaţia pe care i-o făcuse fratele ei. Poate că, date fiind circumstanţele, nici nu avusese timp să se gândească la aşa ceva.

Când se urcă în maşină, i se păru bizar că nu mai era căţărată undeva sus, ci stătea în faţă, chiar lângă şofer. La fel, interiorul maşinii o frapă, întrucât nu era obişnuită cu un asemenea lux.

- Ai mai condus o astfel de maşină până acum ? îl întrebă pe David.

- Da, o dată sau de două ori. Merseră o bună bucată din drum, fără ca vreunul dintre ei să deschidă gura.

- Poate o să ne întoarcem aici să dansăm, zise David arătând spre unul din hoteluri. Cred că putem să stăm până târziu în oraş, deoarece Mary şi prietena ei au multe să-şi spună.

- Da, mă bucur nespus că i s-a întâmplat ceva frumos lui Mary.

- De ce ai fost atât de surprinsă când te-am invitat în seara asta în oraş ?

- Credeam că doreai s-o inviţi pe Chloe Brundall.

Pentru câteva momente, David nu spuse nimic.

- Nu prea ai spirit de observaţie, din câte văd. Sunt două obstacole de netrecut care stau în calea unei relaţii între mine şi Chloe.

- O, da ? Care anume ? întrebă ea, uluită.

- Mie îmi place usturoiul, iar ei îi plac ţigările. Nu glumesc deloc. Cei cărora le place usturoiul sunt incompatibili cu cei care-l urăsc. Asta indiferent de alte puncte pe care le au în comun. La fel stau lucrurile cu fumătorii şi nefumătorii. Mă surprinde că nu ţi-ai dat seama singură de asta.

Jane nu spuse nimic.

Restaurantul la care David făcuse rezervare era mic, liniştit şi, se gândi ea, foarte scump.

Mâncară păstrăv cu lămâie şi ficat de viţel cu şuncă în vin, iar la sfârşit un sufleu de vanilie. Era pentru prima

dată când Jane mânca aşa ceva şi se bucura din plin de asta.

Abia când ajunseră la cafea, îşi dădu seama cu câtă măiestrie evitase David să aducă în discuţie subiecte care s-ar fi putut dovedi tensionate. N-ar fi putut petrece momente mai relaxante decât acestea nici dacă ar fi fost doctorul Wroxham de cealaltă parte a mesei.

- Din câte văd, Mary nu mai trebuie să-ţi reamintească să ai grijă de mâini, spuse David dintr-o dată, luându-i una din mâini între ale sale. O atinse uşor cu degetele de încheietura mâinii.

- Ai pus la inimă avertismentul meu ?

- Mai ştii ? se mărgini ea să spună, râzând uşor.

Neslăbind-o din ochi, îi luă mâna şi o duse la buze.

- Nu ştiu dacă tehnica mea e cea mai bună, dar asta e.

îi aşeză mâna din nou pe masă, fără însă să-i dea drumul.

Jane găsi că avea o tehnică fără greş. Oare aceasta era procedura standard ? S-o laşi pe o fată să creadă că se află în faţa unui prieten, a unui camarad, iar apoi, fără a o avertiza, să te comporţi aşa cum se comportă un bărbat cu o femeie, adică dând cea mai clară dovadă de masculinitate. Jane deveni pe deplin conştientă de faptul că, dacă-şi dorea, bărbatul acesta putea s-o înlănţuie prin atingerea lui. De aceea, se grăbi să spună :

- Dimpotrivă, cred că te descurci foarte bine. Dacă mi-ai fi explicat de la bun început adevăratul motiv al prezenţei mele aici, lucrurile ar fi stat şi mai bine. David ridică din sprânceană.

- Adevăratul motiv?

- Faptul că îmi place usturoiul.

- Unul dintre motive. Mai sunt şi altele, pe care nu le-am pomenit. îşi puse degetele pe încheietura mâinii ei.

- îţi creşte pulsul. înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă:

- Stăm prea aproape unul de altul, aici. Ce-ai zice de o plimbare sub clar de lună?

îi făcu semn cu mâna chelnerului pentru a-i aduce nota de plată.

Când se întoarse cu restul, chelnerul aduse şi un urs de Berna în miniatură.

- Un suvenir pentru doamna, spuse el în engleză. Majoritatea ursuleţilor care se vând în magazine sunt făcuţi aici, la Brienz.

Când ieşiră afară, David spuse :

- Hai să căutăm un loc de unde să putem privi liniştiţi la lună.

Nu ştiu unde anume o duce, dar în clipa în care o ajută să
coboare din maşină, i se părea că visează.

- Am împrumutat asta de la Fanny, zise el în timp ce-i punea pe umeri un şal. Cred că nu ne-am mai simţit atât de bine împreună din seara când ne-am plimbat şi am ajuns în turnul acela.

- Aşa e, zise ea.

- în seara aceea, erai ferm convinsă că n-am să te sărut. Cred că în seara asta nu mai eşti la fel de convinsă, dar şi mai puţin reticentă în privinţa acestei "frivolităţi",

cum ai numit-o tu însăţi.

- Episodul acela s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Uneori, mi se pare că au trecut secole de atunci.

- Se pare că nu mai eşti la fel de militantă ca acum câteva săptămâni, remarcă el pe un ton amuzat.

- Poate că asta se datorează faptului că eşti mai puţin reacţionar, insinuă ea. David râse încetişor. îl simţi cum îi atinge părul cu mâinile. Făcu lucrul acesta într-un mod atât de delicat, încât nici nu-şi dădu seama că i-l desfăcuse.

în clipa aceea, auzi cum nişte maşini gonesc în direcţia în care se aflau ei. Nu peste mult timp, acestea se opriră undeva prin preajma lor, cu farurile aprinse încât aproape că îi orbeau.

David se duse la ei şi le vorbi pe un ton care semăna mai degrabă cu cel al unei persoane care dă un ordin.

O fată chicoti, iar un tânăr spuse ceva care semăna cu o scuză.

Când se întoarse la ea, spuse pe un ton cald :

- Vor da o petrecere în miez de noapte. Cred că sunt studenţi. Ne-au invitat şi pe noi. Vrei să rămânem?

- Cred că nu prea avem multe în comun cu ei, îi răspunse ea.

Se întoarseră la Interlaken şi se opriră în clubul de noapte al
unuia din hotelurile din oraş. La douăsprezece şi jumătate ajunseră în sfârşit la Fanny acasă. Luminile erau încă aprinse.

în timp ce David scotea cheile din contact, Jane spuse :

- A fost o seară minunată, David. Iar cina a fost delicioasă. îţi mulţumesc foarte mult pentru aceste ceasuri petrecute împreună.

- Plăcerea a fost de partea mea.

- O! exclamă ea.

Nu părea că se grăbeşte să plece, cum nici ea nu era prea dornică să facă asta. Poate faptul că nu se mişca însemna că îşi doreşte să fie sărutată.

- Chestia aia cu care aveai strâns părul e la mine. Uite-o !

Ea o luă şi-şi prinse din nou părul în coadă.

Ar fi fost atât de simplu s-o prindă de umeri şi, cu mâna stângă, să-i întoarcă faţa spre el. în schimb, deschise uşa şi se dădu jos din maşină, după care o ajută şi pe ea să coboare.

Lui Jane nu-i venea să creadă că, după tot ce se întâmplase în seara aceea, nu o va săruta măcar în semn de noapte bună.

- Bună ! zise Mary în timp ce venea să-i întâmpine. V-aţi simţit bine? Fanny s-a dus să se culce, zise ea fără a aştepta vreun răspuns din partea lor. Eu n-am făcut-o încă pentru că trebuia să-i scriu o scrisoare lui Peter.

- Vrei să bei o cafea? o întrebă David.

- Nu, mulţumesc. Noapte bună şi încă o dată mulţumiri pentru clipele minunate petrecute împreună.

Năucită şi dezamăgită, Jane se îndreptă spre mica încăpere care-i servea drept dormitor.

în noaptea aceea, Jane adormi foarte târziu. întinsă în pat, retrăi fiecare moment din seara aceea. Era sigură că

voise s-o sărute Dar în ce moment se răzgândise ? Şi de ce ?

Capitolul 10

A doua zi, petrecură dimineaţa împreună cu familia lui Fanny, iar după-amiază plecară.

în timp ce se îndepărtau, Mary spuse :

- Mâine seară pe vremea asta, o să fim pe mare. Deşi mi-a plăcut foarte mult această vacanţă, de-abia aştept să mă întorc acasă. Trei săptămâni au fost o perioadă mult prea mare pentru mine să stau departe de Peter. Dar tu, Jane? Te bucuri sau regreţi că vacanţa se sfârşeşte ?

Lui Jane îi era foarte greu să răspundă la o asemenea întrebare. Cum ea ezita să răspundă, Mary continuă :

- Cred că sentimentele care te încearcă sunt amestecate, nu-i aşa? Ca şi mie, ţi-a plăcut. Dar pe cât de mult îmi doresc eu să-mi revăd soţul, pe atât de mult îţi doreşti tu să-i spui la revedere fratelui meu. Am dreptate ? Jane o privi uimită.

- Ce te face să crezi asta?

- înainte de a pleca în vacanţă, mi-ai spus că nu-ţi place de el. Evident, n-au fost acestea cuvintele tale, dar presupun că la asta te-ai referit, nu ?

Copiii, care se opriseră să se uite în vitrina unui magazin de jucării, veniră repede la cele două femei, strigând. Prezenţa lor o salvă pe Jane de la a mai da un răspuns la o întrebare atât de pătrunzătoare.

A doua zi dimineaţă, discutară despre felul în care vor petrece prima parte a zilei. Emma dorea să viziteze Muzeul Gemeente pentru a vedea o casă cu păpuşi despre care le vorbise Willem Hoogveld în ziua în care merseseră pe Sustenpass.

La auzul numelui acestuia, David spuse :

- A, da ! Iubitul lui Jane. Uitasem de el.

La fel şi Jane. Scurta ei relaţie cu tânărul olandez părea a se fi întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, David spuse:

- L-ai uitat şi tu, Jane? Să fi dispărut din mintea ta momentele petrecute în seara aceea la Lucerna ? Eşti sigură ?

Tonul vocii sale era atât de muşcător, încât lucrul acesta fu remarcat până şi de copii. Făcură ochii mari văzându-i zâmbetul ironic. însă faptul că Jane se înroşi la faţă îi zăpăci de-a binelea.

- Tu ce zici, John ? Ai vreo sugestie de făcut despre unde am putea merge ? întrebă Mary, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce se spusese.

Acesta le spuse că unul din colegii lui de la şcoală, care fusese cu un an în urmă în Olanda, îi vorbise despre un muzeu specializat în instrumente de tortură. După părerea lui, era mult mai interesant să vizitezi un asemenea muzeu decât unul de păpuşi. Cei doi gemeni spuseră că-şi doreau să petreacă ziua pe plaja de la Scheveningen. Până la urmă, Mary hotărî că soluţia cea mai potrivită era să meargă cu tramvaiul în piaţa centrală din Haga.

- Vrei să vii cu noi, David ? întrebă ea. Sau piaţa nu te atrage ?

- O să vin, zise el.

La celălalt capăt al mesei, în timp ce întindea ciocolată pe o felie de pâine cu unt pentru Thomas, Jane găsi

răgazul necesar de a se gândi. Cu cât se va produce despărţirea de David mai repede, cu atât va fi mai bine. Ştia prea bine lucrul acesta. însă inima ei spera altceva. Aştepta parcă să se întâmple ceva, iar David să nu mai fie atât de rece, de distant.

Când se dădură jos din tramvai şi păşiră în piaţă, fură izbiţi de mirosul pătrunzător de citrice. Pe fiecare tarabă, se aflau lămâi, portocale şi grepfrut desfăcute, pentru a se vedea cât de suculente sunt. Copiii, care crezuseră că se vor plictisi, descoperiră o mulţime de lucruri care-i încântară.

Se opriră în faţa unei tejghele unde se vindea cafea, iar David se duse şi luă pentru fiecare câte un pahar.

-Aveţi grijă să nu vă ardeţi la degete, le avertiză el.

" M-am ars deja ", se gândi Jane cu tristeţe.

După ce părăsiră piaţa, se îndreptară spre centrul oraşului, pentru a face un tur al magazinelor. După o oră, copiii se plictisiseră deja. în timp ce luau masa într-un restaurant, David se oferi să-i ducă la grădina zoologică.

- E o idee minunată. Ne întâlnim la patru şi jumătate în faţa cabanei din lemn, zise Mary.

Când terminară masa şi se despărţiră, Mary îi spuse că doreşte să meargă la coafor. îi propuse s-o însoţească, dar Jane refuză.

- Dacă nu te deranjează, aş vrea să rămân singură. Am să mă plimb puţin.

Din fericire, primul salon de coafură în care intrară fu pe placul lui Mary, aşa încât hotărî să se oprească aici.

- Ne întâlnim aici sau în locul deja stabilit ? întrebă

Jane.

- Unde am stabilit. Nu ştiu cât o să dureze. N-o să te rătăceşti, nu-i aşa?

- Nu, stai liniştită. Ştiu de unde să iau tramvaiul.

După ce se despărţi de Mary, rătăci pe străzi vreo două ore, simţindu-se foarte nenorocită. Peste tot parcă vedea numai cupluri de tineri fericiţi, ţinându-se de mână.

Se duse apoi şi bău o cafea. Uitându-se la ceas, văzu că era mai târziu decât îşi închipuise. Se ridică şi plecă.

Peste cinci minute, în timp ce se gândea la David, dădu să treacă strada. Se uită la stânga, dar nu şi la dreapta. Auzi un strigăt de avertizare şi se simţi izbită de o maşină. Simţi o greutate în moalele capului, iar toată lumea se năru. Se afundă în întuneric.

Când se trezi şi fu întrebată dacă-şi mai aminteşte ceva din primele douăzeci şi patru de ore care urmară accidentului, Jane spuse că avea impresia că se găsea într-o cameră cufundată în întuneric şi în care se mai aprindea din când în când televizorul, care majoritatea timpului era stins. Pentru prima dată când reuşi să vadă ceva, o voce foarte blândă îi spuse:

- Ai avut un accident, iar acum eşti în spital. Nu-ţi face griji. Avem grijă de tine. Te vei face bine.

Apoi, imaginea şi vocea se estompară şi tăcerea deveni din nou stăpână. Când redeschise ochii, vedea mai limpede şi reuşi să lege câteva cuvinte.

- Unde sunt? îngăimă ea.

îi spuseră că se află într-un spital din Haga, în Olanda. Că o cheamă Jane Winfarthing şi că fusese lovită de o

maşină. îi mai spuseră să se odihnească şi să nu-şi facă griji dacă nu-şi aminteşte de accident. Memoria îi va reveni în cele din urmă.

în ziua următoare, când asistenta veni s-o vadă, Jane o întrebă:

- Eram singură când m-a lovit maşina? Nu era nimeni cu mine?

- Nu era nimeni cu tine. Dar sunt convinsă că familia sau prietenii te vor căuta. De obicei, când dispare cineva, cei apropiaţi vin imediat la spital. Vei vedea cât de curând feţe cunoscute. Nu plânge!

Jane trase adânc aer în piept şi se mărgini să zâmbească. însă după plecarea asistentei o podidiră lacrimile. Chiar dacă nu-şi amintea detalii, ştia că e singură şi că poate ceilalţi plecaseră. Din cauza accidentului, era cineva pe care nu-l va mai vedea... cineva important... cineva care... După mult timp petrecut în beznă, se trezi. Cineva îi prinse mâna stângă pentru a-i lua pulsul. Apoi, la un moment dat auzi o voce şoptind:

-Jane ?

Deschise ochii şi văzu un bărbat înalt, măsliniu la faţă şi cu părul negru. Urmară câteva momente de bucurie deoarece , chiar dacă nu recunoscu numele persoanei care stătea lângă ea, ştia că e persoana cea mai importantă din viaţa ei.

Oftând mulţumită, adormi din nou.

Când se trezi, avea mintea limpede, iar memoria îi revenise.

-Aşadar, te simţi mai bine, zise asistenta venind spre

ea.

- într-adevăr, mă simt mult mai bine. Dar nu ştiu de cât timp sunt aici. De ieri ?

- Nu. De două zile. Accidentul a avut loc marţi, iar astăzi e joi. în prima zi n-ai fost conştientă, iar în a doua mai mult ai dormit.

- Mi s-a părut că am zărit pe cineva... un englez pe nume David Carleton. Sau a fost numai în mintea mea? întrebă Jane.

- Nu, n-ai visat. Domnul Carleton a fost aici, iar în curând va veni din nou. Dar cum a petrecut foarte multe ore la spital, iar tu ai dormit mai mereu, probabil că acum e foarte obosit. Va dormi câteva ore şi se va întoarce. Stă la un hotel din apropiere.

Mai târziu, când a venit medicul s-o consulte, acesta i-a spus că David îşi făcuse apariţia la spital la două ore după accident. Sora lui şi copiii se întorseseră în Anglia, aşa cum fusese plănuit. David intenţiona să rămână până ce ea se va face bine.

- Şi când se va întâmpla asta, doctore ? întrebă ea nelinişitită.

- N-am de unde să ştiu. Ai avut multe răni, aşa încât ai nevoie de ceva timp ca să te refaci. Domnul Carleton mi-a spus că nu aveţi nici un motiv urgent pentru care să vă întoarceţi repede în Anglia.

Pe la prânz, asistenta intră şi-i spuse că domnul Carleton dorea s-o vadă. Peste câteva clipe, David păşi în încăpere.

- Bună , Jane. Am auzit că te simţi mai bine. Ţi-am

adus câteva lucruri de care ai nevoie.

După ce le aşează în dulăpior, trase un scaun şi se aşează la căpătâiul ei.

- Arăţi mult mai bine acum. Să ştii că am fost îngrijorat, zise el pe un ton glumeţ.

- Ştiu, îmi pare foarte rău. Biata Mary ! Cred că s-a speriat foarte tare când a văzut că nu apar la întâlnire. O adevărată pacoste!

- Nu te mai învinovăţi atâta ! spuse David pe un ton calm. Am reuşit s-o conving pe Mary că e mai bine să plece acasă şi să mă lase pe mine să am grijă de tine. Iar în privinţa cheltuielilor pentru spitalizare, poţi să fii liniştită. Mary nu e atât de nesăbuită să plece la drum fără asigurare medicală pentru toată lumea.

- Se pare că te-ai gândit la toate, spuse Mary cu recunoştinţă. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Stând liniştită, îi replică David cu fermitate.

Cred că te mai doare capul, dar dacă vrei să citeşti ceva, ţi-am adus nişte cărţi.

înainte ca Jane să spună ceva, David se grăbi să adauge:

- Mi s-a spus să nu stau mai mult de zece minute, dar am să revin mai târziu.

Pe la ora cinci după-amaiză, când era cufundată în lectura cărţii pe care i-o adusese David, asistenta intră în cameră şi-i spuse că are un vizitator. însă nu era vorba de David. Altcineva îşi făcu apariţia, cu un buchet de flori.

- Willem ! exclamă Jane, uimită. Ce cauţi aici ?

- Aş fi venit mai de mult, dar nu mi s-a dat voie. Biata

Jane ! Ce ghinion să-ţi termini vacanţa în felul acesta ! spuse el pe un ton plin de compătimire.

- Dar cum ai aflat că sunt aici ? A luat David legătura cu tine?

- Nu. Am citit într-un ziar. O englezoiacă rănită chiar înainte de a se îmbarca pentru a se întoarce în ţară e un bun subiect pentru presă.

- Cred că ai dreptate. E foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi. Iar florile sunt minunate. Mulţumesc, Willem.

în timp ce mirosea florile, se auzi o altă bătaie în uşă. De data aceasta, cel care intră fu David.

- Bună seara, domnule Carleton. Tocmai îi spuneam lui Jane că numele ei a apărut în ziar.

- Bună seara, zise el pe un ton care nu trăda câtuşi de puţin surpriza. Cum te mai simţi, Jane ? zise el întorcându-se spre Jane.

- în afară de cele câteva răni pe care le-am căpătat, mă simt din ce în ce mai bine. Mâine o să mă ridic din pat.

- Hm... o să vedem ce spun şi doctorii. Mie nu mi se pare că eşti tocmai în măsură să faci un asemenea pas.

- Mama mi-a spus că, dacă vrei, poţi să vii să stai la noi cât doreşti după ce vei ieşi din spital. O să fim foarte bucuroşi să avem grijă de tine.

- E foarte frumos din partea ta, dar...

- Nu va fi nevoie de aşa ceva, i-o tăie scurt David. Am reuşit s-o anunţăm pe mama ta.

- Da? Minunat.

Jane simţea prezenţa lui Willem ca pe o povară.

Probabil că David simţi lucrul acesta, deoarece se grăbi să spună:

- Cred că trebuie să ne retragem, Hoogveld. Jane pare obosită.

Spunând acestea, aproape că-l dădu afară pe Willem din cameră.

A doua zi dimineaţă, când David veni s-o vadă, Jane stătea
într-un scaun cu rotile la fereastră şi răsfoia nişte reviste.

- Văd că ai slăbit, remarcă el. Ai mâncat ceva în dimineaţa asta?

- Da, un ou fiert şi nişte pâine.

Apoi, nemaiputându-se abţine, spuse :

- David, oamenii de pe aici cred că suntem logodiţi !

- Te deranjează asta?

- Păi...

- Aş vrea să te căsătoreşti cu mine, dar mă tem că n-ai aceleaşi sentimente pentru mine ca acelea pe care le nutresc eu pentru tine. Uneori, cred că mă iubeşti, iar alteori că mă deteşti. Probabil că nici tu nu mai ştii.

- Da, aşa e. Pentru prima dată, pe chipul lui se putea citi ce se petrecea în sufletul lui. Asta o făcu să spună imediat :

- Desigur că te iubesc. Cum ar putea fi altfel ?

- Ştiu şi eu? Dar dacă lucrurile stau aşa, de ce-ai avut nevoie de atâta timp pentru a le exprima ?

- Pentru că mi se părea imposibil să mă iubeşti şi nu voiam să fiu doar un nume pe lista cuceririlor tale.

- Ce anume te-a făcut să crezi că sunt un crai ? E o

imagine complet nefondată. Evident că orice bărbat de vârsta mea a avut câteva relaţii. Dar de-aici şi până la reputaţia pe care ai crezut c-o am e cale lungă. Pur şi simplu, uneori e greu să găseşti persoana potrivită.

- Crezi că eu sunt persoana potrivită pentru tine ? Parcă visez, murmură ea copleşită de fericire.

- Doreşti să ne căsătorim imediat ? o întrebă el.

- Ard de nerăbdare.

- Aş vrea eu să fie cu putinţă, dar nu e. Nu pot rupe contractul pe care-l am, iar tu trebuie să te concentrezi asupra şcolii. Aşa încât, vom amâna nunta până vei absolvi universitatea.

- Dar, David... e vorba de un an!

- Ştiu. Dar ar fi şi mai greu să stăm despărţiţi un an de zile după ce ne-am întors din luna de miere.

- Cred că ai dreptate.

- Bineînţeles că am dreptate. De altfel, nu cred c-o să fim despărţiţi tot anul. Cred că-mi pot lua câteva săptămâni libere de Crăciun.

în seara aceea, când se duse la culcare, Jane se gândi la Belinda şi la concepţiile ei despre cum să cucereşti un bărbat. Timpurile se mai schimbaseră, se gândi Jane aproape adormită.

Sfârşit